

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

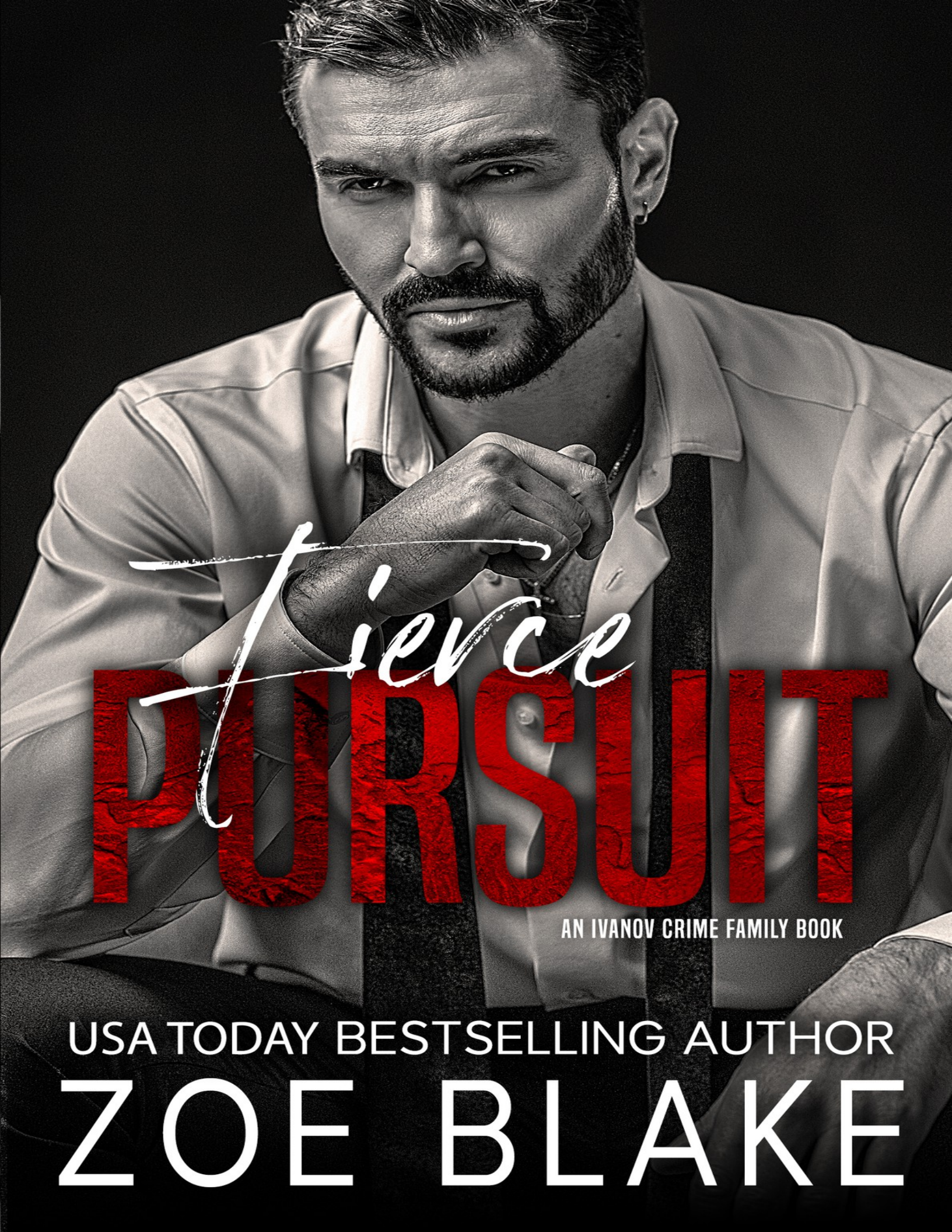
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Fierce
PURSUIT

AN IVANOV CRIME FAMILY BOOK

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
ZOE BLAKE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KUVVETLİ PUSU
KARANLIK BİR MAFYA ANLAŞMALI
EVLİLİK ROMANTİZMİ

IVANOV SUÇ AİLESİ
DÖRDÜNCÜ KİTAP

ZOE BLAKE

Poison Ink

Telif Hakkı© 2025 Poison Ink Publications (Zoe Blake)

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Yazar ve yayıncı, bu kitabın herhangi bir bölümünün herhangi bir amaçla yapay zeka modelleri oluşturmak, beslemek veya iyileştirmek için kullanılmasına izin vermez.

Blake, Zoe
Fierce Pursuit

Kapak Tasarımı: Dark City Designs
Fotoğrafçı: Emma Jane Model:
Roman Kavrelishvili

CONTENTS

 [Tetikleyici Uyarı](#) [Bölüm](#)

[1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42 Sonsöz](#)

[Zoe Ayrıca Zoe](#)

[Blake](#)

[tarafındanBlake](#)

[Hakkında](#)

⚠️ TRIGGER WARNING ⚠️

Bu kitap şunları içerir:

- Sınırların sadece öneri olduğuna inanan acımasız bir mafya patronu
 - Gerçek hayatta uzaklaştırma emri aldıracak sahiplenici davranışlar
 - E-okuyucu ekranınızı buğulandıracak açık sahneler
 - Rahatsız edici derecede doğru hissettiren ahlaki açıdan sorgulanabilir kararlar
 - "Koruma" kılığına bürünmüş tehlikeli saplantı
 - Gerçekte dehşet verici olabilecek ancak sayfada lezzetli bir şekilde bağımlılık yaratan alfa erkeği davranışı

Bu karanlık mafya romantizmi sadece olgun izleyiciler için tasarlanmıştır.

Eğer romantizminizi tatlı ve nazik tercih ediyorsanız, KOŞUN.
Korkunun arzusuyla buluştuğu tehlikeli sınırdan yürümekten hoşlanıyorsanız...
riski size ait olmak üzere ilerleyin.

Uyarıldınız.

Zoe B.

BÖLÜM 1

MARİNA

T Onu gördüğüm an dünyam başıma yıkıldı.

Konstantine. Kayınbiraderim... ve kız kardeşimin katili.

Lokantanın floresan ışıkları titriyor, kırmızı deri kabinlerin ve çatlak muşamba zeminin üzerine donuk bir parıltı yayıyordu ama iki mutfak kapısı arasındaki aralıktan bakarken durduğum yerden tek görebildiğim oydu.

En uzak masada oturmuş, sırtını duvara dayamış, delici mavi gözleriyle etrafını değerlendiren bir yırtıcı gibi odayı tarıyordu.

Midem bulandı, boğazımda safra birikti.

Hareket edemiyordum. Nefes alamıyordum.

Nasıl?

Çok dikkatliydim.

Kredi kartı yok.

Sosyal medya yok.

Kendi yolumda kaldım, başımı eğdim, sadece hayatta kalmak için bu çıkmaz işte çalıştım.

Ve yine de, o

buradaydı. Beni

bulmuştu.

Panik göğsümü tırmaladı ama yüz ifademi nötr tutmak için mücadele ettim. İhtiyacım olan son şey, personelin geri kalanını bir sorun olduğu konusunda uyarmaktı. Cevaplayamayacağım sorular sorabilirlerdi. Parmaklarım yumruk şeklinde sıkıldı, tırnaklarım avuç içlerime battı, mutfak kapısındaki görevimi bırakıp artık istemediğim patates kızartması tabağına dönerken hafif bir acı beni toprakladı.

"Aman Tanrım, Marina! O çok ateşli!"

Anna'nın çığlığı irkilmeme neden oldu ve beni o ana geri getirdi.

Neon-pembe tırnakları ve bitmek tükenmek bilmeyen enerjisiyle aşıları arasında geçerek mutfak kapısından içeri girdiğinde bakışlarımı ona çevirdim.

Bilmiyordu.

Baktığı adamın kız kardeşimin ölümüne sebep olduğunu anlamadı.

Bu basit hareketin onu susturacağını ve bana düşünmek için bir saniye vereceğini umarak eline zorla bir kızartma tutuşturdum. Ama Anna durmak bilmiyordu, heyecanla zıplıyordu.

"Neden bana söylemedin?" diye sordu, küçük mola masasında karşıma oturarak. "Yani, Marina, ciddi, neden bana Chicago'daki en ateşli adamla çıktığını söylemedin?"

"Değilim," dedim otomatik olarak, sözlerini zar zor algılayarak.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki kaburgalarımın kırılabileceğini düşündüm. Anna alay etti. "O zaman neden senin bölümünü sordu?"

İtiraz edemeden bileğimden tutup beni ayağa kaldırdı ve yemek alanına açılan kapıya doğru sürükledi. "Kızım, eğer onunla ıkmıyorsan, onu alabilir miyim? Çünkü bu adam tam bir seks makinesi. Her şeyi denedim -cilveli gözler, dudak ısırma, hatta göğüs dekoltesi bile, ama gözünü bile kırpmadı. O sadece seni istedi."

Onu zar zor duydum.

Kapıların arasındaki aralıktan bakarken görüşüm tnelleşti. Hiç değişmemişti.

Konstantine Nikolai Ivanov, arkadaşlarına göre Kostya, ki sayıları çok azdı, insanların ondan hem korkmasına hem de saygı duymasına neden olan o soğuk, ölümcül tarzıyla hala yıkıcı derecede yakışıklı görünüyordu.

Geniş omuzlar, keskin bir çene, bir kadının parmaklarını geçirebileceği kadar uzun siyah salar. Kız kardeşimle evlenmeden, Rusya'nın karanlık köşelerinde fısıldanan bir isim haline gelmeden önce bile korkutucuydu.

Ve şimdi buradaydı.

Benim için.

Anna'nın sesi sarmalımı yarıp geçti. "Peki, kim o? Kardeşi var mı?"

"Var," diye mırıldandım, boğazım toz gibi kurumuştu. "İki. Ama senin tipin değiller."

"Lanet olsun." İini çekti, bedenimin dehşet içinde nasıl kilitlendiğinden habersizdi. "Yani o senin, öyle mi?"

"Hayır," diye fısıldadım. "O benim kayınbiraderim."

Anna gözlerini kırptırdı. "Bekle, ne? Bana kahrolası bir Rus tanrısıyla evli bir kız kardeşin olduğunu hiç söylememiştin."

Sertçe yutkundum. Ellerim iki yanımda titriyordu ama yüzümü dikkatle boş tuttum. "O öldü."

"Oh," dedi Anna, heyecanı geçici olarak azalmıştı. "Araba kazası mı?"

Kendimi başımı sallamaya zorladım. "Onun gibi bir şey."

Kelimelerin tadı asit gibiydi.

Yüksek sesle söyleyemedim.

Onu öldürdüğünü.

Kız kardeşimin kanının onun ellerinde olduğunu.

Eğer şimdi gitmezsem, benimkinin de gideceğini.

Anna konuşmaya devam etti, böyle bir adamın hayatına devam etmeye hazır olması gerektiğiyle ilgili bir şeyler söyledi. Ama artık onu duyamıyordum.

Tek duyduğum kulaklarımdaki kan akışıydı.

Buradan defolup gitmem gerekiyordu.

Beni henüz görmemişti.

Elimdeki tek avantaj buydu. Eğer şimdi kaçarsam, bir şansım olabilirdi. Ama dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Dudaklarımı ikna edici bir gülümsemeye zorlayarak Anna'ya döndüm. "Aslında, bana bir iyilik yapar mısın? Git benim için onunla konuş. Ona vardiyam için henüz gelmediğimi söyle. İçki siparişini al, belki biraz flört edersin."

Anna'nın gözleri parladı. "Kızım, bana ikinci kez sormana gerek yok." Saçlarını kabarttı, sütyenini düzeltti ve kasılarak yemek odasına çıktı.

Onun dikkatini çektiği anda döndüm ve kaçtım.

Bana karşı çok nazik olan işletme sahibi Babushka'ya veda etme fırsatım olmadı.

Önemli değildi.

Önemli olan tek şey Konstantine beni görmeden oradan çıkmaktı. Çünkü eğer görürse... Ölmüştüm.

BÖLÜM 2

KONSTANTİN

S*ix ay önce*

VERONIKA'NIN KANI ellerimi boyadı.

Altında birikti, kıpkırmızı bir gelgit mermerin üzerinde sürünerek elbisesinin bozulmamış beyazını ihlal etti. Metalik kokusu burun deliklerimi yakıyor, başarısızlığımın mide bulandırıcı bir hatırlatıcısı oluyordu. Sessizliği yırtarcasına nefes alıp veriyordu, her umutsuz nefesi bir öncekinden daha zayıftı, saniyeleri geri sayan bir ölüm çığırağı gibiydi.

Karım ölüyordu.

Düşmanlarım tarafından
öldürüldü.

"Lütfen Kostya," diye soluk soluğa bağırdı, sesi ıslaktı, dudaklarının kenarlarında kan kabarcıkları köpürüyordu. Tırnakları bileğime batıyor, çaresizliğin hilal aylarını bırakıyordu. "O biliyor. Marina ondan ne aldığımı biliyor. Solovyov bunun için onu öldürecek. Onu koru. Eğer beni sevdiysen. Eğer umursadıysan-"

Sevdin mi? İkimiz de daha iyi
biliyorduk. Onu sevmeliydim.

Belki yapsaydım, her şey farklı olurdu.

Belki de öyle yapsaydım, başka bir yerde sevgi aramak için bu kadar çaresiz olmazdı. Sadece ondan alabileceklerini isteyen erkeklerin boş vaatlerine sarılmazdı. Bizi buraya, fayansların arasından sızan kanına ve kollarımda solan hayatına götüren hataları yapmazdı.

Aşk hiçbir zaman evliliğimizin bir parçası olmamıştı.

Bu, kan ve güçle mühürlenmiş bir sözleşme, bağlılık kılığına bürünmüş siyasi bir hamle, kalpler yerine ailelerin birleşmesiydi.

Elleri beni kavrarken titriyordu, parmakları siyah koluma karşı solgundu, sanki onu bu dünyaya bağlı tutabilirmişim gibi.

Yapamadım.

Son nefesi dudaklarından yumuşak, teslimiyetçi bir iç çekişle çıktı. Vücudu gevşedi, başı arkaya düştü, gözleri göremediğim bir şeye sabitlendi. Geriye kalan tek şey, ani ve boğucu sessizlikte beni rahatsız eden sözlerinin yankısıydı.

Marina'yı koruyun.

Küçük kız kardeşini koru.

Marina, dokunmama asla izin verilmeyen tek kadın.

Kız kardeşinin parmağına yüzüğü taktığım andan beri aklımdan çıkmayan kişi.

Onu sahiplenmek için içimi kemiren dürtüye direnmiştim. O karımın küçük kız kardeşiydi.

Marina'nın keskin dili ve ateş fırtınası gözleri yüzünden kanımın nasıl kaynadığını, derimin nasıl gerildiğini yıllarca görmezden geldim. Bana korkuyla değil, itaatle değil, meydan okuyarak bakıyordu. İçimdeki ilkel bir şeyi çağıran bir vahşilik.

O yasak meyveydi.

Ama ben daha harekete geçmeden, düşünmeden Marina kaçtı.

Karanlığa doğru koştu. Masum ve kokusunun etrafında dolaşan kurtlardan korunmasız.

Pervasızcaydı. Aptalcaydı.

Ve hayatım boyunca nedenini anlayamadım.

Kız kardeşi öldürülmüştü. Benim korumamı istemesi doğal değil miydi?

İlk başta bunun onun kafa karışıklığı ve kederi yüzünden olduğunu düşündüm. Sonra bunca yıl ondan uzak durduğum için kendimi suçladım. Aylar geçtikçe ve tüm iletişim girişimlerini reddettikçe, bunun sadece keder değil... korku olduğu ortaya çıktı.

Benden korkuyordu.

Sadece kaçmıyordu... *Benden* kaçıyordu.

Kız kardeşinin ölümünden beni sorumlu tuttuğu belliydi ama bu kendini tehlikeye atması için bir bahane olamazdı. Solovyov her şeyi geri almak için dışarıdayken

Veronika çalmıştı ve Marina'nın elinde olduğuna ikna olmuştu, hayatta kalmak için en iyi şansı benim yanımdaydı.

O artık benim korumam
altındaydı. Kaçabileceğini
düşünmüştü. Yanlış düşünmüştü.
Kovalamaktan asla vazgeçmem.

* * *

Aylar sonra onu buldum.

Onu kıtalar boyunca, Moskova'nın taş gibi soğuk sokaklarında, Finlandiya'nın bitmek bilmeyen gecelerinde, İsveç'in karanlık ormanlarında ve nihayet Amerika Birleşik Devletleri'nin genişleyen beton ormanında aradıktan sonra, Chicago'da duvarın dibindeki pis bir lokantada saklanırken buldum.

Parmaklarım yapışkan masaya vuruyor, ritm kafatasımdaki vuruşlarla eşleşiyordu. Geçen her saniye sinirlerimi zımparalıyordu.

Vücudumdaki her hücre mutfağa girip onu dışarı sürüklemek istiyordu.

Onu duvara yasla. Benden asla kurtulamayacağını anlamasını sağla.

Ama kesinlikle gerekli olmadıkça bunu yapmamam gerektiğini biliyordum.

İhtiyacım olan son şey, bir olayla dikkatleri üzerime çekmekti.

Kuzenim Gregor Ivanov'a Birleşik Devletler'de olduğumu bildirmemiştim.

Onun bölgesine izinsiz girmiştım, bu bir mafya patronuna yapılabilecek en büyük saygısızlıktı.

Kuzen olmamızın bir önemi yoktu. Bizim dünyamızda kan bağı işin önüne geçmezdi.

Eğer onun için sorun yaratırsam, aileye geri dönebilecek sorunlar, beni öldürürdü, bu kadar basit. Aile kavgaları daha azı yüzünden başlamıştı.

Veronika vardı zaten neden oldu Ben yeterli aşağılanma
ile onun patavatsızlıklarını, zayıflığını. İhtiyacım olan son şey
herkesin

küçük kız kardeşini de kontrol edemediğimi biliyordu.

Hayır. Marina benim sorumluluğumdaydı. Artık onu köşeye sıkıştırdığıma göre, Gregor'un akli ermeden ikimizi de Moskova'ya geri götürebilirdim.

Veronika'nın son sözlerini zihnimde tekrar tekrar canlandırdım, son yalvarışı bir lanet gibiydi. Ağırlığı göğsüme baskı yapıyordu. Boğucu. Dayanılmazdı. Karımı hiç sevmemiştim ama onun ölümü benim elimdeydi. Ödenmesi gereken bir borç daha.

Marina hangi cehennemdeydi? Vardiyasına gelmesi neden bu kadar uzun sürdü?

Son birkaç aydır kurnazlık yapıyor, güvenliği atlatıyor, havaalanlarından kaçıyor, kimlik kontrollerinin gevşek olduğu trenleri ve kargo gemilerini kullanıyordu. Fısıltıları ve hayaletleri takip ederek onu çıkmaz sokaklarda ve yanlış ipuçlarında kovaladım.

O iyiydi. Çok iyiydi. Ve bu beni çileden çıkardı.

Ama şimdi, ulaşabileceğim bir yerdeydi. Neredeyse onun kokusunu alabiliyordum, yıllardır peşimi bırakmayan o kendine özgü vanilya ve isyan kokusunu.

Sonunda Veronika'nın Solovyov'dan bu kadar önemli ne çaldığını öğrenecektim.

Ve Marina'yı güvende tutacaktım. Hoşuna gitse de gitmese de.

Sentetik kıvrımları ve tenine sinmiş bayat sigara dumanını maskeleyemeyen ucuz parfümüyle bir garson kız yanaştı.

"Hey, tatlım. Marina henüz gelmedi ama o gelene kadar seninle ilgilenebilirim." Kaleminin ucunu ısırdı ve mercan rengi bir ruj lekesi bıraktı. "Özel bir şey ister misin?"

Ona zar zor baktım, çenem o kadar sıkıydı ki metal tadı alabiliyordum. "Kahve. Sade."

Suratını hemen astı, dudakları kıstı ama umurumda değildi. Dikkatimi dağıtacak zamanım yoktu.

Solovyov'un adamları çoktan yaklaşmışken olmaz.

Marina'yı bulursam, çok geride olmayacaklarını biliyordum.

Saate baktım, saniye ibresi her sarsıntılı hareketiyle sabrımı taşıyordu.

Marina gelmiyordu.

Burada olduğumu

biliyordu.

Kaçıyordu. Tekrar.

Ayağa kalktığımda sandalye yüksek sesle yere sürtündü, ses konuşmanın alçak uğultusunu kesti. Kafalar döndü. Gözler genişledi, sonra hızla başka tarafa baktı. Kimse bakışlarımla karşılaşmak istemedi. Hepsini görmezden geldim.

Garsonların ve müşterilerin yanından geçerek restorana doğru ilerlerken ve menteşeleri inleyen mutfak kapılarını iterek açarken nabzım damarlarımda gümbür gümbür atıyordu.

Kaos.

Kızarmış et ve kızartma yağının kokusu havayı dolduruyor, yemek odasının donuk küf kokusundan sonra duyulara bir saldırı gibi geliyordu. Aşçılar ızgaranın etrafında çılgınca hareket ediyor, buhar hayalet gibi yükseliyor, tabaklar takırdıyordu.

Ama sadece bir şey gördüm. *Onu.*

Marina döndü.

Ve aylardır ilk kez nefes aldım.

Altın rengi saçları omuzlarına dökülmüş, loş mutfak ışıkları altında parlıyordu. Asi bir bukle şakağına yapışmış, terden ıslanmıştı.

Şoktan irileşmiş zümrüt gözleri benimkilere kilitlendi.

Sakin benden kaçmaya cüret etme, küçük tavşan.

Sanki adımı söyleyecekmiş gibi dudaklarını araladı. Neredeyse sesini duyabiliyordum, yıllar önce, evliliğimden önce - Veronika işleri değiştirmeden önce - söylediği gibi.

Sonra bakışlarında bir şey donup kaldı.

Döndü ve koşmaya başladı.

İçgüdülerim beni ele geçirdi. Saldırdım ama bir hareket bulanıklığı önümü kesti.

Bir kadın yoluma çıktı, ufak tefekti ama boyun eğmiyordu, buruşuk elinde bir şef bıçağı vardı. Bıçak floresan ışıkları altında parlıyordu, hala soğan suyuyla kaygandı.

Bir babuşka. Yüzü yaş ve deneyimle çizgilerle kaplıydı, kırıksıklıklar denizinde derin gözleri vardı ama bakışları çelik gibi keskindi, pahalı takım elbisemin içinden altındaki canavara kadar kesiyordu.

"Neden benim kızımın peşinden gidiyorsun?" diye sordu, aksanı pekmez gibi kalın, duruşu sarsılmazdı. Bıçak elinde titremiyordu.

Sertçe nefes verdim, sabrım iplik iplik çözülüyordu. "O senin kızın değil." Bir adım daha yaklaştım, onun üzerinde yükseldim, gölgem onu bütünüyle yuttu. "O benim kızım."

Yaşlı kadının ağzı sert bir çizgiye dönüştü, köşelerine yılların meydan okuması kazınmıştı. "O seni istemiyor," dedi, sesi savaşımlardan ve kıtlıktan sağ çıkan türden sessiz bir öfkeyle doluydu. "O burada güvende. Sen git buradan. Şimdi."

Güvende mi? Benim kontrolüm altına girene kadar güvende olmayacaktı. Ve benim kollarımda.

Düşünceler yasaklanmadan içeri girdi. Onunla savaştım, ait olduğu yere ittim.

Bu onu ne kadar çok istediğimle ilgili değildi.

Bu onu her zaman istediğim gibi sahiplenmekle ilgili değildi.

Evlilik yeminime sadık kalacak ve ona dokunmayacaktım.

Bu, ölmekte olan karıma verdiğim yeminle ilgiliydi. Korumayı başaramadığım karım.

Kız kardeşini hayal kırıklığına uğratmayacağım.

"*Ya Konstantine Nikolai Ivanov.*" Adımın ağırlığının aramıza yerleşmesine, buz gibi kemiklerine işlemesine izin verdim.

Parmakları bıçağın sapı etrafında titredi. Bir damla ter şakağından aşağı süzüldü.

Güzel. İsmi biliyordu. Ne anlama geldiğini biliyordu. Ne yapabiliirdim ki?

"Solovyov onu arıyor," dedim, sesim sadece onun duyabileceği kadar alçaktı.

duyabiliyordu. "Eğer onu bulursa, kız ölür."

Yüz hatlarında bir tereddüt belirdi, korku meydan okumayla boğuşuyordu. Yalan söylemediğimi biliyordu. Tehlikenin gerçekliği yüzümün çizgilerinde, gözlerimin soğukluğunda yazılıydı.

Elimi cebime attım, bir kart çıkardım ve avucuna bastırdım. Cildi pürüzlü ve nasırlıydı, hayatı boyunca çalışmış birinin elleri gibiydi. Dokunuşumdan geri çekilmedi. Cesur kadın.

"Eğer onun için başka biri gelirse, beni ara. Eğer geri dönerse, beni ara."

Uzun bir duraklama. Mutfak nefesini tutmuş gibiydi. Sonra, tek bir baş sallama, bir çeşit teslimiyet.

Aramıza endişeyle bakan genç aşçılardan birine döndüm. "Nereye?"

Sertçe yutkundu, Adem elması sallanıyordu ve omzunun üzerinden işaret etti. "Dur."

Topuklarımın üzerinde döndüm ve arka kapıdan çıktım, aklım zaten bir sonraki adımdaydı.

Av. Yakalama. Hesaplaşma.

Marina'yı yakaladığımda, artık koşmak olmayacaktı.

Daha fazla oyun olmayacaktı.

Artık aramızda mesafe yok.

O artık benimdi. Korumak için benim. Benim olacaktı.

Ve Tanrı onu benden almaya çalışan herkese yardım etsin.

BÖLÜM 3

MARİNA

M Ciğerleriniz yandı ama önemli değildi.
Zorlamak
zorundaydım. Daha
çok zorlamalıydım.

Hayatım buna bağlıydı.

Tam önümdeki boşluğa odaklandım, arkama bakmaya korkuyordum. Sadece bir ayağımı diğerinin önüne atıyor, kalabalık caddede olabildiğince hızlı koşuyordum.

Sonra-etki.

Omzum, nereye gittiğini göremeyecek kadar telefonuna bakmakla meşgul bir adama çarptı. Çarpışmanın etkisiyle yere yığıldım.

Kaldırıma çarptığımda avuçlarımdan acı fişkırdı, sert beton derimi çiğ çiğ sıyırdı. Birkaç kişi yardım etmek için durdu ama sadece yoluma çıkıp görüşümü engellediler.

Dizimdeki keskin ağrıyı görmezden gelerek ayağa kalktım. Ve omzumun üzerinden baktım.

Aptal. Tabii ki hala beni takip ediyordu. Bu Konstantine'di.

Beni bir gölge gibi acımasızca Avrupa'da ve şimdi de Amerika'da kovalayan adam.

Çok yakındaydı. En fazla yarım blok ötedeydi. Kalabalığı yarararak ilerlerken, delici bakışları bana kilitlendi.

Kostya bir güçtü.

Savaş için yaratılmış bir adam; uzun boylu, güçlü, korkutucu bir şekilde odaklanmış. Yayaların başlarının üstünü görebiliyor, istediği her şeyi alabileceğini bilen birinin özgüveniyle hareket ediyordu.

Uzun değildim. Güçlü değildim.

Ama hızlıydım.

Ve bunun avantajları vardı.

İnsan denizinin içinden kıvrıla kıvrıla geçtim ve birbiriyle uyumlu üniformalar giymiş, kıkırdayan bir grup kız öğrencinin ortasına daldım.

Kostya bir grup genç kızı kenara itmezdi. Çok fazla ilgi. Çok fazla risk.

Onun gibi adamlar polis müdahalesinden nefret ederdi. Rüşvet onların kâr hanesine yazılıyordu.

Aralarından geçerken kızlardan birkaçı çığlık attı, diğerleri bana küfretti ama hepsi şaşkınlık içinde bir araya toplanarak kaldırımı kapattı.

Mükemmel.

Bu bana birkaç değerli saniye kazandırdı.

Ve onların diğer tarafında onu gördüm... kurtuluşumu.

L'ye çıkan çirkin yeşil metal merdiven.

Ter ve egzozla yoğunlaşmış bayat havanın tadını alabiliyordum. Koltuklardaki gizemli lekeleri ya da Malört kokan sarhoş ihtiyarın zehirli dumanını maskelemek için hiçbir şey yapmayan iğrenç derecede tatlı temizleyicinin kokusunu şimdiden alabiliyordum.

Bunlar sadece koku değildi. Onlar deneyimlediğiniz şeylerdi. Ve şu anda, özgürlük gibi kokuyorlardı.

Daha sert ittim.

Kalçalarım çığlık atıyor, her adımda bacaklarımda bir acı sarsıntısı hissediyordum. Ve ben bundan zevk alıyordum.

Çünkü acı, hayatta olduğum anlamına geliyordu.

Kostya beni ele geçirirse, bir daha hiçbir şey hissetmezdim. Kız kardeşim ölmeden bir gün önce, onunla birlikte koşmam için bana yalvarmıştı. Onu dinlemeliydim.

Ne olacağını biliyordu. Kostya'nın neler yapabileceğini biliyordu. "Beni öldürecek Marina," diye fısıldamıştı toparlanırken. "Çünkü Yaptığım şey... Durmayacak. Benimle gelmelisin." Ama ona inanmamıştım.

Belki de bulsaydım, onu bulamazdı.

Onu soğukkanlılıkla vurmazdı. Sokaktaki bir köpek gibi.

Evliliklerinin bir iş anlaşmasından başka bir şey olmadığını biliyordum - para, güç ve yemin kılığına bürünmüş kontrol. Başından beri birbirlerinden nefret ettiklerini biliyordum.

Ama onu öldüreceğini hiç düşünmemiştim.

Aptalca, ondan boşanacağına inandım. Onu bırakacak, ellerini ondan temizleyecek, yoluna devam edecekti.

Bir Rus mafya babasının egosunu hafife almıştım. Kız kardeşimi o alamazsa, kimse alamazdı.

Ve şimdi benim için geliyordu.

Bu ürkütücü anıyı silkeleyerek kendimi istasyona yanaşan trene odaklanmaya zorladım. Parıldayan metal vagonlar raylara çarparak gıcırıyor, kulakları sağır eden bir feryat kafamın içinde çınılıyordu.

Bu benim

kurtuluşumdu. Tek

çıkış yolum.

Ama yeterince yakın değildi.

Kalbim şiddetle çarpıyor, kaburgalarım karşı çılgınca bir davul sesi çıkarıyordu. Önemli olan tek şey o merdivene ulaşmaktı. Kapılar kapanmadan önce onlara ulaşmak.

Daha hızlı koştum ve ilerledim, insanlar platforma dökülürken, konuşmaları ve şikayetleri beyaz gürültüden ibaretken kalabalığı iterek geçtim.

Biri bana Lehçe küfretti. Sesi Doğu Avrupa aksanıyla kalınlaşan bir başka adam Amerikalılar ve görgüsüzlük hakkında bir şeyler homurdandı. Kaosun içinden bir kedi sesi geldi, müstehcen ve istenmeyen.

Hepsini görmezden geldim.

Elinde yeni bir kutu Stan's Donuts taşıyan bir adama çarpıp onları pembe serpintili bir katliamla yere yuvarladığımda bir suçluluk duygusu hissettim. Ama özür dilemek şöyle dursun, arkama bakacak bir saniye bile ayıramadım.

Trenin kapıları kapanıyordu.

Hayır, hayır, hayır.

Eğer onunla birlikte bu platformda sıkışıp kalırsam, ölürdüm.

Panik boğazımı sıkıca kavradı. "Hayır!" Nefes nefese kaldım, bacaklarımı daha hızlı, daha sert hareket etmeye zorladım, uyluklarımı yırtan ateşi görmezden geldim.

Kapılar arkamdan kapanırken kendimi ileri attım ve daralan aralığın arasına sıkıştım. Momentum beni tökezletti. Öne doğru eğildim, ellerimi dizlerime dayadım ve hava almaya çalıştım.

Vücudum paramparça olmuş gibi hissediyordum ama başarmıştım. Başarmıştım.

Etrafımda sessiz konuşmalar dönüyordu; dramatik girişimden heyecanlanmadıkları belli olan birkaç yolcu bana sinirli yan bakışlar gönderdi.

"Bir sonraki treni bekleyebilirdik," diye mırıldandı biri.
Başka bir adam sırtarak, "Kahretsin bebeğim, seni dizlerinin üzerine
çöktürmenin çok daha iyi bir yolunu bulabilirim," dedi.
Onları görmezden geldim.
Ve sonra duydum.
Pencereye çarpan yumrukların keskin, sarsıcı gümbürtüsü.
Yüzümdeki kan çekildi.
Yavaşça doğruldum ve başımı çevirdim. Midem bulandı. Kostya.
Yorgunluktan kızarmış yüzü hayal kırıklığı içinde iki büklüm olmuş, o
delici mavi gözleri çizik ve kirli camın ardından benimkilere dikilmişti.
Öfkeli, tehlikeli ve hâlâ haksız yere yakışıklı görünüyordu.
O kadar iyi görünmemeli.
Beni öldürmeye çalışırken değil.
Bu adil değildi.
"Marina, tehlikedesin!" Sesi motorun gürültüsünden boğuk çıkıyordu ama
ben duydum.
Ve ilk kez ona inandım.
Tehlikedeydim.
Onun yüzünden.
Beni kovalayan oydu. Hayatımı parçalayan, beni bir hayvan gibi avlayan
oydu.
Neden?
Bunu neden yapıyordu? Neden kız kardeşime duyduğu tüm öfkeyi, tüm
hiddeti alıp bana yöneltmişti?
Ne düşünmesi gerektiğini biliyordum. Veronika'nın ona ihanet etmesine
yardım ettiğimi. Onun ilişkisinde bir rol oynadığımı. Belki de bunu
durdurabilirdim.
Yapamadım.
Kimse kardeşimi durduramazdı. Ama
bunun bir önemi yoktu.
Önemli olan tek şey Moskova'dan beri koşuyor olmamdı.
Kız kardeşimin kulağıma "*Bana bir şey olursa kaç*" diye fısıldadığı
geceden beri.
Dışarı çıkıyorsun. Ortadan
kayboluyorsun. O biliyordu.
Hayatta kalamayacağını biliyordu.
Ama ikimiz de benim yapamayacağımı fark etmedik.

Pek sayılmaz.

Hala benim peşimde olduğu sürece değil.

Kostya cama vurdu, sonra parmaklarını kapılar arasındaki dar aralığa soktu ve çekti.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa bağırdı yanımdaki kadın. "Tatlım, o adama ne yaptın?"

Gözlerimi devirdim.

Haklısın. Çünkü açıkça, bu benim hatamdı.

Korkunç derecede çekici bir Rus mafya infazcısı tarafından avlanan sıradan bir Salı günü.

Bir adamın sesi gerginliği yarıp geçti, eğlence doluydu. "Ben de yapabileyim diye bana söyler misin?"

Birkaç kişi kıs kıs güldü.

"Sorun yok kızım," dedi yaşlı bir kadın, koltuğuna yerleşirken. "Şimdilik güvendesin. O kapıları açamayacak. Ne kadar kaslı olduğu umurumda değil."

Ve sonra mide bulandırıcı bir

gıcırtı. Midem bulandı.

Kapılar değişiyordu.

Kalbim durdu.

Neden gitmeme izin vermedi?

Dünyanın öbür ucuna kaçmıştım, her şeyi geride bırakmıştım -evimi, hayatımı, kız kardeşimin cenazesine bile gitmemiştim- hepsi ondan kaçmak içindi.

Sonunda Chicago'da ondan kurtulduğumu sanmıştım. Burada kimse beni tanımamalıydı.

Hiç kimse.

Ama yine de beni bulmuştu.

İzimi bulup dairemi dağıtmadan önce New York'ta ancak iki hafta dayanabilmişim.

O zaman daha yeni

kaçmıştım. Ve şimdi...

Ellerim titredi. Nefesim sığılaştı. Beni burada bulursa, bir sonraki adımım ne olacaktı?

Güvende olabileceğim bir yer olacak mıydı?

Geri çekildim, omurgam vagonun uzak duvarına yapıştı, ona bakarken dizlerimin bağı çözüldü. Üzerinde boncuk boncuk terler parlıyordu.

Alnından. **P a z u l a r ı n ı n** esnemesi, kapıları zorlarken vücudunun katıksız gücü.

Zaman yavaşladı.

Her şey ona daraldı.

Çatık kaşları. Elleri. Gözleri sert ve kararlı.

Ve *asla durmayacağı*nın soğuk, dehşet verici farkındalığı.

BÖLÜM 4

KOSTYA

I Biri beni arkamdan yakaladığında bir sonraki istasyona giden en hızlı yolu hesaplamaya başlamıştım bile.

Büyük hata.

Beynim daha tehdidi algılayamadan dirseğim kaburgalarına çarptı. Darbe kolumda yankılandı, kasın altındaki kemiğin tatmin edici bir çıtırtısı. Saf içgüdü, yılların şiddetiyle bilenmiş.

Kavrayışının gevşediğini hissettiğim anda döndüm ve çenesine acımasız bir sağ kroşe indirdim. Parmak eklemlerinin kemiğe çarpmasıyla damarlarımda vahşi bir zevk dalgası oluştu.

Başını geriye attı, yere yığılıp bayılmadan önce gözleri bembeyazdı. İpleri kopmuş bir kukla.

İşte o zaman üniformayı fark ettim. Bir polis.

Bugün daha kötü olabilir miydi?

Görünüşe göre, evet, olabilir.

Bir diğeri bana doğru geldi, copu çoktan çekilmişti, yüzü öfkeyle çarpılmıştı.

En azından içinde biraz mücadele vardı.

Kafama vurdu. Tahmin edilebilirdi. Kolumu kaldırarak darbeyi engelledim. Hâlâ çok acıyordu, acı omzuma kadar yayılıyordu ama yün ceketim darbenin bir kısmını emdi. O tekrar hamle yapamadan ensesinden tuttum, parmaklarım saç çizgisinin altındaki yumuşak ete saplandı ve onu en yakındaki metal sütuna çarptım.

Tatmin edici çınlama sesi platform boyunca yankılandı ve ayaklarımızın altındaki betonu titretti. Graffiti kaplı metalin üzerine kan sıçradı,

soluk etiketlere karşı parlak kırmızı.

Tökezledi, sersemlemişti, savaşmaya devam mı edeceğini yoksa yere mi yığılacağını bilemiyormuş gibi gözlerini kırıştırıyordu. Gözleri odaklanmamıştı, göz bebekleri şoktan büyümüştü. Yakasından tutup baygın arkadaşının üzerine fırlatarak iç tartışmasına son verdim.

Ve sonra, tabii ki, destek geldi.

Dört polis memuru daha, botları metale çarparak, telsizleri parazit ve acil seslerle çıtırdarak merdivenlerden yukarı çıktı. Üçü yere atılmaya hazır görünüyordu, elleri çoktan coplarının üzerindeydi, yüzleri adrenalinden kızarmıştı. Dördüncüsü, zerre kadar akıllı olan tek kişi, silahını çoktan çekmişti. Siyah namlusu tereddütsüz göğsüme doğrultulmuştu.

Sonunda, beyni olan biri.

Ellerimi kaldırdım, endişelenmekten çok sinirlenmiştim. Nabzım hızlanmadı bile, sadece kontrollü öfkenin sabit ritmini korudu.

Onları alamadığımdan değil. Alabilirdim. Ama polisleri öldürmek, özellikle de Amerikalı olanları, dikkat çekmek demektir. Kuzenim Gregor'un da dahil olmasını gerektirecek bir dikkat.

Tam da kaçınmaya çalıştığım şey.

Memurlardan biri baygın arkadaşlarının yanında diz çökmüş, parmaklarını boğazlarına bastırarak nabızlarını kontrol ediyordu. Onları bulduğunda ifadesi karardı, gözlerinde rahatlama ve öfke savaşıyordu. Bir diğeri silahını bana doğrultmuştu, kolları kaskatı kesilmişti, havadaki soğuğa rağmen alnında boncuk boncuk ter vardı.

Kalan ikisi temkinli bir şekilde yaklaştı. Biri kelepçelerini arıyor, metaller kemerinde şingirdiyor, diğeri ise vahşi bir hayvanı sakinleştirmeye çalışır gibi ellerini uzatıyordu.

Gregor'dan kaçmaya çalışmıyor olsaydım, uzanan eli yakalar ve aptal canlı kalkan olarak kullanırdım. Bunun yerine beni pis platforma itmelerine izin verdim. Yanağım yılların kiri ve Tanrı bilir daha nelerle kirlenmiş betona bastırdı.

Bu takım mahvolmuştu. Armani. Özel dikim. İtalya'dan ithal. Dokuz bin avro ve her kuruşuna değer.

Şimdi sidik ve bayat bira gibi kokuyordu, kumaş asla dışarı çıkmayacak pisliğe sürtünüyordu.

Tüm bunlar olurken Marina gittikçe uzaklaşıyordu. Tekrar. Bu düşünce içimi asit gibi yakıp kavuruyor, her türlü kısıtlamamı yiyip bitiriyordu.

g tm   ti.

Memurlardan biri telsizine, "Evet,  iddet yanlısı bir sarho umuz var," diye mırıldandı, sesi zorlukla kontrol altına alınmış bir   fkeyle gergindi. "Onu buraya getiriyoruz. Bir memura saldırı. Tıbbi yardım talep ediyoruz; iki yaralı, bilinci kapalı ama durumu stabil."

Amerika'nın kolluk kuvvetleriyle ilgili bir   n  vardı ama ben burada, Moskova'da bir gün bile dayanamayacak bir grup zavallı tarafından tutuklanıyordum. Benim gibi bir adama dokundukları için diri diri derimi yüzüp köprülere asarlardı.

 kisi beni ayağa kaldırmak için mücadele etti, parmakları pazularıma saplandı, beni metal merdivenlerin dibinde bekleyen ekip arabalarına doğru sürüklediler. Zorlu nefesleri boynumu ısıtıyordu. Di lerimi gıcırdattım, acıdan çok sinirden.

Sonra, sırf yapabildi im için, ba ımı geriye attım.

Kafatasım burnuyla birle ti inde mide bulandırıcı bir  ıtırtı oldu. Kıkırdak yumuşak bir şekilde yerinden  ıktı. Kan fi kırdı, sıcak ve ıslak, boynumun arkasına sıçradı. Metalik koku havayı doldurdu.

Polis uludu, kırık burnunu tutuyordu, parmaklarının arasından kıpkırmızı sızıyordu.

Ve sonra çatırdadı.

Copu kafatasımın arkasına çarptı. Gözlerimin arkasında beyaz bir acı patladı.

Bir anlığına g r   m bulanıkla tı, karanlık kenarlardan içeri sızdı. Garip bir çınlama kulaklarımı doldurdu, ba ır  ları ve küfürleri bastırdı.

Kendime geldiğimde, dilimde kanın bakır tadı, çoktan bir polis arabasının arkasına itilmiştim. Kapı çarparak kapandı, beni metal ve camdan bir kafese kapattı, kendi kanımın tadı kontrolümü kaybetmeye ne kadar yakla tı ımı hatırlattı.

Beni yakındaki bir karakola götürdüler, bir hücreye atıldılar ve orada bıraktılar.

Cep telefonumu ve cüzdanımı almak dışında hiçbir işlem yapılmadı. Telefon g r   mesi yok. Sadece beton ve çeliğin soğuk kucakla ması.

Eğer Solovyov Marina'ya benden önce ulaşırsa -eğer bu polisler onun hayatına mal olursa- ödeme olarak onlarınkini alırdım. Onları teker teker avlar, kabuslarına girecek şekilde acı  ektirirdim. Tabii tekrar rüya görecektir kadar uzun ya arlarsa.

Sarı saçlı bir polis hücrenin önünde durdu. Beni görünce gözleri büyüdü, göz bebekleri tanıdıkça büyüdü, gördüklerine tam olarak güvenmiyormuş gibi başını salladı.

"Kahretsin," diye mırıldandı nefesinin altında, hafif bir aksan kelimeyi kıştırarak.

Doğu Avrupalı. Bizimkilerden biri. "Sen"

"Evet." Sözünü bitirmeden sözünü kestim, sesim ölümcül bir fısıltıya dönüştü. "Bunu sen halledeceksin. Şimdi."

Bu bir soru değildi. Ve çocuk bunu biliyordu.

Zaten solgun olan yüzü, kalan azıcık rengini de kaybederek eski karın hastalıklı beyazına dönüştü. Sertçe yutkundu, sesi ani sessizlikte duyulabiliyordu, etrafına bakınıp telefonunu çıkarmadan önce başını salladı. Kimi aradığını bilmiyordum ama tahmin edebiliyordum.

Bölgedeki enerji değışti.

Sıkılmış, bürokratik tembellik buharlaştı, yerini çatırdayan, gergin bir yük aldı. Masadaki memur, her biri bir öncekinden daha dehşet dolu bakışlarla bana doğru bakmaktan kendini alamıyordu. Diğerleri açıkça aval aval bakıyor, bazıları kendi aralarında fısıldaşıyor, elleri içgüdüsel olarak silahlarına yaklaşıyordu. Ne dediklerini duyamıyordum ama mesaj açıktı.

Her şeyi berbat ettiklerini biliyorlardı.

Bir memur kafesimin kilidini açmak için geldi, bakışları yere yapışmıştı, kendine güveni sarsılmıştı. Burnunun üzerindeki kan lekeli taze bandaj bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Beni bir ofise götürürken hiçbir şey söylemedi, adımları hızlıydı, benden kurtulmaya hevesliydi.

Kaptan olduğunu tahmin ettiğim bir adam büyük ahşap bir masanın arkasında oturuyor, ter gömleğinin yakasını karartıyordu. İçeri girdiğimiz anda ayağa fırladı, sandalyesi gıcırdayarak yere çarptı.

"Kelepçeleri hemen çıkarın," diye bağırdı, panik sesini çatlatıyordu.

Memurun anahtarları bulması bir dakika sürdü. Elleri öylesine titriyordu ki kilidi zorlukla açabildi, metal metale sürtünüyordu.

Evet. Kim olduğumu anladılar. Kim olduğumu anladılar.

Ellerimi serbest bırakır bırakmaz, bileklerim kızarmış ve sürtünmüş halde, piçin zaten kırık olan burnuna bir yumruk attım. Darbenin etkisiyle daha önce morarmış olan parmak eklemlerim sarsıldı ama acıya değdi.

"Siz Amerikalılar ne diyorsunuz?" Yüzünü tutarak geriye doğru sendelediğinde, parmaklarının arasından taze kan akarken düşündüm. "Aptal oyunlar oynayın, aptal ödüller kazanın."

Subay inledi, kanlı burnunu tutarak döndü ve odadan kaçtı. Acıması. Kapı arkasından çarptı, cam çerçevesi içinde tıkırdadı.

"Bay Ivanov, lütfen naçizane özürlerimi kabul edin," dedi kaptan, sesi bu durumu düzeltme ihtiyacıyla çığına dönmüştü. Üst dudağında boncuk boncuk ter vardı. "Normalde memurlarım daha bilgili olurlar. Sizin-"

Bir elimi kaldırarak onun gereksiz yalvarışlarını kestim. "Eşyalarımı istiyorum. O zaman gidiyorum."

"Bu kadar çabuk mu?" diye kapı aralığından başka bir ses yükseldi, kendi yansımam kadar tanıdık ve iki kat daha sinir bozucuydu.

Gözlerimi kapattım ve dişlerimi sıktım, çenemdeki kaslar zıpladı. Elbette bu kadar kolay olamazdı.

"Var," diye selamladım dönmeden.

"Kostya."

Var odaya girdi, ısmarlama takım elbisesi içinde her zamanki gibi tertemizdi, saçının bir teli bile yerinde değildi. Sanki bana yapmayacağı bir şakanın içine girmiş gibi eğlenmiş görünüyordu. Varlığı mekânı dolduruyor, çaba sarf etmeden dikkatleri üzerine çekiyordu. Pahalı kolonyasının kokusu ofise sinmiş bayat kahve ve korkuyla karışıyordu.

Kaptana döndü. "İşbirliğiniz için teşekkür ederim. Bu not edildi. Minnettarlığımızı gösteren bir zarf evinize teslim edilecektir."

Koridorda yürürken, ayakkabılar muşambaya vururken, Var kolumu tuttu, parmakları kasıma saplandı.

Onu sallamadım. Ne olacağını biliyordum.

Chicago'daki varlığımı kuzenime bildirmem konusunda beni uyarmıştı.

"Neden burada olduğumu merak ediyor musun?" diye başladı, sesi aldatıcı bir şekilde hafifti.

"Hayır." Bu çok açıktı. Arkadaşım ve Chicago'da iş yaptığımız birkaç kişiden biri olabilirdi ama bu beni polis gözetiminde görmesini istediğim anlamına gelmiyordu. Aşağılanma derinlere işlemişti, kolay kolay silinmeyecek bir leke.

"Buradayım çünkü sen, sevgili dostum, kim olduğunu ve ne yaptığımızı unuttun, ama daha da kötüsü, uyarımı ciddiye almadın." Her kelime tam isabet bir kurşundu.

Bana telefonumu ve cüzdanımı uzattı, ağırlıkları avucumda tanıdık geliyordu.

Onları bir kenara koymadan önce telefonumu kontrol ettim.

Gregor'dan bir düzine cevapsız arama. Radarın altında uçmak buraya kadarmış.

Karakolda yürüdük, ışık yandığında memurlar hamamböcekleri gibi yolumuzdan çekiliyordu.

"Sana söyledim. Bu iş değil. Kişisel," diye mırıldandım, başımdaki zonklama her adımda daha da şiddetleniyordu.

"Gregor'un neden burada olduğunuzu umursadığımı sanmıyorum. Bu saygısızlık. Ona haber vermedin." Var'ın sesi gergin ve kontrollüydü ama altında yatan uyarıyı duyabiliyordum.

"Önemli değil." Kelepçelerin çok sıkı olduğu bileğimi ovuşturdum. Parmaklarım hâlâ karıncalanıyordu, kan dolaşımı yavaş yavaş geri dönüyordu.

"O zaman onu aramamak için hiçbir neden yoktu. Gregor pek çok şey olabilir ama mantıksız olmak bunlardan biri değil." Var bana bilmiş bir bakış attı, gözleri cam gibi keskindi. "Bu, polisle bu önlenebilir ve çok aleni karmaşaya neden olduğun için kafanı koparmayacağı anlamına gelmiyor."

Alay ettim. "Sanırım karısı öfkesinin çoğunu yatıştırdı."

"Lütfen ona bunu söylerken odada olmama izin ver."

Hiçbir şey söylemedim.

Gregor'un evliliğinden sonra, Damian'ın evliliğinden sonra ve kız kardeşlerinin rütbesinin altında biriyle evlenmesine izin verdikten sonra fısıltılar çıkmıştı. Bazıları ailenin Amerikan tarafının gücünü sorguladı.

Bu arada Rus hükümeti ve uluslararası yaptırımlar işi daha da zorlaştırıyordu. Daha az kârlı. Kısacası, aile operasyonlarımıza istenmeyen ilgiyi çekmek için kötü bir zamandı.

"Ee, nasıl gitti?" Var, mükemmel beyaz dişlerini kırmam için beni kışkırtan o kendini beğenmiş, ben büyük ağabey sesiyle sordu.

"Onu buldum." Kelimeler dilimde acı bir tat bıraktı, zafer ve yenilgi aynı ölçüde.

"Bu harika bir haber, ama onu kişisel eşyalarınızın arasında göremedim. Cebinizde mi yoksa-?"

"Siktir git." Çok yorgundum. Açtım. Ve kirliydim. Yakamda kan kurumuştı, takım elbise kurtuluşun ötesindeydi.

Zamanım olmamasına rağmen, tekrar ava çıkmadan önce üzerimi değiştirmem gerektiğini biliyordum, aksi takdirde dikkatleri daha da üzerime çekecektim.

kendim.

Dışarı çıktığımızda Var kıkırdadı, boğucu karakoldan sonra gecenin serin havası hoş bir tokat gibi geldi. Şehir önümüzde uzanıyordu, beton ve çelikten bir labirentti ve içinde bir yerlerde Marina kaçıyor. Saklanıyordu.

"Protokolü ihlal ettiğinizi hatırlatmam söylendi. Ivanov'ların Amerika'daki operasyonlarının *Vor v Zakone*'si olarak iner inmez Gregor'u ziyaret etmeliydin. Doğruca Washington'a uçmalı ve-"

"Bir kez daha söylüyorum, bu kişisel bir mesele, iş değil," diye tersledim, sabrım taşıyordu.

"Bizim dünyamızda hiçbir şey kişisel değildir." Sesim tehlikeli bölgelere doğru ilerlerken Var kaşlarını kaldırdı, kendi tonu da buna karşılık olarak keskinleşti.

Öfkemi ait olduğu yere bastırarak derin bir nefes aldım. "Bak, Gregor'un bu işe karışmasını istemiyorum. Henüz değil. Neler olduğunu öğrenene kadar olmaz."

Var kaskatı kesildi, rahat tavrı değişti. "Onun peşinde kim var?"

Tereddüt ettim, sözlerimi dikkatle tarttım. "Solovyov."

Var bir sigara çıkarıp bana uzatırken nefesinin altından Rusça sert ve gırtlaktan bir küfür savurdu. Tanıdık gümüş kutu sokak lambasının ışığında parıldıyordu. "Eğer Solovyov işin içindeyse, Gregor'u gerçekten aramalıydın. Sadece o sosyopatın seni takip edebileceği konusunda onu uyarmak için bile olsa. Gregor o adamın kendi bölgesinde olup olmadığını bilmeyi hak ediyor."

Çenemi sıktım, dişlerim birbirine çarptı. Zaten çok fazla şey söylemişim. Sözler aramızda asılı kaldı, geri almak imkansızdı.

"Ara onu. Hemen," diye emretti Var, sesi sertleşerek. "Ve şunu bil ki, Gregor sırf ölen karına kızgın olduğun için masum bir kadına kan davası gütmene izin vermeyecektir."

"Bu lanet olası bir kan davası değil." Baş ağrım şakaklarımda zonkluyor, her vuruşta kemiğe bir çekiç iniyordu.

Kendimi açıklamaya zorlanmaktan nefret ediyordum.

"Saçmalık. Karının başına gelenlerin bedelini kanla ödemeyi hak ediyorsun ama-"

Var onu tuğladan bir duvara doğru ittiğimde zar zor tepki verdi, tek tepkisi alınının yavaşça kavis çizmesiydi. Sırtı sert yüzeye bir güm bür tüyle çarptı ama irkilmedi. Mücadele etmedi. Sadece o hesapçı gözlerle beni izledi, kontrolümü -ya da kontrolsüzlüğümü- ölçtü.

Nabzımı yavaşlatmak için sertçe nefes vererek bıraktım. "Marina'yı öldürmeye çalışmıyorum."

Var takım elbisesinin ceketini düzeltti, bir elini neden olduğum kırılganlıkların üzerinde gezdirdikten sonra elinden düşürdüğüm sigaranın yerine bir tane daha çıkardı. Tütünün ucunu kutuya vurdu, yumuşak ses aramızda çatırdayan gerilime ters düşüyordu.

"Eğer onu öldürmeye çalışmıyorsan, neden ölmüş karının kız kardeşinin peşindesin?" diye sordu çakmağını yakmadan önce, çakmağının fiskesi karanlıkta yüzünü aydınlatıyordu.

"Onu kurtarmaya çalışıyorum," diye homurdandım, gerçek göğsümde yanıyordu. "Şimdi siktir git yolumdan."

Yeterince zaman kaybetmiştim.

Marina şimdiye kadar çoktan şehrin yarısını geçmiş olabilirdi. Güvende olduğunu, beni atlattığını sanıyordu.

Yanlış düşünmüş.

BÖLÜM 5

KOSTYA

Iyorgun, aç ve zamanı tükenmek üzereydi.

Gregor prensip gereği beni öldürtmeye karar vermeden önce Marina'yı bulup Rusya'ya dönmem gerekiyordu.

Planım basitti: Onu yemeğe oturtmak, neler olduğunu açıklamak ve ardından Moskova'ya giden bir sonraki uçağa binmek. Ama hayır, Marina da en az kız kardeşi kadar inatçı olmalıydı.

Artık bu işi en başından beri yapmam gereken şekilde, kendi yöntemimle yapacaktım.

Nerede yaşadığını biliyordum elbette.

Karakoldan çıktıktan ve takım elbiselerimi değiştirecek kadar durduktan sonra doğruca oraya gittim, sabrım tükenmişti. İçeride birkaç ışık yanıyordu, ince perdelerin ardında gölgeler oynayıyordu. O evdeydi. Hiç şüphesiz tekrar kaçmaya hazırlanıyordu.

İhtiyacım olan son şey Chicago'da başka bir kovalamacaydı.

Küçük arka bahçeye doğru ilerledim, paslanmış metal bir çim sandalyeyi kaptım ve arka fırtına kapısının kolunun altına sıkıştırdım. Eğer kaçmak istiyorsa, kendini lanet olası bir pencereden atması gerekecekti. Onu birinci kattakilerden uzak tutmak için aklıma bir not aldım.

Tatmin olmuş bir şekilde ön kapıya döndüm, nabzım hızla atıyor, başım ağrıyordu. Göğsümde kaynayan öfkeyi bastırmak için kendimi zorlayarak yavaşça nefes aldım.

Muhtemelen korkmuştu. Adrenalin sağduyusunun önüne geçmişti, öyle olmalıydı.

Ne de olsa tek başına, yabancı bir ülkede mahsur kalmış, yıkık dökük bir lokantada çalışan bir kadındı.

Yine de neden kaçtığı anlaşıyordu. Her türlü lüksle büyütölmüş bir kız, aniden güvenliğinden mahrum bırakılmış, zayıfları çığneyen bir dünyada kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakılmıştı. Tabii ki panikledi. Elbette bunu tek başına halletmesi gerektiğini düşündü.

Onu köşeye sıkıştırıp sakinleştirdikten sonra konuşurduk.

Kapı kırmak yok. Tehdit yok. Onu yakalayıp omzuma atmak yok. Artık dikkat çeken sahneler yok.

Sebebini anlayacaktır.

Kapıyı çaldım. Kendimi tasmalı bir hayvan gibi hissetmek yerine medeni bir insan gibi *kapıyı çaldım*. Başka şansım yoktu. Sadece Gregor değil, Four Monks'taki çocuklar da Chicago'da yaptıklarım yüzünden alarma geçmişlerdi. İhtiyacım olan son şey daha fazla dikkat çekmekti.

Bir duraklama. Sonra kapı gıcırdayarak birkaç santim açıldı. Ama orada duran Marina değildi.

Sarkık siyah saçlı, beresini gözlerinin üzerine kadar indirmiş sıska bir adam bana göz kırptı. "Yardımcı olabilir miyim, kardeşim?"

Elimde tutmayı başardığım kontrolüm kırıldı.

Başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama tek kelime bile duymadım.

Tek ses, beni öldürmeye çağıran kalbimin durmaksızın çarpmasıydı.

Düşünmeden hareket ettim.

Bir saniye önce orada duruyordu ve bir saniye sonra onu boğazından tutmuş, evin içine doğru itiyordum. Kapı, onu dehşete düşürmesi gereken bir sonlulukla arkamızdan çarparak kapandı.

Olmadı. Henüz

değil. Onu

düzelttim.

Onu duvara doğru ittim ve ön kolumu cılız boğazına bastırarak orada sabitledim. Gözleri irileşmiş, elleri kolumu pençelerken beni kaldırmaya çalıştı ve başaramadı.

"Sen de kimsin lan?" Boynunu kırmam için bana bir sebep vermesi için ona meydan okuyarak hırladım.

İçimde yavaşça yanan, adını koymak istemediğim, kabullenmeyi reddettiğim bir şey vardı. Çenem sıkılmaktan ağrıyordu ama tutuşumu gevşetmedim.

Dudakları kekeleyen, işe yaramaz bir nefesle ayrıldığında bile. "Ben... Ben... Ben-"

Acıması.

Tekrar duvara çarpmak için onu duvardan söktüm. Alçıpan çarpmanın etkisiyle çatırdadı, sesi keskin ve tatmin ediciydi. Bir göçük. Bir hatırlatma.

"Bana kim olduğunu söyle," diye emrettim.

Çocuk titriyordu. Zayıf. Omurgasız. Kendisine yakın olması için güvendiği adam bu muydu?

O bir hiçti. Yeterince güçlü değildi. Yeterince iyi değildi. Onunla aynı havayı soluyacak kadar bile değerli değildi.

"Ben John," diye boğuk bir sesle konuştu sonunda. Yüzü dehşetten mosmor kesildi ve ardından havayı keskin bir sidik kokusu doldurdu. Zaten kirli olan kot pantolonunun ön tarafına koyu bir leke yayıldı.

İçimi bir tiksinti kapladı.

"Marina'ya göre sen kimsin?"

"Kimse yok," diye hırıldadı, ayakları zemini bulmak için çabalıyordu.

Onu daha yukarı kaldırdım ve bacakları işe yaramaz bir şekilde sarkana kadar duvara bastırdım. Yalvarmakla hıçkırmak arası karışık bir ses çıkardı.

"Ben sadece onun oda arkadaşıyım," diye mırıldandı.

Gözlerimi kısmıştım. "Marina'nın erkek bir oda arkadaşı olmaz."

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum. Bilmeliydim. Ama ondan uzak durdum. Evliliğimin kısa ve sefil yılları boyunca gerçekten istediğim tek şeyden kendimi kasten uzaklaştırmıştım.

Onunla.

Moskova'da bir erkekle yaşamasına izin verilmezdi. Ailesi dışında birlikte yaşayabileceği tek erkek kocası olurdu.

Peki ya bu küçük

sik? Hiç şansı yok.

"Öyle," diye ağzından kaçırdı. "Ama yemin ederim, angarya işler dışında neredeyse hiç konuşmuyoruz. Ona vurmaya çalıştım ama onda bir sorun var. Frijit ya da lezbiyen gibi bir şey."

Sustum.

Ses tonundaki sıradan pislik, sözlerindeki tamamen saygısızlık. Az önce kaderini mühürlediğini fark edemeyecek kadar aptaldı.

"Ya da belki sadece daha yüksek standartları vardır." Sözcüklerin ağzımdan keskin ve kesici bir şekilde dökülmesine izin verdim.

Sanki bu düşünce hiç aklına gelmemiş gibi kaşlarını çatı.

İşim bitmişti.

Bu solucanın bana hiçbir faydası olmayacaktı. Onun buradaki varlığı zaten bir hakaretti. Konuşmasına izin vermek beni daha da kızdırıyordu.

Kavrayışım sıkılaştı, ön kolum boğazına bastırdı, sadece yüzünün kırmızından mora ve maviye dönüşmesini izleyecek kadar. Elleri koluma vuruyor, parmakları kaşınıyor, asla gelmeyecek bir rahatlama için çırpınıyordu.

Mücadelesi zayıfladı. Göz kapakları çırpındı.

Ve sonra, hiçbir şey.

Bilinçsiz bedeninin yere yığılmasına izin verdim. Çarpmanın etkisiyle oda sarsıldı ama ona bir kez daha bakmadım. Çömeldim, cebinden telefonunu çıkardım ve kendi ayakkabı bağcıklarını kullanarak topal bedenini bağladım ve onu yerde yatar vaziyette bıraktım.

Baş ağrısıyla uyanacaktı. Daha kötüsünü hak ediyordu.

Onu hallettikten sonra odağımı Marina'ya çevirdim.

Evde değildi ama odasını bulabilirsem cevap alabilirdim.

Belki bir şey bana Solovyov'un onunla neden bu kadar ilgilendiğini söyleyebilirdi.

Veronika ona ne vermişti? Marina'yı koca bir okyanusun ötesinde avlamaya degecek ne söylemiş olabilirdi?

Bu kadar önemli olan neydi?

Öğrenmem gerekiyordu. Ve şimdi öğrenmem gerekiyordu.

Neyle uğraştığımı anladıktan sonra Gregor'u arayabilir, ona ihtiyacı olan bilgiyi verebilir ve işleri yoluna koyabilirdim. Ama Marina benim korumam altına girene kadar olmazdı. Onu güvende tutabileceğimi bilene kadar olmazdı. Sonunda rahmetli karım için doğru olanı yapana kadar olmaz.

Veronika'yı düşününce göğsümde tanıdık bir sızı hissettim. Özlem değil. Asla öyle bir şey olmadı.

Öfke-sıcak ve keskindi. Suçluluk-soğuk ve aşındırıcı.

İçinden çıkmaya vaktim olmayan, karmakarışık bir karmaşa. Ve şimdi, karışımın içinden başka bir şey süzülüyordu.

Yeni bir şey. Yeşil ve tehlikeli bir şey.

Merdivenlerden yukarı çıkarken hissettiğim duyguyu görmezden gelerek onu ittim ve oda oda aramaya başladım.

İlki hemen hayır cevabıydı.

Duvarlar alt-rock pinup kızlarının posterleri ve ot yapraklarıyla kaplıydı. Bayat bir tütsü bulutu havaya sinmiş, altta yatan marihuana kokusunu örtmek için kötü bir iş çıkarıyordu.

Kesinlikle Marina'nın odası
değil. Ben devam ettim.

Bir sonraki kapı farklı bir şeye açılıyordu.

Rahat. İçinde yaşanmış. Sadece uyunacak bir yer değil, ev gibi hissedilen bir alan.

Uyumsuz mobilyalar küçük, özenle yerleştirilmiş ıvır zıvırları barındırıyordu. Yıpranmış ve cılız ahşap bir sandalyenin üzerine giysiler örtülmüştü; sıcak, şık ama ikinci el olduğu belliydi. Birinin zevkten ziyade işlev için seçtiği türden parçalar.

Dağınık değildi ama darmadağındı.

Duvarlara dizilmiş raflar incik boncukla doluydu; güzel, narin ama açıktan kız gibi olmayan. *Biblolar* ve ıvır zıvırlar, her biri *Open Books*, *West Loop*'tan bir çıkartmayla damgalanmış kitap yığınlarının arasına özenle yerleştirilmişti.

Bir tanesini elime aldım ve köpek kulaklı bölüme gelene kadar sayfaları karıştırdım.

Açık.

Bir seks sahnesi.

Genç bir kadın ve bir rahip arasında. Ne oluyor be?

Bu Marina'ya benzemiyordu. Hatırladığım kız değil.

İçime şüphe düştü. Belki de burası başka bir oda arkadaşının yeri idi. Belki de yanılmıştım-

Sonra onu gördüm.

Bir şal. Koyu zümrüt yeşili, geleneksel bir desenle dokunmuş.

Onunla ilk tanıştığımda bunu giymişti ve bu görüntü zihnime kazınmıştı. Pahalı olduğu için değil, onu nasıl gösterdiğinden dolayı. Yeşil, gözlerinin derinliğini ortaya çıkarmış ve onları parlatmıştı. Kumaş, kirli sarı saçlarını kış ışığı altında altın rengine dönüştürmüştü.

Hiç düşünmeden elimi uzattım ve burnuma götürdüm.

Kokusu anında beni sardı.

Veronika'nın eskiden tercih ettiği sakarın çiçek parfümleri değil. Bu farklıydı.

Daha derin. Daha baharatlı. Daha sıcak.

Vanilya ve karanfil. Bu *oydu*.

Ve bana yapmaması gereken şeyler yaptı.

Bu kadar genç bir kadın için değil.

Aradaki yaş farkı skandal değildi, altı yıl fazla değildi. Moskova'da bu konu konuşulmazdı bile.

Ama o sıradan bir kadın değildi.

Veronika'nın küçük kız kardeşiydi.

Yasaklanmış olması gerekiyordu.

Teninin kokusu kumaşa sinmiş, hafif tatlı, sarhoş edici bir şeyle sarmalanmıştı. Tekrar içime çektim, tutuşum sıkılaştı.

Kaç gece bunu etrafına sarıp ısınmak istemişti? Yatakta kıvrılırken çıplak bacaklarının üzerine çekmiş miydi? Düşüncede, korkuda, özlemde dudaklarına bastırmış mıydı?

Bilmek istememeliydim. Ama istedim.

İçimde şiddetli, istenmeyen bir sızı hissettim.

Veronika içimde hiç böyle duygular uyandırmamıştı. En samimi anlarımızda bile, sıcaklık yoktu, ateş yoktu, sadece görev vardı. Soğuk ve bencil bir kadındı, hiçbir zaman bana ait olmamıştı, sadece ismen bile.

Ama Marina.

Gözlerimi kapattım, çenemi sıktım, her kasım karanlık ve tehlikeli bir şeyle gerilmişti. Yıllarımı ondan kaçarak geçirmiş, onun keskin dilinin, meydan okuyan yeşil gözlerinin, sessiz gücünün çekiminden kendimi mahrum bırakmışım. Ve şimdi buradaydım, onun yatak odasında durmuş, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi şalını ellerimle tutuyordum.

Takıntılı bir adam.

Parmaklarım kumaşın içine kıvrıldı. Onu yere bırakmalıydım. Bırakmadım.

Aylardır benden kaçıyordu. Benden kaçıyordu. Beni inkar ediyordu. Kaçınılmaz olandan saklanıyordu. Çünkü evliliğimin yürümemesinin tek nedeni, asla itiraf etmediğim tek şey, Veronika'ya her baktığımda... Marina olmasını dilememdi.

Veronika biliyor muydu? Anlamış mıydı? Bu yüzden mi uzaklaşmıştı? Yoksa hiç umursamamış mıydı?

Önemli değildi.

Hiçbirinin önemi yoktu.

Çünkü ne istersem isteyeyim, Marina bana göre değildi.

Asla benim için olamazdı.

Bir meleğin yüzüne ama şeytanı ayartmak için yaratılmış bir vücuda sahip olması önemli değildi - bana eziyet etmek, rüyalarımı musallat olmak, her fantezimi lekelemek için gönderilmiş biri.

Yatağıma her kadın aldığımda, onun olmasını dilemiş olmamın bir önemi yoktu.

Bunun bir önemi
olmamalıydı. Ama oldu.

Yengeme şehvet duymak yanılttı.

Veronika'yla evliliğim hiçbir zaman aşkla ilgili olmamıştı. Bu bir işti, hesaplanmış bir ittifaktı. Yine de kendime bu işi yürütebileceğimi söylemiştim. *Deneyeceğimi.*

Ama gerçek?

Veronika'yı hiç sevmemiş olmam, onun benim karım olmadığı anlamına gelmiyordu. Benim sorumluluğum.

Yine de şalı tekrar burnuma götürdüm ve derin derin içime çektim.

Marina'nın önümde durduğu bir görüntü **z i h n i m d e** parladı,
Bu şaldan başka bir şeye sarınmamıştım.

Yumuşak yün, dolgun göğüslerini zar zor örtüyor, kalçalarının ve uyluklarının kabarıklığını örtmeden önce belinin kıvrımından kayıyordu. Onu yatakta sırtüstü uzanırken, kumaşın kenarlarının kayarak açıldığını, kremi tenini, göbek deliğini, uyluklarının nazikçe ayrıldığını hayal ettim.

Bir eli aşağıda.

Diğeri ise, daha sonra okumak üzere işaretlediği günah dolu bir hikâyenin içinde kaybolmuş bir halde, kulağı küpeli kitaplardan birinin sayfalarını çeviriyordu.

Sıcaklık damarlarımı yalayıp geçerken parmaklarım şalın içine kıvrıldı, sıkılaştı.

Sikeyim.

Bu yanılttı. Ve durmam gerekiyordu.

Kendimi kumaşı bırakmaya zorladım, gerekenden daha fazla özen göstererek tekrar yerine koydum. Odaklanmam gerekiyordu. Hayal kurmak için burada değildim. Bir Rus *velet* patronunun onu neden istediğini öğrenmek için buradaydım. Veronika ona ne vermişti?

Odayı aradım, hareketlerim keskin ve amaçlıydı.

Mücevher kutusu yok.

Gevşek döşeme tahtası yok.

Küçük masada gizli bölmeler yok. Hiçbir şey
yok.

Her neye sahipse, burada değildi.

Bu da yapılacak tek şeyin beklemek olduğu anlamına geliyordu. Geri dönecekti.

Geri dönmek zorundaydı.

Şalı almadan gitmeyeceğini biliyordum.

Veronika'dan bir hediye idi.

Ve bildiğim kadarıyla, Veronika'nın Soloviyov'dan çaldıkları dışında, kız kardeşi Marina'dan geriye kalan tek parça buydu.

Aşağı indim, botlarım yere ağır ağır basıyordu. Ev arkadaşı hâlâ odanın ortasında baygın yatıyordu.

Kısa bir an için, en ufak bir acıma hissi duydum.

Muhtemelen kalacak ucuz bir yer arayan ezik bir üniversite öğrencisiydi. Büyük olasılıkla Marina'dan önce buraya gelmişti. Muhtemelen odayı tutmuştu çünkü kendi ayakları üzerinde durana kadar karşılayabileceği tek şey buydu.

Hala.

Nefret ettim.

Başka bir adamın onu sabah ilk iş olarak, kahvesini içmeden önce, sesi uykudan hâlâ boğukken görmesinden nefret ediyordum. Yatmadan önce konuştuğu son kişinin o olmasından, uykusunda yer değiştirdiğinde çarşafının hışırtısını duyabilecek kadar yakın oturmasından nefret ediyordum.

Ona dokunamayacak kadar korkak olsa bile, gerçek şu ki... *dokunabilirdi.*

Bu düşünce içimde karanlık ve çirkin bir şeylerin kaynaşmasına neden oldu.

Marina'yla tanıştığım an, onun bir sorun olacağını anlamıştım.

Henüz yirmi yaşındaydı, yumuşak kıvrımları ve keskin zekâsıyla onu istememem gerektiğini hemen anlamıştım. Bu yüzden Veronika'nın ailesinden uzaklaştım. Yakınlaşmayı reddettim. O bağları kurmayı reddettim.

Çünkü Marina'yı her gördüğümde bu bir sınavdı.

Ve bir noktada başarısız olacağımı hep biliyordum.

Yine de sözümü tuttum. Asla yoldan sapmadım. Ellerimin -ya da düşüncelerimin- gitmemesi gereken yerlere gitmesine asla izin vermedim. Peki bu itidalim için nasıl ödüllendirildim?

Onun buraya gelmesiyle. Bu sikle yaşamak.

Bu korkak onun alanına girmişti. O, kendisini tahrik eden iğrenç kitapları sayfalarca okurken, o aynı çatı altında yaşıyordu. Onu tatmin edecek bir erkek arayışı ne kadar sürecekti?

Layık birini beklemekten y o r u l u p standartlarını ona indirmesi ne kadar sürer?

Hayır.

Uzak durdum çünkü karımın kız kardeşini becermek yanlış olurdu.

Veronika'nın bana hiç sadık kalmamış olması önemli değildi. Önemli *olan prensipti*.

Ama Veronika artık ölmüştü.

Ve bir sevgili edinip *ondan çaldığı* için ölmüştü.

Neden hala kendimi tutuyordum ki?

Suçluluk ve şehvet içimde savaşıyordu, şiddetli ve yoğun bir karışım. Veronika'yı kurtarmak için orada değildim.

Ama artık buradaydım.

Ve Marina benim korumam altındaydı.

Gözlerim ayaklarımın dibindeki baygın piç kurusuna kaydı. Onu düşündüm.

-Acısına son vermeyi düşündü. Bu kolay olurdu. *Çok* kolay.

Ve olması gerektiği kadar tatmin edici değildi.

Ayrıca Var'a en az kan dökme sözü vermiştim. Gregor'u tamamen hazır hale getirmeden önce ne kadar çok dikkat çekersem, benim için o kadar kötü olurdu.

Hayır, ben beklerdim.

Marina geri gelecekti.

Ve bunu yaptığında, bir anlaşmaya varacaktık. Benim korumam altında olacaktı.

Onu ne kadar uzun süre takip edersem, onu da altıma almaktan beni alıkoyan hiçbir şey olmadığını fark ettim.

Ön kapı gıcırdayarak açıldı.

"Hey, evde kimse var mı? Pizza sipariş etmeyi düşünüyorum. İsteyen var mı?"

-"Duvara ne oldu lan?" Başka bir ses.

Erkeksi.

Kırmızı

gördüm.

BÖLÜM 6

MARİNA

"W "Evinize hoş geldiniz."

Karanlıktan gelen iki kelime.

Midemin düşmesi için tek gereken buydu ve

Dairemin kapısını dikkatlice açarken nefesim boğazımda düğümlendi, umutsuzca dışarıdan görüldüğü kadar boş ve sakin bir yer olmasını umuyordum.

Trende saatler geçirdim, vagon değiştirdim, hat değiştirdim, geri döndüm, Grant Park'ta ayaklarım ağrıyana kadar daireler çizerek yürüdüm, sonunda onu alt ettiğime ikna olmuşum.

Yapmamıştım.

Tam da onun eline oynamıştım.

Gece geç saatlerde hava sıcaklığının düşmesine uygun giyinmemiştim.

İnce kazağım ve yoga pantolonum gölden esen acımasız rüzgârla baş edemiyordu. Bedenim sıcaklığa, rahatlığa, evdeyken savurganlık yapmayı sevdiğim o pahalı mahalle kafesinden baharatlı elma şarabının basit lükslerine ve en sevdiğim şalıma sarınıp kitap okuyarak geçireceğim bir saate hasretti.

Bunu istemek gerçekten çok mu

fazla? Tabii ki çoktu.

Onu kaybetmeye o kadar odaklanmıştım ki, bariz olanı düşünmek için durmamıştım.

Kostya nerede çalıştığını bilseydi, nerede yaşadığını da bilirdi. Boşu boşuna daireler çiziyordum.

Bir an için arkamı dönüp kapıdan kaçmayı düşündüm.

Ama nereye gideceğim?

Şimdi onu sarsmak için ne yapabilirdim ki? Bu yolun sonuydu.

Omuzlarımı dikleştirdim ve yumruklarımı iki yanımda sıktım.

Onun önünde titrediğimi görerek tatmin olamazdı. Ona bunu veremezdim.

Kostya bir garaj satışında beş dolara bulduğum sallanan sandalyeye yayılmış oturuyordu. Ucuzluk mağazasından bozma dairemizin ortasında, sanki burası onun kişisel taht odasıymış gibi kendini evinde hissediyordu.

Takım elbisesinin özel dikim yünleri gıcır gıcırdı, tertemizdi, salaş oturma odası için fazla inceydi. Her zamanki gibi kusursuz görünüyordu, sanki geceyi soğukta beni avlayarak geçirmemiş gibiydi. Mükemmel derecede sıcak, mükemmel derecede sakın, mükemmel derecede kendisiydi.

Ve bu yüzden ondan nefret ettim.

Ondan nefret ediyordum.

Ve onun ne kadar iyi görüldüğünü fark ettiğim için kendimden daha çok nefret ettim.

Gözlerim başka bir şeye takılmadan önce düşüncelerimi kaydetmeye ancak zamanım oldu-

Oda arkadaşlarım.

İkisi de yerde baygın bir şekilde yatıyordu, elleri ve ayakları arkadan bağlanmıştı.

Midem bulandı. Ya

Kostya?

Kostya, sanki ayaklarının dibinde esir adamlar tutmak hafif bir rahatsızlıktan başka bir şey değilmiş gibi, umursamadan öylece oturdu.

Cevabından zaten korktuğum bir soruyu zorla sorarken kalbim küt küt atıyordu. "Onlara ne yaptın?"

Sesim tiz bir gıcırtı olarak çıktığında içten içe yüzümü buruşturdum.

Bakışları bana kaydı, keskin, değerlendirci. Etkilenmemişti.

"Onlara ne yaptığımı boş ver," dedi. "Senin yerinde olsaydım, sana ne yapacağım konusunda daha çok endişelenirdim."

Sonra ayağa kalktı, tüneğinden kalkan bir yırtıcı hayvan gibi sandalyeden kalktı.

Kapıyı çarparak kapatmak için yanımdan geçerken vücudum kaskatı kesildi. Sürgünün yerine otururken çıkardığı uğursuz metal tıkırtıyla irkildim.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken tırnaklarım avuçlarımı ısırdı. Düşünmem gerekiyordu. Bundan kurtulmanın bir yolu olmalıydı. Daha önce hiç bu kadar yaklaşmamıştı.

Ama daha önce beni yakalamaya çok yaklaştımlardı ve ben hep kaçmıştım.
Düşün!

Arkamda durmak için hareket ettiğinde eskimiş döşeme tahtaları ağırlığının altında gıcırdadı. Nefesi kulağımın etrafındaki bukleleri karıştırdı.

"Ne cüretle erkeklerle yaşarsın?" Sesi derinleşti, alçak ve kesiciydi.

"Neden kendini böyle bir tehlikeye atıyorsun?"

Öfkenin yerini alması için geçen saniyeler içinde korku nefesimi boğdu.

Ona dönerek, "Affedersiniz?" diye bağırdım.

Yüz ifadesi sertleşti. "Erkeklerle yaşamanın hiçbir mazereti yok. Özellikle de seni koruyamayacak kadar zayıf, sümsük olanlardan-" "Korunmaya ihtiyacım olan tek kişi sensin!" Kelimeler ağzından döküldü. sıcak ve öfkeli, duvarlarda yankılanıyor.

Öfkeliydim. Cüretine, küstahlığına, mutlak deliliğine öfkeliydim.

"Beni L'de kovalayan sendin!" Kükredim. "Moskova'dan buraya kadar beni takip eden sensin!"

Gerçek aramızda asılı kaldı, ham ve elektrikli.

Dudakları hafifçe kıvrıldı. Tam olarak sırtımadı. Hiçbir şey değil.

Ama gözlerindeki parıltı?

Tehlikeliydi... ve açtı.

Şok olmuş bir şekilde geri adım attım, neredeyse oda arkadaşımın bükülmüş bacaklarından birine çarpıyordum.

Olamaz.

Hayal ediyordum.

Kız kardeşimle evliydi. *Ölmüş* kız kardeşimle.

Tanıştığımız andan itibaren aramızda hep garip bir gerginlik olmuştu ama ben bunun hep hayal gücümünden kaynaklandığını düşünmüştüm. Hüsnükuruntu. Yakışıklı ve güçlü bir kayınbiradere duyulan aptalca bir aşk. Sessizlik içinde hissedilecek, düşünülmesi bile yasak olan bir şey.

"Ve seni benden ne kadar iyi koruduklarını görüyorsun," diye alay etti, sanki onun için amacını kanıtlamışım gibi. "Evden bahsetmişken, gidiyoruz. Şimdi."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, omurgamı dik tutmaya çalıştım ama boynuma yayılan sıcaklık bana ihanet etti. Yanaklarım öfkeyle ve adını koymayı reddettiğim başka bir şeyle yandı. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Yüz ifadesi değişmedi. Aksine, sıkılmış görünüyor. "Ya kendi isteğinle gelirsin ya da bir çocuk gibi küplere binersin ve ben de seni omzuma atıp götürürüm. Seçim senin, *moy zaichonok*."

Evcil hayvan ismiyle midem sıkıştı.

Benim küçük tavşanım.

Nefret ettim.

Dilinden bu kadar kolay dökülmesinden, bu kadar zahmetsizce sanki ona aitmişim gibi konuşmasından nefret ediyordum.

"Gitmiyorum."

Meydan okurcasına çenemi yukarı kaldırdım ve sonra beni suçladığı çocuk gibi ayağımı yere vurdum.

Kostya derin bir nefes aldı, göğsü o çıldırtıcı derecede mükemmel kıyafetin altında genişliyordu.

Oh, kahretsin.

Onun ne kadar büyük olduğunu hatırladığımda, kendimde toplamayı başardığım cesaret anında yok oldu.

Ne kadar korkutucu olabileceğini. Büyüklüğü. Yer kaplaması. Eğer isterse alabilecekleri. Beni ne kadar kolay yakalayabilir, kaldırabilir, istediği yüzeye yapıştırabilirdi.

Sertçe yutkundum.

Daha önce en çok hayalini kurduğum şeydi... Hayır.

Oraya gidemezdim.

"Sana bir daha söylemeyeceğim," dedi, sesi korkunç derecede sakindi. "Biz gidiyoruz."

Paniğe kapıldı.

"Hayır."

Ve sonra, bir anlık aptalca bir hayatta kalma içgüdüleriyle kaçtım.

Yukarı koştum ve yatak odamın kapısını arkamdan çarparak kilitledim. Gözlerimi kapatıp nefes nefese kalırken sırtım tahtaya çarptı, kardiyo yapmadığım için derin bir pişmanlık duydum ve zihinsel olarak kendimi tekmeledim.

İzlediğim her korku filminde bir kızın kapıdan çıkmak yerine üst kata koştuğu sahnelerde ekrana "Bunu neden yaptın?" diye bağırırmışım.

Şimdi anladım.

Kriz anında adrenalin zekânın yerini alır. Ve ben kendimi tuzağa düşürmüştüm.

Kostya'nın ağır, kasıtlı ayak sesleri koridorda yankılandı. Acele etmeden. Bundan zevk aldığından hiç şüphem yoktu.

Pencereye koştum, iterek açtım ve aşağıya baktım.

Chicago'nun havası keskindi, kazağımı delip geçiyordu ama ben hissetmiyordum bile.

Sadece ikinci kattaydım ama penceremin hemen altında, sivri uçları loş sokak ışığında parıldayan ferforje bir çit yükseliyordu.

Güvenli bir iniş yolu yok. Çıkış yok.

Bu odayı seçtiğimde, çitin güvenliği artıracığını düşünmüştüm. Caydırıcı olur.

Artık bir hapishaneydi.

Dönüp odayı taradım ve midem bulandı. Kostya buradaydı.

Eşyalarım taşınmıştı.

Komodinin üzerinde bıraktığım kitap şimdi kitaplığın üzerinde düzgün bir şekilde istiflenmişti.

Ve her gece sarındığım şal, sanki ona dokunmuş gibi masa sandalyemin üzerine örtülmüştü.

Eşyalarım dokundu.

Tenim karıncalandı.

Kendi odamda kendimi hiç bu kadar korunmasız hissetmemiştim. "Kapıyı aç, Marina."

Sesi hemen dışarıdaydı.

Ellerimi yumruk yapıp sıktım. "Cehenneme git!"

Bir duraklama. Sonra, "Kapıyı aç, yoksa yemin ederim, ellerimi sana uzattığımda-"

Göğsüm kabarak kapıya doğru döndüm. "Ne yapacaksın? Kız kardeşime yaptığın gibi beni de mi öldüreceksin?"

Elim ağzımı kapatmaya gitti. Bunu yüksek sesle söylediğime inanamıyordum.

Harika fikir, Marina.

Onu cinayetle suçlayarak zaten sinirli olan korkunç devi kızdırın.

Tek çıkış yolu o kapıydı. Kostya da diğer taraftaydı. Kapana kısılmıştım.

Ve ben bunun olmasına izin verdim.

Bu, işi kolaylaştırmak zorunda olduğum anlamına gelmiyordu.

Evet, benden daha iriydi. Evet, baharatlı bir aşk romanı okuduğum her seferinde hayal ettiğim adamdı. Evet, istesem de istemesem de fantezilerimin her birine musallat olmuştu.

Ama bu pes etmem gerektiği anlamına gelmiyordu.

Onunla gidersem ne olacağını biliyordum.

Ve kız kardeşimin öldüğü gibi ölmeyecektim.
Savaşmadan olmaz.
"Kapıyı aç," dedi, her hecesinde kızgınlık vardı. "Siktir git,"
diye bağırdım.
Sessizliği tehlikeliydi.
Sonra, "Küçük kız, eğer benimle bir kez daha böyle konuşursan-"
"Siktir git... seni... katil pislik."
Neyim vardı benim?
Kapa çeneni, diye bağırdı zihnim. *Ayıyı yemlemeyi bırak!*
Bir vuruş.
Hepsi bu kadardı.
Güçlü bir vuruşla kapı ucuz menteşelerinden fırladı ve kulakları sağır
eden bir gürültüyle yere çarptı.
Sesi etrafımda duman gibi kıvrılmadan önce nefesimi içime çekmeye ancak
zaman bulabildim.
"Bunu tekrar denemek ister misin, *moy zaichonok?*" Nabzım gümbür gümbür atıyordu.
Ama çenemi kaldırdım, içimde dolaşan korkuyu -sıcaklığı- görmesine izin
vermedim. "Hâlâ seninle gelmiyorum. Kız kardeşimi öldürdüğünü biliyorum."
Yüz ifadesi değişmedi. "Kız kardeşiniz Aleksandrovich Solovyov adında
bir adam tarafından öldürüldü. Ben değil." Sesi sakindi. Gerçekçiydi.
"Solovyov'dan çaldığı şeyi geri almak için buradayım... ve seni."
Bu kadar istikrarlı olmasından nefret ediyordum.
Konuşmanın, her şeyin kontrolünü nasıl da zahmetsizce ele
geçirmişti. "Yalancı," diye tükürdüm, sözlerinin tamamen yalan
olmadığını bilmeme rağmen.
Veronika'yı Solovyov'un öldürmüş olabileceğinden şüphelenmiştim.
Tehlikeli bir oyun oynadığını, erkeklerle satranç taşlarından farksızmış gibi
oynadığını, her pervasız hamlesinde ölümü kandırdığını biliyordum.
Tehlikeyle büyümüştü. Risk ne kadar yüksekse, heyecan da o kadar büyük
oluyordu. Bunu hüsnükuruntu olarak değerlendirmiştim, hain zihnim
Kostya'yı suçluluktan kurtarmaya çalışıyordu.
Ama onun kız kardeşimi öldüren kişi olmasını istedim. O
olmasına *ihtiyacım vardı*.
Yoksa...
Lanet olsun. Bencil kız kardeşimin bana böyle çarpık, berbat bir karmaşa
bırakması tam da bana göreydi.

Solovyov'u hiç sevmemişti. Tıpkı Kostya'yı hiç sevmediği gibi.

Veronika'nın aşık olabileceğinden bile emin değildim.

Ama Kostya, hakkında kavga ettiğimiz tek şeydi. Ona iyi

bir eş olması için yalvarmışım. Ona saygı duyması için.

Dünyamızdaki çoğu kadının uğruna cinayet işleyeceği bir şey ona verilmişti.

Yaşlı, kırılmış, bağırsakları olan ve öfkeli bir adam değil. Karısına boyun eğdirmek için döven sarhoş bir vahşi değil.

Hayır.

Ona verilmişti.

Yakışıklı. Güçlü. Kanımı kaynatan tüm yönleriyle tehlikeli.

Yine de istediği hayat bu değildi ve her zaman o kadar atılgan, o kadar düşüncesizdi ki Kostya'nın evinden taşındığını ve başka biriyle kaldığını duyduğumda şaşırmadım.

Kızmışım; ona aptallık ettiğini söyledim, ama dürüst olmak gerekirse, yatağında gördüğüm en muhteşem adamlardan birine sahip olma fırsatını boşa harcadığı için üzül müştüm.

Sanki onu es geçebilirdi ve ben de onun yerine onu alabilirdim.

Hayır, o bir veletti ve konumu sadece Veronika'nın öz annesinin ailesinden sahip olduğu bağlantıları gerektirecek kadar yüksekti.

Kusurlu ve kibirli kalbinin istediği her şeyi ona verebilirdi. Zenginlik, çocuklar, arkadaşlarının imrendiği bir ev, sosyal konum. Ve o bunları bir kenara atmıştı.

Bu beni çok öfkelen-dirmişti.

Sadece onu terk ettiği için değil. Ama onun yerini alamadığım için.

Kostya bana göre değildi.

Çok yumuşaktım. Çok olgunlaşmamış ve sofistike değildim. Çok yanlışım. Veronika'nın heykelsi, buz sarısı mükemmelliğine ihtiyacı vardı.

Ben değil.

Ben asla.

Ama şimdi odama girdiğinde, a r a m ı z d a k i mesafeyi üç uzun, telaşsız adımla kapattığında, bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Kafese kapatılmışım.

Ellerini duvara dayadı, beni güçlü kollarının arasına hapsetti, vücudu ısı yayıyor, varlığıyla beni bunaltıyordu.

Vücudumun verdiği tepkiden
nefret ediyordum. Nefesimin
kesilmesinden.

Karnımda nasıl da bir sıcaklık vardı.

Kostya bana dokunmamıştı bile.

Beni korkutmaya çalışıyordu. Beni korkutmaya
çalışıyorsun. Ve yine de-

Nabzımın güm güm atmasının korkuyla hiçbir ilgisi yoktu.

Aralarında o korkunç, yasak ağrı oluşurken kalçalarım birbirine bastırdı.

Ondan nefret ediyordum.

Kendimden daha çok nefret ettim.

"Ben birçok şeyim, *moy zaichonok*." Sesi alçaldı, sertleşti. "Yalancı
bunlardan biri değil. Ve eğer bir daha aksini iddia edersen, seni dizlerimin
üzerine yatırır ve bir velet gibi tokatlarım."

Sıcaklık omurgamı yaladı, sıcak ve aşığılayıcı. Hain
bedenim tehdide karşılık verdi.

Kostya gördü.

Tabii ki yaptı.

Ağzı hafifçe kıvrıldı ama içinde mizah yoktu, sadece memnuniyet vardı.

"Sana hâlâ inanmıyorum." Kelimeler soluk soluğa, zayıf bir şekilde çıktı.

"Bana inanmak zorunda değilsin," diye mırıldandı, yaklaşıyordu, kokusu
ciğerlerimi istila ediyor, tenimi ürpertiyordu. "Sadece bana itaat etmek
zorundasın."

"Asla."

Bir fısıltıdan daha fazlası değildi.

Bakışlarım onun dolgun ve sert dudaklarına kaydı ve ben de kendi
dudaklarımı ısırdım.

Nefesini tenimde hissedebiliyordum, sıcak ve sabitti ve dizlerim neredeyse
bükülüyordu.

Kimin önce hareket ettiğini bilmiyordum.

Eğildi mi? Ayak parmaklarımın üzerine mi
çıktım? Emin olamadım.

Tek bildiğim dudaklarının yakıcı bir öpücükle benimkilere
çarpmasıydı. Nazik değildi. İkna edici değil.

Sahiplenici. İddia eden. Talep eden. Ve

Tanrı yardımcım olsun, ben de onu

öptüm.

BÖLÜM 7

KOSTYA

I Marina'nın şekerlenmiş kızılıcık ve baharatlı portakal gibi bir tadı olduğunu bilseydim, ellerimi ondan asla uzak tutamazdım.

Günaha girmek beni mahvederdi.

Elleri omuzlarıma indi ve kısa, acı dolu bir an için beni daha yakına çekeceğini düşündüm. Onun yerine beni itmeye çalıştı.

Böyle bir şey olmayacaktı.

Gözlerindeki bakışı, nabzının boğazında nasıl attığını, göz bebeklerinin nasıl büyüdüğünü, karanlık ve ihtiyaçla nasıl genişlediğini gördüm.

O da bunu hissetti.

Daha fazla inkar edilmeyi reddettim.

Aylarca onu kovaladım. Yıllarca ona olan ilgimi inkar ettim.

Gitmesine asla izin vermeyecektim.

Hiç.

Çok uzun zaman olmuştu. Soğuk ve zalim bir kadına bağlanalı çok uzun zaman olmuştu.

Bunu hak

etmiştim.

Onu hak

etmiştim.

Onu avlamıştım. Ve onu

yakaladım.

Haklı olarak, o benimdi.

Bulanındır.

Parmaklarım saçlarına dolandı, başını geriye yatırıp dilimi dudaklarının arasından geçirirken boynunun dibinde sıkılaştı, öpücüğü derinleştirdim, ihtiyacım olanı aldım.

Omuzlarımı istediği kadar itebilirdi.

Bu, ilk başta, zihni bedenine yetişmeden önce, onun içinde eridiği gerçeğini değiştirmiyordu.

Kafamın arkasındaki küçük bir ses bunun yanlış olduğuna dair tüm nedenleri sıraladı.

O çok gençti. Veronika'nın kız kardeşiydi.

Ama Veronika hiç sadık olmamıştı. Sadece ismen karım olmuştu.

Ve şimdi, o ölmüştü.

Marina'yı Solovyov'dan koruyacağıma söz vermişim. Onu kendimden koruyacağımı hiç söylemedim.

Ellerindeki direnç zayıfladı, parmakları beni itmek yerine ceketimin içine doğru kıvrıldı.

Aferin kızıma.

Saçlarını serbest bıraktım ve ellerimi çenesinden aşağıya doğru kaydurdım, yüzünü kavradım, sıcaklığını hissettim ve boğazının zarif kıvrımını takip ederek göğsüne indim.

Göğüsleri mükemmeldi, dolgun ve yumuşak. Dokunmak, tatmak, yutmak için benim.

Bir görüntü zihnime çarptı. Marina, sırtüstü yatmış, nefessiz ve çaresiz, kalçaları titriyor, ben sikimi yemyeşil kıvrımlarının arasına itiyor, sırlıslık olana ve altımda titreyene kadar ikimizden de zevk alıyordum.

Sikeyim.

Durmam

gerekiyordu.

Bu doğru değildi.

Ama Tanrı yardımcım olsun, yapamadım. O çok tatlıydı. Çok sıcaktı.

Onun masum öpücüğü çok bağımlılık yapıcıydı.

Son birkaç ayda hissettiğim her şey üzerime çöktü. New York'taki dairesini darmadağın bulmanın verdiği hastalıklı dehşet.

Şehirde onu kovalamanın adrenalini.

Onu koruyamayacak kadar zayıf erkeklerle yaşadığını keşfetmenin öfkesi.

Hepsi bu ana dönüştü. Bu her şeye değdi.

Yarışın sonundaki ödül oydu.

Ellerim vücudundan kalçalarına doğru süzüldü, sıkıca kavradı, şeklini sahiplendi ve tek bir yumuşak hareketle onu kaldırdım, yatağa doğru bastırdım.

Duvar.

Bacakları belime dolandı, ayak bilekleri arkamda kilitlendi, vücudu benimkiyle birleşti.

Sürtünmeden dolayı inledim. Sikimin kalçalarının arasına girdiği yerdeki dayanılmaz sıcaklık.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Ellerimi kazağının altına kaydırdım, ucuz kumaşın parmaklarıma verdiği histen nefret ettim, beni benim olandan uzak tutan katmanları küçümsedim.

Marina gibi bir kadın asla en iyi ipeklerden ve en yumuşak kaşmirlerden daha azını giymemelidir.

Ya da daha iyisi, hiçbir şey.

Ellerimi kıyafetlerinin altına soktum. Çıplak tenini hissetmeye *ihtiyacım vardı*.

O kadar sıcak ve yumuşaktı ki, parmaklarımı etinde gezdirirken, dokunuşumla ortaya çıkan minik tüylerim diken diken oldu.

Ellerimi yanlarında tuttum, başparmaklarım sütyeninin alt kısmına değene kadar kaburgalarının önünde gezindi. Sütyeninin kapları, sıkı meme uçlarını parmak uçlarımdan saklamak için çok az şey yaptı. Bu durumdan o da benim kadar etkilenmişti.

Başparmağım ve işaret parmağım o sıkı tomurcuklardan birini, önce irkilmesine sonra da inlemesine neden olacak kadar sertçe çimdikledim.

Kahretsin, o sesi tekrar duymak istiyordum.

Bundan da öte, adımı söylerken zevkle inlediğini duymak istiyordum.

Öpüşmeyi kestim ve boğazının ince sütununa doğru ilerledim, yaladım ve ısırırdım, saçlarımdaki parmaklarını sıkan her noktayı buldum.

"Benim için iyi olacak mısın?" Kulağına doğru hırladım. "Hayır," dedi, nefesi titreyerek.

"Öyle olmalısın," dedim. "İyi kızlar ödüllendirilir ve sana söz veriyorum, sana okuduğun o yaramaz kitaplardaki her şeyden çok daha iyi bir ödül vereceğim."

Vücudumu onunkine bastırduğımda nefesi kesildi, elimi kalçasına doğru götürerek onu sikime doğru salladım.

Omuzlarıma daha sıkı tutunurken, "Lütfen," diye mırıldandı. Kalçaları kalçalarımdan etrafında titriyordu.

"Benim uslu kızım olacak mısın?" Tekrar sordum, sonra arzuladığını bildiğim sürtünmenin bir kısmını ona vermek için kalçalarımı yukarı ittim.

Tanrım, onun iniltisini tekrar duymak istedim.

Üzerindeki tüm bu ucuz kıyafetleri çıkarmak, onu o yumuşak yün şalın üzerine yatırmak ve ona yapmayı hayal ettiğim her şeyi göstermek istiyordum.

Bu kadını kendiminmiş gibi sahiplenecek ve onu yatağında, bırakın hayali bir erkeği, gerçek hayattaki başka bir erkeği bile düşünemeyecek kadar mutlu bırakacaktım.

"I-" Ona tekrar bastırduğымda sesi başka bir iniltiyle kesildi.

Vücudundan gelen sıcaklık beni çağırıyor, onu kendime ait olarak kabul etmeden önce ellerimle ve ağzımla keşfetmem için yalvarıyordu.

"Söyle," dedim. "Benim için ne kadar tatlı, itaatkâr bir kız olacağını söyle. Bir daha asla benden kaçmayacağını söyle."

Sabırımı test ederken bakışları daraldı. "Peki ya yapmazsam?"

"Sonra seni dizlerimin üzerine yatıracağım ve merhamet dileyene kadar kemerimle tokatlayacağım. Tek seçeneğin benim uslu kızım mı yoksa veledim mi olmak istediğin. Her iki durumda da, sen çığlık atana kadar o daracık amını sikeceğim."

Kalçaları merkezini kendi başına sikime dayarken nabzı dilime karşı hızlandı.

Bu hoşuna gitti.

"Ne olacak, *moy zaichonok*, kemerim mi yoksa sikim mi?" Kazağını, kaymaktaşı tenini daha fazla ortaya çıkarmak için yukarı çekerken sordum.

Sütyeninin soluk mavi dantelinin arasından soluk pembe meme uçlarının en ufak bir ipucu bile görülebiliyordu.

Parmaklarını saçlarımda sıkarak ve dudaklarımı yoğun bir öpücükle kendine çekerek bana cevap verdi.

Bir saniyeliğine kontrolü ona bıraktım, dudaklarımı keşfetmesi için ona bir an verdim ve sonra kontrolü tekrar ele aldım.

Duvardan uzaklaşıp onu da yanıma alırken elim vücudundan aşağı, sıkı, yuvarlak kıkına doğru kaydı.

Dudaklarını yalayıp yutmaya devam ederken onu yatağa götürdüm, yere yatırdım ve takım elbise ceketimden sıyrıldıktan sonra üzerine çıktım, ağırlığımı hafif bedenine vererek onu yatağa sabitledim.

Tamamen giyinik olsa bile, yıkıcı derecede güzeldi.

Gözleri kocaman açılmıştı, irislerinin koyu yeşili göz bebeklerinin karanlığında zar zor seçiliyordu. Dudakları, morartıcı iddiamdan dolayı pembenin daha koyu bir tonundaydı ve düzensiz nefeslerle ayrılırken dikkatimi çekiyordu.

Yanakları en güzel tonda kızardı, teninin altında sıcaklık çiçek açtı ve günahkâr bir şeyin vaadi gibi boynundan aşağı yayıldı.

Ve onun saç-sikişini.

Altın saçları altındaki yastığın üzerine yayılmıştı, bir meleğin ısıltılı, karışık halesi, onu her zaman hayal ettiğim melek.

Benim meleğim.

Günah işlemek için yaratılmış vücudunun tadına bakmak üzereydim. "Kostya," diye inledi.

Sikeyim. Nefes nefese ve muhtaç bir şekilde adımı inlemesi neredeyse o anda beni kırmaya yetecekti.

Dudaklarımı boğazının sütununda gezdirdim, nabzının hassas çırpınışlarında oyalandım, teninin altında yükselen sıcaklığı tattım.

Bana doğru eğildi, parmakları saçlarıma dolandı, tırnakları kafa derimi ısırdı, ben aşağı inerken, göğsünün kabarıklığını dilimle takip ettim, dudaklarımın arasında gergin bir tepe yakaladım, nefesi kesilene kadar ince dantelden ısırdım ve emdim.

Kalçaları belimin etrafında kenetlendi, vücudu içgüdüsel olarak sürtünme arayışıyla yer değiştirdi. Ama ben onun çaresiz olmasını istiyordum. Kıvrınmasını istiyordum. Tamamen mahvolmasını istiyordum.

Yavaş ve kasıtlı bir hareketle karnından aşağıya doğru öpücükler kondurdum, dilim göbeğinin dibinde gezinirken içinde dalgalanan her titremenin tadını çıkarmak için durakladım. Onun her santimini tatmaya kararlıyım.

Ben aşağı doğru inip yoga pantolonunu ve külotunu üzerinden çekerken dudaklarımı kalçasının hassas derisinde gezdirdim. Nefesimi verdim, nefesimin bana en çok ihtiyaç duyduğu yerde gezinmesine izin verdim ve o inledi, kalçaları kalktı, yalvardı.

"Kostya, lütfen," diye soludu, sesi ihtiyaçtan çatallaşmıştı.

"Şşş, bebeğim," diye mırıldandım, ağrıyan yerinin hemen üstüne bir öpücük kondurdum. "Sana düzgünce tapmama izin ver."

Sonra parmaklarımla onu ayırdım, bakışlarıma açtım, parlayan, şişmiş, benim için hazır görüntüsüyle ağzım sulandı. Dilimi onun kaygan sıcaklığında gezdirdim, sanki son yemeğimmiş gibi tadına baktım ve lanet olsun, o mükemmeldi.

Vücudu sarsıldı, klitorisinin etrafında yavaş, kasıtlı vuruşlarla dönerken dudaklarından keskin bir çığlık döküldü, onu kızdırdım, onu daha yükseğe çıkardım. Parçalanışını izlemek, ağzımda çözülüşünü hissetmek istiyordum.

Dilimi düzleştirdim, daha sert bastırdım, yaladım, emdim, yuttum.

Altımda kıvrıldı, kalçaları titriyordu, onu kenara doğru ittikçe nefesi kısa, çaresiz pantolonlarla geliyordu.

Sonra iki parmağımı içine soktum, tam kıvırdım ve paramparça oldu, sırtı kamburlaştı, ellerimi saçlarımdan çekerken hıçkıra hıçkıra adımı haykırarak boşaldı.

Benimkini.

Devam ettim, çarşaflara yığılana kadar zevkin her son nabzını çektim, kemiksiz, mahvolmuş.

Ama daha bitirmemiştim.

Dudaklarımı yaladım, tadına baktım ve hınzır bir sırıtışla ona baktım. "Tadın günah gibi, meleğim."

Ve ona tapınmam henüz bitmemişti.

Kalçaları bana karşı sallandı, daha fazlasını istiyordu ve ben nefesimin altında yemin ettim, kısıtlamam bir iplik tarafından asılı kaldı. Aşağı uzandım, parmaklarım pantolonumun fermuarını buldu, sikimi serbest bırakmaya ve onun dar Çatlağının derinliklerine batırmaya hazırdım.

Kafatasımın arkasında keskin, kör edici bir acı patladı. Tam da o lanet polisin copunu vurduğu yerde.

Beyaz bir acı görüşümü yaktı. Vücudum tutuldu. Ve sonra hiçbir şey.

Dünya karardı.

BÖLÜM 8

MARİNA

Kostya gevşedi.
Tüm ağırlığıyla üzerime çöktü, kımıldamadan.
Yarım saniyeliğine beynim kısa devre yaptı.

Sonra gerçekler yüzüme çarptı.

Lambayı kenara fırlattım, tabanı gürültüyle yere çarptı. Nefesim hızlı ve düzensiz geliyordu. Nabzım kulaklarımda öyle bir atıyordu ki tüm mantığı bastırıyordu.

Başka herhangi bir koşulda, onun devasa bedeninin beni sıkıştırması, kendimi kaptıracağım türden bir fantezi olurdu.

Ama şimdi?

Şu anda onu üzerimden atıp buradan siktir olup gitmem gerekiyordu.

İttim. İttim. Hiçbir şey olmadı.

O ölü bir ağırlıktı.

Panik boğazımı tırmalayarak daha da yükseldi. *Çekil, lanet olası!*

İtmek işe yaramadığında, onu yuvarlamaya çalıştım, kurtulmak için elimdeki her türlü kaldırıcı kullandım. Yavaş ve eziyetli bir işti.

Kaslarım protesto çılgınlıkları atıyor, nefesim çılginca kesiliyordu ama sonunda yere yuvarlandım, nefes nefese kalmıştım, uzuvlarım efordan titriyordu. Sürünerek çalışma masama gittim ve çekmeceleri açtım. Gördüğüm ilk külotu, kırmızı bir tangayı kaptığım gibi üzerime geçirdim, ardından bir kot pantolon giydim ve eskimiş kanvas spor ayakkabılarımı giydim.

Kanı o zaman gördüm.

Karanlık, kafasının arkasından sızıyor.

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır..."

Oda eğildi.
Nefes alamıyordum.
Bu çok kötü. Bu çok kötü.
Onu öldürmek istememiştim.
Sadece kaçmak için onu yeterince incitmek istedim. Küçük bir sakatlık, *cinayet değil.*
Eğer onu sadece yaralamış olsaydım, Ivanovlar bunu bir nefsi müdafaa, bir uyarı olarak görmezden gelebilirdi, savaş başlatmaya degecek bir şey değildi.
Ama ya ölmüş olsaydı?
Bu gezegende bir daha güvende olabileceğim hiçbir yer yoktu.
Ellerimi uzatıp parmaklarımı boynuna bastırarak nabzının atması için dua ederken ellerim şiddetle titriyordu.
Hiçbir şey.
Teni hâlâ sıcaktı ama hiçbir şey hissedemiyordum.
Kalp atışlarım kaburgalarımın çarpıyordu, çılgınca, kafese kapatılmış bir hayvan gibi. Görüşüm bulanıklaştı, kenarlarda karanlık noktalar titreşti. Alnımdan soğuk terler akıyordu.
Odaklan, Marina.
Şu anda panik yapmayı göze alamazdım.
Tam bir sinir krizi sadece zaman kaybettirirdi ve benim zamanım yoktu.
Bunu düzelt. Şimdi.
Gözlerimi sıkıca kapattım ve kendimi burnumdan yavaşça nefes almaya zorladım.
Dört saniye bekleyin.
Nefes verin.
Tekrar
.
Tekrar
.
Dördüncü nefeste oda dönmeyi bıraktı. Görüşümdeki noktalar kayboldu. Ellerim hâlâ titriyordu ama en azından aşırı nefes almanın eşiğinde değildim.
Yeterince iyi. Yeterince iyi olmalıydı.
Ama yatağında hâlâ baygın ya da ölü bir Rus infazcı vardı.
Ve plan yok.
Bunu polislerle nasıl açıklayacaktım?
"Üzgünüm memur bey, neden oda arkadaşlarımı bağlayıp yatağıma yığıldığımı bilmiyorum... hem de sertleşmiş bir şekilde."

Evet. Bu harika olurdu.

Ya da daha kötüsü, Veronika'ya inanılacak olursa, Rusya'daki Ivanov ailesinin mafya patronu olan Moskova'daki kardeşini aramak.

"Hey, Artem? Bir keresinde kız kardeşimin düğününde tanışmıştık, hani senin seksi ağabeyinle evlendiği zaman. Her neyse, uzun lafın kısası, biz çıldırıyorduk, ben panikledim ve... ona bir lambayla vurdum. Lütfen beni öldürme."

Evet. Bu gerçekten iyi giderdi. İşte buydu.

Bu şekilde ölecektim. Kostya'nın elleriyle değil.

Polisler tarafından değil.

Ama kameraların arızalanabileceği bir nezarethanede.

Ve sonra, puf.

"İntiharı" akşam haberlerine bile çıkmayan bir başka isimsiz kadın olurum.

Belki de ölmemiştii?

Nabzım o kadar şiddetli atıyordu ki zar zor düşünebiliyordum.

Kalp atışı bulamadım ama belki hâlâ nefes alıyordu.

Yüzüstü yatıyordu, vücudu hareketsizdi, bu yüzden göğsünün inip kalkışını göremiyordum.

Kanıtı ihtiyacım vardı. Bir şeyler.

Bakışlarım telaşla odanın içinde gezinirken, Wicker Park'taki en sevdiğim ikinci el mağazasının içine sıkışmış bir hediyelik eşya dükkanından aldığım küçük bir aynaya takıldı.

Onu alıp yanına çömeldiğimde ellerim titredi. Tanrım, çok güzel kokuyordu. *Marina! Odaklan!*

Aynayı burnunun altına tuttum ve bekledim.

Bir şey görene kadar nefes almayı ve hareket etmeyi reddettiğim için ciğerlerim yandı.

Bir saniye.

İki.

Sonra... cam buğulandı.

Dizlerim rahatlamaktan neredeyse bükülüyordu. Yaşıyordu.

Bu da hala bir şansım olduğu anlamına geliyordu.

Fazla değil, çünkü uyandığında daha sert, daha öfkeli, durdurulamaz bir şekilde benim için gelecekti.

Ama yine de bir şans.

Gitmek zorundaydım.

Veronika'nın bana verdiği şalı kaptığım gibi omuzlarıma sıkıca sardım ve aylar önce aldığım ikinci el deri ceketini üzerime geçirdim. Pek bir şey değildi ama işimi görürdü. Sonra yanımda taşıdığım, içinde ne olur ne olmaz diye biraz para ve sahte belgelerimin bulunduğu sırt çantamı aldım. Makyaj masamın üstünü temizledim, makyaj malzemelerimi, parfmm ve her yeri evim gibi hissetmeme yardımcı olan birkaç aptal bibloyu çantama süpürdüm.

Kaybedecek zaman yok.

Yatağımdaki baygın Rus'a dönüp bir kez bile bakmadan hızla aşağıya indim.

Oda arkadaşlarımla şimdi uyanmışlardı, gözleri kocaman açılmıştı, paniklemişlerdi.

Dizlerimin zerine çöktüm ve el ve ayak bileklerini bağlayan düğümlerle uğraştım.

"Ne oluyor lan?" John'un sesi tizdi. "Bu herif de kim? Sen kimsin? Ve neden on iki metrelik bir Rus asabi senin peşinde?"

"nemli değil," diye tersledim, düğümleri daha hızlı çözmeye çalışıyordum. "Gitmen gerekiyor. Hem de hemen. Senin peşinde değil. Uyandığında gitmiş olursan bir şey olmaz."

John ve Travis ayağa fırladılar, bileklerini ovuşturuyorlardı ve hâlâ sersemlemiş görünüyorlardı.

"Polisleri aramalıyız," dedi Travis, çoktan telefonuna uzanmıştı. "Hayır!"

Sözcük çok hızlı, çok keskin geldi.

İkisi de dondu kaldı.

Travis gözlerini kısıtı. "Neden olmasın?"

Sertçe yutkundum, zihnim acele ediyordu, kendimi odaklanmaya zorluyordum. "nk kimin maaş bordrosunda olduklarını asla bilemezsin," dedim, sanki bu dünyadaki en bariz şeymiş gibi.

Çünkü bana göre yleydi.

"Rus mafyası dünyanın her yerinde polislere sahip. Eğer onları yardım için ararsanız, ama onlar yukarıdaki büyük adam için çalışıyorlarsa? Boku yersiniz. Boku yedik."

Travis'in rengi soldu ama John hâlâ tartışmaya hazır görünüyordu.

Bunun için zamanım yoktu.

"Sadece git," diye emrettim. "Geceyi başka bir yerde geçir."

Eğildim, Kostya'nın onları bağlamak için kullandığı elektrik kablolarını ve ayakkabı bağcıklarını hızla topladım.

John kolumu tuttu. "Ne halt e d e c e k s i n ?" diye sordu.

Elinden o kadar hızlı kurtuldum ki tepki verecek zamanı bile olmadı. "Bu seni ilgilendirmez."

"Lanet Rus mafyası mı? Gerçekten kimsin sen?" Travis'in sesi keskin ve şüphe doluydu. "Bilmeye hakkımız var."

Başımı kaldırdım, bakışlarıyla tam olarak karşılaştım. "Hayır, değilsin."

Sonra ikisini de kapıya doğru ittim. Çünkü uğraşmam gereken daha büyük sorunlarım vardı.

"Git." Tekrar söyledim, bu sefer daha keskin. "Uyanmadan önce."

Bu işe yaradı.

John ve Travis sadece bir saniye daha tereddüt ettikten sonra eşyalarını almak, ceketlerini giymek ve ceplerini anahtarları ve cüzdanlarıyla doldurmak için çabaladılar.

Ön kapı arkalarından çarptı. Zar zor duydum.

Zaten yukarı koşuyordum.

Kostya hâlâ yatağında uzanmış, hareketsizdi. Hala nefes alıyordu.

Hala buradayım.

Elektrik kablolarını çözüp onu bağlarken ellerimin titremesini görmezden geldim. Oda arkadaşlarımı bağladığı gibi.

El ve ayak bilekleri a r k a d a n sıkıca bağlanmış, vücudu kolay kolay kurtulamayacağı bir pozisyona zorlanmıştı.

Mükemmel değildi ama bana zaman kazandıracaktı.

Aynayı tekrar elime aldım, burnunun altına tuttum ve cam buğulanana kadar bekledim.

Hâlâ hayattaydı.

Bir nefes çektim. Ve

bir tane daha.

Ve bir tane daha.

Beni sıkıştırdığı duvara doğru geri çekildim, vücudunun hayali sıcaklığı hala boşluğa damgasını vuruyordu. Bacaklarım altımda kaldı ve yere kayarak başımı dizlerimin arasına düşürdüm.

Sadece nefes almaya ihtiyacım vardı.

Her parçam hareket etmek için çılgık atıyordu.

Ayağa kalk. Çık dışarı. Çık!

Ama yapamadım.

Çünkü zihnim o öpücüğü tekrar etmeyi bırakmıyordu.

Tekrar tekrar, ateşim çıkmış gibi.

Eğer onun yakınlığı beni tahrik ettiyse, o öpücük beni hayata döndürmüştü. Böyle hissetmemeliydim. Onun hakkında değil. Kız kardeşimin kocası hakkında değil.

Sadece aptalca bir aşkken yeterince kötüydü - görmezden gelebileceğim, aşabileceğim bir şey.

Ama bu?

Böyle bir öpücüğü nasıl atlatabilirdim ki? Onu hâlâ hissedebiliyordum.

Ellerinin vücudumda dolaşma şekli, sahiplenici, sanki onunmuş gibi

Be

n. Ve Tanrım, bunun doğru olmasını istedim.

Beni sevgi gösterisi olarak öpmemişti. Bu bir talepti. Bir talepti.

Dudaklarının tadı pahalı votka, tütün ve ev gibiydi.

Kaçınılmaz bir şeye sarılmış günahkâr bir şey. Ve ben onun içinde erimiştim. Daha da kötüsü. Ona daha fazlasını vermek istemiştım.

Ona iyi bir kız olup olmayacağını sorduğunda, vücudum ihtiyaçtan çatlamıştı.

Sikeyim.

Bu sözler -sadece onun sözleri- bana yaptıklarını yapmamalıydı.

Dizlerimin üzerine çöküp ona ne kadar iyi olduğumu göstermek istemiştım.

ol.

Ellerini saçlarımda hissetmek, bıraktığında sesinin zevkten titremesi.

bana teslim oldu.

Daha önce hiç bir erkeğin bana dokunmasına izin vermemiştim. Bu şekilde değil.

Onun gibi değil.

Gerçeği öğrendiğinde ne düşünecekti?

Kendimi evliliğe sakladığım için değildi. Ama kendimi onun gibi bir adam için saklıyordum.

Elleri boğazıma dolandığında bile beni güvende hissettirebilen bir adam.

Sadece bir dokunuşla vücudumu ateşe verebilecek bir adam.

Birlikte yaşadığım Amerikalı çocuklar, ailemin birlikte çalıştığı Rus iş adamlarıyla nasıl kıyaslanabilirdi ki? Hayatımı gerçek canavarların, özel dikim takım elbise giyen, zenginlik, güç ve midemin bulanmasına neden olan türden tehlike kokan adamların etrafında geçirmişt看.

İstediklerini alan adamlar.

Bir video oyununda vurulduğunda mız mızlanan bir oğlan çocuğı bunun karşısında nasıl durabilirdi ki?

O değildi.

Ve hiçbirini istememişt看. Ama

Kostya'yı istiyordum.

Onun için hazırd看.

Şimdiye kadar yaşadığım tüm iğrenç fantezilerde kendimi kaybetmeye hazırd看. Veronika'nın ceketimin altındaki şalının uçlarını yeniden ayarladım. *Veronika'nın şalı.*

Rahatlamak için kendime sardığım. Bana evimi ve kaybettiğim her şeyi hatırlatan.

Ve aniden duvarlar yıkıldı. Bilseydi ne derdi?

Sadece kocasının beni öptüğünü değil, benim de onu öptüğümü mü?

Daha fazlasını istediğimi mi?

Umursar mıydı ki?

Adam onun kocasıydı ama sadık olduğu söylenemezdi. Bu durumu daha iyi yapar mıydı?

Daha da kötüleştirir mi?

Bilmiyordum.

Artık hiçbir şey bilmiyordum.

Gitmem gerektiğı dışında.

Şimdi.

Ve yine de...

Bir kez daha kontrol etmeden yürüyüp gidemedim. Mecbur olduğum için değil.

Ama ihtiyacım olduğu için.
Çünkü o... Kostya'ydı.
Kostya'nın hep yakışıklı olduğunu düşünmüşümdür.
Çok uzun boyluydu, insana kendini en iyi şekilde küçük hissettiren türden bir boy. Bir kızın onun kollarına atılıp sıcaklığının ve güvenliğinin tadını çıkarmak istemesine neden olan türden geniş, güçlü omuzlar.
Veronika onu hiç bu şekilde görmemişti.
Ve neden görmediğini hiç anlamadım.
Onu kendime almak için her şeyimi verirdim.
Yıllarca gizli, yasak rüyalara dalmıştım. Ya o olmasaydı? Ya ben olsaydım? Ona asla onun gibi davranmazdım.
Veronika'nın onu küçümsemesi bana hiç mantıklı gelmemişti. Ama bir şey söylemek bana düşmezdi.
Ben onun kardeşiydim.
Benim işim ona destek olmaktı. Kocasını arzulamak değil.
Ama bununla nasıl savaşabilirdim ki?
Bu artık çocukça bir aşk değildi, beni öptüğünde nasıl hissettiğimi keşfettikten sonra değil.
Bana dokunduğunda.
Artık biliyordum.
Kendimi hiçbir zaman Kostya *gibi* bir adam için saklamamıştım. Kendimi *onun için* saklıyordum.
Şimdi hayatıma nasıl devam edecektim?
Birinin bana bu kadar canlı hissettirebileceğini, vücudumdaki her hücreyi elektriklendirebileceğini bilmek. Bunu kısacık bir an için yaşayıp sonra bir daha nasıl hissedemeyecektim?
Ve bu sadece onun dokunuşu değildi. Onun her şeyiydi.
Sadece gerçekten güçlü erkeklerin ürkütücü hale gelmeden başarabileceği türden bir yoğunluğu vardı.
Bana bakışı. Beni görme şekli.
Sadece bedenim değil, *ben* de.
Ona yalan söylemenin mümkün olup olmadığını bile bilmiyordum. Gerçekten mümkün değildi. Gözlerinin içine bakarken olmazdı.

Çünkü gerçeği görecekti. Ama
gerçek neydi?

Artık biliyor muydum?

Kız kardeşimin kocası mıydı, yoksa katili mi?

Gerçekten beni korumak için mi peşimden
gelmişti?

Onu öldürmediğini söyledi.

Solovyov'un yaptığını
söyledi.

İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, bu mantıklıydı.

Veronika'nın bana gönderdiği son mesajı okumadan önce, bana verdiği
şeyi bir tür şaka olarak çaldığını düşünmüştüm. Ama onun uyarısını
aldığımda, eğer bu bir şakaysa, korkunç bir şekilde yanlış gittiğini anladım.

Ona bir şey olursa kaçmam gerektiğini söylemişti.

Gözlerimi sıkarak kapattım, başımı sallayarak göğsümü tırmalayan duygu
fırtınasını temizlemeye çalıştım.

Odaklan.

Kostya tetiği çeken adam olmayabilir. Ama işin içindeydi.

Öyle ya da böyle, o da bunun bir
parçasıydı. Ve onun yanında güvende
değildim.

Kaçmam gerekiyordu. Şimdi.

BÖLÜM 9

KOSTYA

Tkahkaha sesi beni uyandırdı.

Elbette Var'ın yardım çağrım konusunda ketum davranacağını düşünmek aptalcaydı.

İlk uyandığımda Marina'nın yatak odasının kapısını çarpma sesiyle uyanmışım.

Kıçını kaldırıp odaya dönmesi ve beni çözmesi için seslendim ama tabii ki yapmadı.

Hiçbir tehdit onu geri getirmedi.

Birkaç saniye sonra ön kapı çarptı. O gitmişti.

Ve hala bağlıydım. İtiraf etmeliyim ki etkilenmişim.

Beni tamamen etkisiz hale getirecek kadar uzun süre bayıltmayı başarmıştı.

Yerdeki lambayı görene kadar nasıl olduğundan emin değildim, kanım hala seramiğin üzerinde kuruyordu.

Bunun bedelini ödeyecekti.

Onu elime geçirdiğim an, deri kemerimi o mükemmel yuvarlak kıçına indirecektim.

Ne kadar zamandır baygın olduğumu bilmeme imkan yoktu.

Dışarısı karanlıktı ama bir süredir karanlıktı.

Kendimi kurtarmak için ne kadar mücadele ettiğimi bile bilmiyordum.

O sürük uzatma kablosu kullanmış, beni kendi lanet düğümlerimle bağlamıştı. Her çekişte sıkılaşacak şekilde tasarlanmış olanlardan.

Bunu başka birine yapmış olsaydı, çok gurur duyardım.

Bu düşünce beni daha da sinirlendirdi.

Büktüm, savaştım, her açığı test ettim. Hiçbir şey olmadı.

Yataktan parke zemine yuvarlanıp başımı komodine çarpana ve neredeyse yerinden çıkacak kadar büyük bir güçle omzumun üzerine düşene kadar bunu kabullenememiştim.

Bundan tek başıma kurtulmamın imkânı yoktu.

Sikeyim.

Yardım çağırmak zorunda kalacaktım.

Kolay olmadı ama telefonumu takım elbisemin cebinden çıkardım. Telefonu yüzümün önüne getirmeyi ve Face ID ile kilidini açmayı başardığımda, bunu hiç şüphesiz onursuz bir kıvranma ve homurdanma senfonisi izledi.

Siri sağ olsun.

Telefon açıldıktan sonra Var'ı aramak için tek gereken birkaç sesli komuttu.

Ona nerede olduğumu bildirdim ve kışını kaldırıp buraya gelmesini ve beni serbest bırakmasını söyledim.

Gülmeyi bırakması birkaç dakika sürdü.

Sonra Anton ve Mac'i bulmak için birkaç kişi daha beni hoparlöre verdi, böylece üçü de içinde bulunduğum durumun tadını çıkarabilecekti.

Arkadaş ya da değil, hepsini öldürecektim.

Beni serbest bıraktıktan sonra.

Var nihayet telefonu kapattığında, yorgunluk bir yük treni gibi üzerime çöktü.

Öfkeme, planladığım intikama rağmen gözlerimi kapattım ve ona teslim oldum.

Onunla dolu, rahatsız edici bir uykuya dalıp çıktım. Marina.

Onu yatağında gördüm, çıplaktı ve ben ona sahip olurken altımda nefes nefese kalmıştı. Sonra koşmaya başladı.

Benden kaçıyorsun.

Onu kovaladım, adını çağırdım, daha da sert ittim, ama ne kadar hızlı hareket edersem edeyim, gittikçe uzaklaşmaya devam etti.

Sonra durdu.

Dönüp ağzını açtığında rüzgar uzun sarı saçlarını yüzüne savurdu-

Ve sonra Solovyov arkasında belirdi.

Silahını kaldırdı.

Tek atış.

Göğsünün üzerinde hastalıklı, kıpkırmızı bir kalp oluştu. Hayır... kalp değil... bir kan lekesi.

Düştü.

Cansız bedeni yere düştü, kanı altındaki toprağı ıslattı, sonra Solovyov o lanet sırtışıyla bana döndü. Dişleri kanlıydı, "İkisini de asla hak etmedin. İstedğin her şeyi alacağım. Sadece yapabildiğim için."

Gözlerim birden açıldı.

Nabzım kafatasıma çarpıyor, nefesim kesiliyordu.

Kahkahalar.

Arkamda.

Alay

etmek.

Muhteşem.

Var'ın botu kaburgalarımı dürttü, sonra önümde çömelip sırttı. "Bu şekilde buluşmayı bırakmalıyız."

"Beni serbest bırak." Rüyamdan kalan dehşeti geri püskürtmeye çalışırken çenem sıkıştı.

Bu öfkeye ihtiyacım olacaktı.

"Aradığında sadece benimle dalga geçtiğini düşünmüştüm." Var sırttı.

Mac içeri girdiğinde arkasındaki kahkahalar ikiye katlandı. "Sanırım küçük kızlar tarafından kafaya vurulmak Ivanov ailesinde var?"

Kuzenim Damien'ın şimdiki karısı Yelena ile ilk karşılaşmalarından bahsediyor. Şirinmiş.

Parmaklarımı yumruk haline getirdim, kaslarım ne kadar uzun süredir bağlı olduğum için çılgık atıyordu. Serbest kaldığım anda birinin suratına yumruk atmaya başladım. "Siktir git, çıkar beni buradan."

"Peki... kaç kişiydiler?" diye sordu Anton. Bu

gece hiç bitmeyecek miydi?

"Sadece beni serbest bırak," diye bağırdım, yüzümün aşağılanma yüzünden yanmasına aldırmadan.

Marina bunun bedelini ödeyecekti.

Kıçına kıpkırmızı şaplak atarken çılgık atacaktı. Sonra da amını çiğ çiğ siktim.

Derinlerde, hayal kırıklığı ve zedelenmiş egonun altında gömülü olsa bile, küçük, çileden çıkarıcı bir parçam gurur duyuyordu. Benim kızım zekiydi. Serti.

Ve sıkıştığında kendi başının çaresine bakabilirdi.

Bu yeteneklerini bir daha kullanma şansı bulamayacak olması çok kötü.

O artık benimdi. Benim korumam altında. Ve onu bir daha asla hafife almayacaktım.

"Cidden," diye devam etti Anton, sesi eğlence doluydu. "Tahminimce on? Belki yirmi eğitilmiş savaşçı? Büyük adamlar. Silahlı. Çünkü meşhur Konstantine Nikolai Ivanov'u bir kızın yenemeyeceği kesin değil mi?"

Burnumdan yavaşça nefes verdim, bu iş bittiğinde onları öldürmek için mümkün olan her yolu hayal ederken tutuşum sıkılaştı.

"Şimdi beni serbest bırakın, yoksa her birinizi yavaşça öldürür ve kesik boğazlarınızdaki kanı içerim."

Mac nefesini içine çekerek başını salladı, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Evet... Şu anda ne kadar korktuğumu bilmiyorum. Yani, eğer bir kız-"

"Kes. Ben. Özgür. Şimdi.

Piçler." Kahkahalar kesildi.

Var dramatik bir iç çekiş yaptı. "Pekâlâ, çırpınmayı bırak. O kordonları sıkmaya devam edersen seni kurtarmak için bir elimizi kesmek zorunda kalacağız."

"Yemin ederim ki-"

Bir kelebek bıçağının yumuşak şıptısı ve tıkırtısı beni kesti.

Soğuk çelik tenime baskı yaptı ve bir saniye sonra rahatladım. Düğümler gevşedi, kan acılı ve karıncalı bir dalga halinde parmaklarıma geri aktı ve omuzlarımdaki ateş yavaş yavaş azalmaya başladı.

Tam boyuma geldim, boynumu döndürdüm, Marina'nın sırtımda bıraktığı düğümleri esnetirken omurgamı kırdım.

Ağrım olacaktı.

Küçük tavşanım beni çok zor bir duruma sokmuştu.

Onu elime geçirir geçirmez ilk müsait yatağa bağlayarak bu iltifatın karşılığını vermeyi dört gözle bekliyordum.

Yine de başka ne gibi gizli yetenekleri olduğunu merak etmekten -hayal etmekten- kendimi alamadım.

"Yani, gerçekten." Var itmeye devam etti. "Bu nasıl oldu?"

"Onu hafife aldığım için oldu."

Kelimeler ağzımdan çıkarken yanıyordu ama gerçek buydu.

O bir bratva patronunun kızı değildi. Bir infazcı değildi. Ama bir iki şey öğrenmişti.

Aletimin ihtiyaçlarının dikkatimi dağıtmasına izin vermem yardımcı olmadı.

Az önceki cop meraklısı polis olmasaydı işe yaramazdı.
Kafatasımın arkasındaki sızı, aşağılanmamda her ikisinin de parmağı olduğunu hatırlatırcasına zonkluyordu.
Artık parfümü ve onu onun yapan diğer ıvır zıvırları eksik olan makyaj masasına geçtim ve aynada alnımdaki kesiği inceledim.
Dikiş atılması gerekiyordu.
Ama bunun için zamanım yoktu.
Mac, "Ben ilk yardım çantasını getireyim," diye önerdi ve gülmemeye çalıştığına yemin ettim.
Onu görmezden geldim ve parmaklarım ucuz bir beşlik votkanın boynuna dolanana kadar Marina'nın çekmecelerini karıştırdım.
Olmak zorunda.
Etrafta bıraktığı bir tişörtü aldım, alkole batırdım ve tenime bastırdım.
Önce alnıma. Sonra kafatasımın tabanına. Acı anında geldi, düşüşün, sopaların ve jet lag'in kalıcı sisini kesti.
Ve sikimde bıraktığı acı. Bir hata yapmıştı.
Farkında bile değildi.
Başımın arkasına vurarak bana paha biçilmez bir şey vermişti, birkaç dakikalık uyku. Muhtemelen tek bir REM döngüsü için yeterliydi ama ihtiyacım olan tek şey buydu.
Ya şimdi?
Artık uyanıktım.
Temizdim.
Ve ben onun için geliyordum.
Bu artık sadece onu Solovyov'dan kurtarmakla ilgili değildi.
Bu onu korumakla ilgiliydi.
Küstahlığı için onu cezalandırdıktan sonra.
Tanrım, bu cezanın tadını çıkaracaktım.
Kemer onun için çok kolay olabilirdi. Ona özrünü haykırtırken sikimi daracak götüne sokma düşünceleri aklımdan geçti.
"Peki yardıma ihtiyacın var mıydı-"
"Hayır." Mac'in sözünü kestim, büyüyen sikimden rahatsız olan pantolonumu düzeltirken sesim keskinleşmişti. "Yardıma ihtiyacım yok. Ama bir silaha ihtiyacım var."

Elimi uzattım.

Var ve Anton bakiştılar. Sonra Anton başını sallayarak ceketinin altındaki kılıftan bir Glock çıkardı ve bana uzattı.

şarjörü kontrol ettim. Tamamen doluydu.

"Ciddiyim dostum, eğer gidip onu almamızı istiyorsan bu çok da önemli değil-" Başımı sertçe çevirdim. "Ona başka kimse dokunmayacak."

Eğlenceleri buharlaştı. "O benim."

Devam etmeden önce sesimin alçak ve tehlikeli bir tonda çıkmasına izin verdim. "Haberı yay. Kimse ona elini bile sürmesin. Kimse onu yakalamasın. Onu görürlerse benimle irtibata geçsinler. Derhal."

Aralarına baktım, silahı sıkıca kavradım. "Bu emre itaat etmeyen herkes bana hesap verir." Sessizlik.

Sonra, "Onunla ne yapacaksın?" Var dikkatlice sordu.

Dudaklarıma yavaş, hınzır bir gülümseme yayıldı.

Glock'u belime soktum. "şimdi ona kime ait olduğunu hatırlatacağım."

BÖLÜM 10

MARİNA

I Kollarımı vücudumun etrafında sıktım, başımı eğdim, dirseklerimi kendime doğru bastırdım, sanki kendi içimde kaybolabilirmişim gibi. Hiçbir şey titremeyi durduramadı. Soğuktan değildi, her ne kadar gece havası

acı bir ısırdık. Çünkü bunu hissedebiliyordum.

Hisset onu.

Kostya her yerde olabilir.

Ben kaçtığımda uyanıktı. Ben kapıya doğru koşarken kükremesi duvarlarda yankılanmıştı. Onu ne kadar iyi bağladığımı bilmiyordum. Oda arkadaşlarıma uyguladığı düğümlerin aynısını kullanmıştım ama Amerikalı üniversite öğrencilerinin kaçamaması, tecrübeli bir velet infazcının kaçamayacağı anlamına gelmiyordu.

Gözlerimi sıkarak kapattım, midem bulanıyordu.

Ona gerçekten vurduğuma hâlâ inanamıyordum. Onu bayılttığıma. Bir Ivanov'un kanını akıttığıma.

Sıradan bir Ivanov değil.

Konstantine Nikolai Ivanov. Rusya'nın en korkulan ailelerinden birinin yüksek rütbeli, güçlü bir üyesiydi. Kostya, Ivanov isminin çok ötesine uzanan bir üne sahipti.

Zeki. Kindar. En tehlikeli adamların bile ona karşı dikkatli olmasını sağlayacak kadar kurnaz. Peki ya senin peşindeyse? İşlerinizi düzene sokmanın zamanı gelmişti.

Eğer beni tekrar bulursa. Bu kadar.

Ben ölü bir kadındım.

Artık yapabileceğim tek şey kaçıkmaktı. Şehri terk etmek. Ortadan kaybolmak. Umarım beni bir daha bulamazdı.

Bunu yapmak için paraya ihtiyacım vardı.

Param vardı. Çok değil ama yeniden başlamak için yeterliydi. Ölmeden önce Veronika bana onun için saklamam için yaklaşık bir milyon ruble nakit vermişti, ABD doları olarak sadece on bin kadardı ama bahşişlerden biriktirdiğim birkaç yüzlükle birlikte sahip olduğum her şey buydu. On bin dolar tamamen ortadan kaybolmak için yeterli olmazdı ama en azından bir şeydi.

Kahkahalar. Alçak. Karanlık.

Nabzım hızlandı ve sıçradım, düşüncelerimden sıyrıldım, kalbim kaburgalarımın çarptı.

Başımı kaldırdım, gözlerim lobiyi tarıyordu.

Dört adam. Amerikalı. Biri bir infazcının yapısına sahipti ama hepsi aynı spor ceketleri giyiyordu.

Bears taraftarları. Mafya değil.

Sertçe yutkundum, kendimi nefes almaya zorladım. Odaklan.

Kalabalığı tekrar taradım, gözlerim bir yüzden diğerine gidip geliyor, Rus yüz hatlarını, tanıdık gelen bir bakış arıyordu.

Hiçbir şey.

Ama ensemdeki tüyler d i k e n diken oldu. Sanki gözleri hala benim üzerimdeymiş gibi bir farkındalık. Sanki hala beni izliyormuş gibi.

O burada değildi. Olamazdı. Beni bulmasının hiçbir yolu yoktu.

Telefonumdaki GPS'i kapatmışım. Wi-Fi'yi devre dışı bırakmak için uçak moduna aldım. İzimi kaybettirmişim.

Yine de izlediğini hissettiğime yemin edebilirim. Beklediğini. Beni avladığını.

Gözlerimden yaşlar süzüldü ama onları zorlayarak geri çektim. Union İstasyonu'nun ortasında yıkılan kız ben olmayacaktım. Bu dikkat çekti. Ve ihtiyacım olan son şey de birinin beni fark etmesiydi.

Yani Kostya, Veronika'nın Solovyov'dan çaldığı parayı mı istiyordu? Bu yüzden mi beni dünyanın öbür ucuna kadar kovaladı?

Kazandıkları milyonlarca yasadışı parayla karşılaştırıldığında çok küçük bir miktardı. Yine de mafya aileleri imajlarını her şeyden çok korurlardı. Birinin -üstelik bir kadının- Solovyov'dan bir şey çaldığı ve Solovyov'un çalınan şeyi geri almadığı duyulursa, bu onu zayıf gösterecekti.

Muhtemelen Veronika'nın gizlice göz kırparak bana uzatmasını bu kadar eğlenceli bulmasının nedeni de buydu. Onunla kavga ettiğini biliyordum. Parasını çalarak onunla uğraşmaya çalışmak tam da onun yapacağı bir şeydi.

Kostya'yı bu yüzden peşimden göndermiş olmalı. Solovyov muhtemelen sevgilisinin kocasını göndermenin bir çeşit şiirsel adalet olduğunu düşündü.

Sertçe yutkundum, parmaklarım paltomun kenarlarına kıvrıldı. Çarpık, berbat bir şekilde öyleydi.

Kostya bu iş için en iyi adamdı. Diğer çok daha kanlı şeylerin yanı sıra son derece yetenekli bir geri alma uzmanıydı. Veronika'nın anlattığına göre, sizden bir şey çalındığında aradığınız adamdı. Ne olduğu önemli değildi; mücevher, para, kan davası olan biri.

Kostya onu ya da onları bulabilecek tek kişiydi.

Ve işi bitirecek.

BANG.

Yüksek sesli bir çatırtı mermer salonda yankılandı.

Karnım zil çaldı. Kalbim boğazıma fırladı.

Çılgınca koltuğumda döndüm, gözlerim silahlı bir adam arıyordu. Adam falan yoktu. Sadece mermer zemine plastik bir bavul düşürmüş bir kadın vardı.

Vücudum korkudan öylesine kilitlenmişti ki, elim boğazıma gitti ve sanki bu bir şekilde nabzımın hızlanmasını durduracakmış gibi sertçe kavradı.

Kendimi nefes almaya

zorladım. Güvende

değildim. Gerçekten

güvende değildim.

Halkın içinde olabilirdim ama ya Kostya beni bulursa? Bu onu sadece yavaşlattırdı.

Çalınan parayı ona teslim edersem, belki gitmeme izin verirdi. Aptalca

bir umut.

Ama şu anda, gecenin soğukunda bir tren istasyonunun içindeki sert bir bankta dizlerimi göğsüme çekmiş otururken sahip olduğum tek şey buydu. Çaresiz ve yalnızlığın ta kendisiydim.

New York'a uçmak daha hızlı olabilirdi. Ama Amerikalıların daha iyi güvenliğinin sahte pasaportumu işaretlemesi riskini göze alamazdım. Daha da kötüsü, Rusların maaş bordrosunda TSA ajanları olduğunu biliyordum. Kostya'nın daha uçak kalkmadan nerede olduğunu öğrenmesi riski çok büyüktü.

Onun yerine saklanıyordum. Kıvrılmış Chicago'dan New York'a giden gece trenini bekliyordum. Yirmi saatlik bir yolculuk.

Para Penn İstasyonu yakınlarındaki bir dolapta beni bekliyordu.

Ona hiç dokunmak istememiştim. Aklımda, kız kardeşimin kanıyla ıslanmıştı.

Eğer o trene binebilirsem, bir plan yapmak için zamanım olacaktı. Düşünmek için zaman. Kendime gelme zamanı. Sıkışık, sefil bir yolcu koltuğunda uyumak anlamına gelse bile, en azından nefes alabilirdim.

Sadece o trene binmek zorundaydım.

Tiz bir çığlık devasa mermer salonda yankılandı ve yüksek tavanlarda yankılandı.

Kalbim kaburgalarımın çarptı.

Sıçradım, panik içimi parçaladı.

Ta ki bebeği görene kadar. Sadece bir bebek, annesinin kollarında ağlıyordu. Bir çığlık değil. Silah sesi yoktu. Kostya değil.

Sinirlerim cehenneme dönmüştü. Nabzım yavaşlamayı reddediyordu.

Yere çöktüm, paltomu daha sıkı sararak dokuz buçuk trenini bekleyen küçük insan kalabalığının beni gizlemeye yeteceğini umdum. Biletimi terli elimde o kadar sıkı tuttum ki kâğıt kırıştı.

Kontrol ettim. Sonra tekrar kontrol ettim. Ve yine kontrol ettim. Sanki detaylar aniden değişecekmiş gibi. Sanki bir şeyler ters gidecekmiş gibi.

Her ses beni zıplatıyordu. Hareketlerdeki her değişim nabzımı hızlandırıyordu. Midem sert bir düğümdü, o kadar sıkı bükülmüştü ki ağrıyordu.

Sadece o lanet trene binmem gerekiyordu.

Zihnim yine Veronika'nın benim için yarattığı karmaşaya döndü. Bütün bunlar. Tüm bu korku. Tüm bu bekleyiş. Tüm bu kaçış.

On bin dolar için.

Çok küçük bir miktar gibi görünüyordu; Kostya'yı göndermenin tek başına maliyeti bundan daha fazla olmalıydı. Solovyov neden zamanını boşa harcasın ki? Onun gibi adamlar, Kostya gibi adamlar, bırakın bir günü, bir saatte bile bundan daha fazlasını kazanırlardı.

Hiç mantıklı gelmedi.

Neden benim hayatım sadece on bin dolar değerindeydi? Neden Veronika'nınki?

Parayı Solovyov'dan, hatta Kostya'dan isteseydi muhtemelen ona verirlerdi. Bunun için ne yapmak zorunda kalacağını düşünmek bile istemiyordum. Ama o zaten Solovyov'la yatıyordu. Gösteriş yapıyordu.

Ona aldığı ıvır zıvır ve süs eşyalarını göstermekten gurur duyuyor, onlara ganimet muamelesi yapıyordu. Hermès çanta koleksiyonu tek başına

yüz bin dolardan fazla.

Ve yine de, bunun için her şeyi riske mi atmıştı? On bin dolar için mi?

Ve şimdi, onun yüzünden, bedelini ben ödüyordum.

Her zaman olduğu gibi, kız kardeşime duyduğum öfkeyi hemen suçluluk duygusu izledi. Hataları ne olursa olsun, bunların bedelini çok ağır ödemişti. Ne kadar üzgün olsam da, beni asla kasten bu duruma sokmayacağını biliyordum. Sadece üvey kardeş olabilirdik ama o beni seviyordu... kendi tarzında.

Neden çaldığını biliyordum. Acele etmek için yapmıştı. Heyecan için. Çünkü bir mafya babasını aldatmak yeterli değildi. Birinden de çalması gerekiyordu.

Çenemi sıktım, gerçekliğimin ağırlığı daha da derinleştikçe midem bulanıyordu. Chicago'da pis bir tren istasyonunda saklanıyor, on bin aptal dolar için hayatımı kurtarmaya çalışıyordum.

Gözlerimin arkası yaşlarla doldu. Korkudan değil. Yorgunluktan bile değil. Ama aslında ne kadar az değerli olduğumun içimi burkan farkına varışımдан.

Bu kadar mıydı? Hayatımın değeri bu kadar mıydı?

Belki parayı geri verirsem her şey biterdi. Belki Kostya ölümümü çabuklaştırırdı.

Belki de sadece parayı almalıyım. Amerikan dolarına çevirmeliyim. Başka bir yeni kimlik almalıyım. Daha iyi bir kimlik. Herhangi bir hükümetin incelemesine dayanabilecek bir kimlik. Belki de büyük şehirleri tamamen terk etmeliydim. Küçük bir yer aramalıyım. Unutulabilir bir yer. Küçük bir kırsal kasabada, kimsenin soru sormadığı sessiz bir banliyöde kaybolabilirdim. Kimsenin bana iki kez bakmayacağı bir yerde.

İngilizcem son birkaç ayda çok gelişmişti. Orta Amerika'da dikkat çekmeme neden olan o kalın Rus aksanı olmadan neredeyse konuşabiliyordum.

Uyum sağlayabilirdim. Basit yaşadım. Market alışverişi. Bir benzin istasyonunda çalışırdım.

Dikkat çekmeden idare edecek kadar yapın.

Tehlike yok. Mafya yok. Korku yok. Sadece bir hayat.

Ama istediğim hayat bu muydu? Bu mümkün müydü?

Gözlerim yine ana salonda geziniyor, Kostya'dan herhangi bir iz olup olmadığını dikkatle, metodik olarak tarıyordu. Ya da daha kötüsü, onun için çalışıyor olabilecek diğer Ruslardan herhangi birini.

İstasyon gece geç saatlerde kalkan bir tren için olağan bir kalabalıkla doluydu. Üniversite öğrencileri, sırt çantalarını omuzlarına atmış, bazıları valizlerine yaslanmış uyukluyor, diğerleri kısık sesle sohbet ediyor, arada bir

Kahkahalar kalbimi göğsümde sarsıyordu. Bebekli birkaç aile, telaşlı çocuklarını yatıştırmaya çalışırken bir o yana bir bu yana sallanan yorgun ebeveynler. Takım elbiseli tuhaf bir adam, cilalı ve soğukkanlı, sanki yirmi saatlik bir tren yolculuğundan sonra bir iş toplantısına hazırlanıyormuş gibi kaskatı duruyordu.

Kostya yok.

Metal ve yağla karışmış bayat kahvenin tuhaf kokusu havada asılı kalmıştı. Platformlardan gelen soğuk bir rüzgâr açıkta kalan tenimi ısıyor, montumun aralıklarından sızıyordu.

Sonunda duydum. Raylardan aşağı inen trenin alçak, uzak gürültüsünü. Yaklaşan lokomotifin titreşimi ayaklarımın altında uğulduyordu.

Neredeyse varmıştım. Özgürlüğüm garanti altına alınmıştı.

Etrafımı tekrar kontrol ettim, kendimi çevredeki banklardaki her bir yüzü ezberlemeye zorladım. Yukarı bakarak büyük mermer merdivenleri taradım, görüş alanımın hemen ötesinde durup beni izleyen biri olduğu düşüncesiyle nabzım hızlandı. Anne Teyze'nin yerindeki kuyruğa baktım; insanlar pahalı krakerler için sabırsızlanıyordu, gülüyorlardı, rahattılar, farkında değillerdi.

Hiçbir şey. Kostya burada değildi. İçime bir rahatlama çöktü.

İstasyonun anons sistemi çatırdadı ve anons geldi. "Şimdi New York Penn İstasyonu'na giden 48 numaralı trene biniyoruz."

Kalabalık yer değiştirdi. Omuzlarımı içeri ittim, arabaya doğru koşarken hareketlerimi küçük tuttum. Ama etrafımdaki insanların itişip kakışması tüylerimi diken diken etti. Bedenlerin baskısı. İtişip kakışmalar, sürekli çarpılmalar, itilip kakılmalar.

Her palto fırçası. Her kazara dokunuş. Kendimi açıkta hissettim. Tamamen açık. Çok görünür.

Sertçe yutkundum, paltomu sıkıca kavradım ve kendimi tam bir koşuya çıkmamaya zorladım.

Panik yapmayın. Dikkat çekme.

Bir adam yanımdan hızla geçti, kolonyası güçlü, omuzları genişti. Kalbim bir an durdu, boğazım düğümlendi ve arkamı döndüm.

O değil. Kostya değil. Sadece bir yabancı.

Nefesimi içime çektim ve ayaklarımı ileri doğru zorladım.

Sıra hareket etti. İnsanlar teker teker vagon seviyesindeki vagona tırmandı. Başımı eğerek takip ettim, kalp atışlarım o kadar yüksekti ki birinin duyacağından emindim.

Yirmi saat. Yirmi saat sonra New York'ta olacaktım.

Bundan sonra ne halt edeceğimi bulmaya bir adım daha yaklaşmıştım, çünkü kimse beni Kostya'dan kurtarmaya gelmiyordu.

BÖLÜM 11

KOSTYA

I Union İstasyonu'nun hemen içindeki sigara içilmez tabelasına karşı yanan karanfil sigarasını ezdim. Burada olmaktan nefret ediyordum. Bu cereyanlı lanet tren istasyonunda durmaktan, küçük tavşanımı koştururken izlemekten nefret ediyordum.

asla bulamayacağı bir kaçış için.

Onun **y a n ı m d a** , sıcak bir yatakta, ait olduğu yere, göğsüme kıvrılmış olmasını tercih ederdim.

Vücudu yumuşak. Şekillendirilebilir.

Nefesi yavaş ve sabitti, teslim oldu ve onu korumama izin verdi.

On

u. Bunun yerine, hâlâ kedi fare oyunu oynuyorduk.

Ve ben ona bir şans verip, bir şansı olduğunu düşünmesini sağlıyordum.

Ama yoktu.

Tam da olmasını beklediğim yerdeydi.

Bir saatten fazla bir süredir, o sert zeminde kendi içine doğru kıvrılmıştı.

İstasyonun en ucundaki tahta bankta, kollarını kaburgalarına sımsıkı sarmıştı.

Kıpır

kıpır.

Aranıyor.

Yanına yaklaşan herkesi inceliyordu. Beni arıyordu.

Neredeyse gülüyordum.

Bütün yanlış yüzleri arıyordu.

Dikkatli bakışları bir adamdan diğerine gidip geliyor, yapılara bakıyor, karanlık Rus özelliklerini tarıyordu, oysa tek yapması gereken doğru yöne bakmaktı.

Beni gün gibi açık görürdü. Onu izliyordum.
Belki o zaman kaçış olmadığını anlayabilirdi.
Bu oluyordu ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.
Anlamadığım tek şey neden New York'a geri döndüğüydü.
Hiç mantıklı değildi.
Saklanmak istiyorsa, neden en büyük Rus mafyalarından birinin bulunduğu bir şehre geri dönsün?
Orada asla güvende olamazdı.
Benden değil.
Solovyov'dan değil.
Geri dönmek için bir nedeni vardı ve bunun Veronika'nın çaldığı şeyi geri almak olduğundan şüpheleniyordum. Mantıklı olan tek şey buydu.
Onun her gergin hareketini, en küçük seste her irkilmesini izledim.
Görmeye çalışıyorum.
Onu anlamaya çalışıyorum.
Bu kızın yaptığı hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Benden neden kaçtığını anladım.
Anlamadığım şey ise neden başka bir şeye doğru koştuğuydu.
İnsanlar bana birçok kez göz korkutucu olduğumu söylemişti.
Sadece varlığım bile erkekleri terletebilir, bakışlarım onları güçsüzleştirebilirdi.
Ve yine de, küçük tavşanım benden bu kadar korkuyorsa, neden vücudu bana bu kadar istekle karşılık veriyordu?
Bana vurmuştu. Kaçmıştı.
Ama ondan önce? O da beni öpmüştü.
Onun tepkisini hayal etmemiştim. Bunu iliklerime kadar hissetmiştim. İçimde erimişti. Benim için ateşli ve ıslak olduğunu biliyordum.
Eğer *moy zaichonok* benim ona aç olduğum kadar bana açsa, o zaman ona tam olarak arzuladığı şeyi verecektim. Cezasını çektikten sonra tabii.
Uzun süre onu sadece karımın baştan çıkarıcı küçük kız kardeşi olarak düşünmüştüm ama o şaşırtıcı bir bilmeceydi, sırlarla dolu bir kadındı. Ve ben hepsini bilmek istiyordum.

Tren nihayet durmak ü z e r e yavaşlarken metal metale çarparak gıcırdadı.

Kendi içine kıvrıldığı yerden kalktı, kendini küçültmeye, yok olmaya çalıştı.

İçgüdüyü anladım.

Ne kadar küçük olursanız, fark edilmeniz o kadar zor olurdu. Gergin enerji neredeyse ondan yayılıyordu.

Korkusunun tadını buradan alabiliyordum. Ve diğer herkes de öyle.

İnsanlar onun etrafında dolaşıyor, bakışlarını kaçırıyorlardı, sanki onun avlandığını hissediyorlardı. Farkında bile olmadan kendini çok görünür kılmıştı.

Çok ürkek.

Çok açık.

Marina sırada durmuş, birkaç metal basamağı tırmanmayı bekliyordu ve iki üniversiteli salak onu aşağı yukarı süzerken dişlerimi sıktım.

Sanki lanet bir yemekmiş gibi.

Sanki ona bakmak onlara aitmiş gibi. Çenem titredi.

Kime baktıklarını bilmedikleri için şanslıydılar. Kendileri için neyin iyi olduğunu bilselerdi, bir daha karşılına çıkmamam için dua ederlerdi.

Kıskançlık içimi yaktı.

Başka erkeklerin kadınıma bakmasına tahammülüm yoktu.

Gemiye binene kadar bekledim, gerçekten bindiğinden ve bir numara yapmadığından emin olmak için. Ancak kapılar kapanmak üzereyken nihayet hareket ettim.

Sakin. Ölçüldü.

Perona doğru ilerledim ve son anda trene adımımı attım.

Bunu planlamıştım. Onun nereye gideceğini öğrendikten yirmi dakika sonra aldığım birinci sınıf biletimi çıkardım. Özel kabinime doğru ilerledim. Amerika'nın tren sistemi yetersizdi, yavaştı, verimsizdi, düşünmeye bile değmezdi. Bu yüzden kabin küçüktü ama yeterince rahattı. Bu yolculuk sırasında yapmak istediklerim için yeterince yer vardı.

Normal şartlar altında New York'a geri dönüyor olsaydım, özel jetimi alırdım. Votkamı yudumlar, bacaklarımı uzatır, zenginlik ve gücün getirdiği lüksün tadını çıkarırdım.

Trenin kendine has avantajları vardı.
Yirmi saat boyunca küçük tavşanım kaçacak hiçbir yeri olmadan kapana
kısılacaktı.

Dersini öğreneceği yirmi saat. Benimle kavga ettiği
için cezasını çekecekti.
O zaman korumam için minnettar olmayı öğrenecekti.
Bana ait olmanın ne demek olduğunu tam olarak
öğrenecekti. Bekledim.
Bırak yerleşsin.
Kazandığına inanmasına izin
ver. Kaçtığına.
Güvende olduğunu.
On dakika geçti.
Sonra avıma başladım.
Yavaşça hareket ettim.
Araba araba. Teker
teker.

Trenin içinde yürüdüm, araştırdım, acele etmedim.
Acelemin yoktu.
Bırakın avantajlı olduğunu
düşünsün. Bırak tadını çıkarsın.
Çünkü onu bulduğumda her şey bitecekti.
Daha önce ona gözlerini dikmiş olan iki pisliğin yanından geçtim. Çoktan
yollarına devam etmişlerdi, dikkatleri arabalarındaki başka bir kadına
takılmıştı.

Akıllıca.
Çok tehlikeli bir hata yapmaya ne kadar yaklaştıklarının farkında
değillerdi.

Yürümeye devam ettim.
Her seferinde bir
vagon. Ağı
kapatıyorum.
Tuzağı sıkılaştırıyorum.
Ve yakında... çok yakında... ona sahip olacaktım.
Dövüşebilir, tırmalayabilir, o meydan okuyan güzel ağzıyla adımları
haykırabilirdi. Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi.
O benim olacaktı.
Kafeslenmiş. Köşeye sıkıştırılmış. Yakalandı.

Kaçacak hiçbir yer kalmamıştı.

BÖLÜM 12

MARİNA

A Birkaç acı dolu dakikadan sonra tren istasyondan uzaklaştı. Arabanın arka girişine yakın bir yere oturdum, sırtımı duvara dayadım, böylece binen ya da inen herkesi gözlemleyebilecektim. Oturan kadın Yanımdakinin kapüşonu açıktı, gözlerinde uyku maskesi vardı.

Daha iyi bir koltuk isteyemezdim.

Kendimi güvende hissetmem için yeterli olmalıydı. Damarlarımda rahatlama dolaşıyor olmalıydı ama omuzlarım hâlâ gergindi.

Hâlâ her yüksek seste irkiliyordum, terim hâlâ omurgamdan aşağı damlıyordu. Rahatlamak istiyordum ama yapamıyordum.

Bir şeyler ters gidiyordu.

Onu hissedebildiğime yemin edebilirim. Havada bana yakın olduğunu söyleyen bir enerji vardı.

Belki de durumun ciddiyeti üzerime baskı yapıyordu, adrenalinin etkisinin geçmesi için zamana ihtiyaç vardı. Ya da belki de sadece paranoyamın dinlenmeme izin vermemesiydi.

Ama o duyguyu üzerimden atamıyordum. İlkel bir farkındalık. Gözlerin üzerimde olduğunu, beni incelediğini hissedebiliyordum. Karanlığın örtüsü altından avını izleyen bir yırtıcı.

Ağaçların ve tarlaların karanlık gölgeleri geçip giderken tren penceresindeki yansımama baktım, şehir ışıkları zaten uzaktaydı, yarı yarıya omzumun üzerinden bir çift parlayan sarı kurt gözü görmeyi bekliyordum.

Titredim ve kollarımı göbeğime daha sıkı sardım, trenin raylar üzerinde dönen metal tekerleklerinin tıkırtılarına odaklandım, beni tehlikeden... ondan daha da uzaklaştırdı.

Zıplamamın sebebi neydi?

Peronda yanlarından geçtiğim kadınlarla şakalaşan ve onlara laf atan dangalaklar değildi. Beni farklı bir şekilde ürpertiyorlardı ama başka bir arabadaydılar ve başka birini taciz ediyorlardı.

Bu farklı bir şeydi. Çok daha uğursuz bir şey.

Etrafımdaki yüzleri tararken pencereye yaslandım. Vagondaki herkes kendi dünyasında kaybolmuş gibiydi; ya telefonlarına bakıyor ya da koltuklarında büzüşmüş, boyunlarını garip açılarda tutarak uyumaya çalışıyorlardı.

Başımı salladım. Paranoyaklaşıyordum. Sürekli omzumun üzerinden bakmanın kaçınılmaz bir sonucuydu.

Canavarları yeterince uzun süre kovalarsanız, bir tane bulursunuz. Tek bir kişi bile beni izlemiyor ya da beklemiyordu.

Her şey olması gerektiği gibiydi. Yine de rahatlayamadım.

Kalbim hala hızlı atıyordu.

Tenim çok sıkıydı. Sesler çok yüksek, ışıklar çok parlaktı. Bir şeyler kesinlikle yanlıştı.

Koltuğumda kalarak, elimden geldiğince kabinin etrafına baktım, yersiz görünen herhangi bir şeyi, tam olarak uymayan herhangi birini aradım.

Anladığım kadarıyla tek deli bendim.

Yine de peşimde olan tek kişi Kostya değildi. Onu Solovyov'un gönderdiğinden emin olsam da, bu Solovyov'un başkalarını göndermeyeceği, hatta kendisinin gelmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Ya onu Solovyov göndermediyse? Ya Veronika'nın aldatmasından beni sorumlu tuttuğu için beni kendisi öldürmeye geldiyse? Buna ben sebep olmadım ama biliyordum ve durdurmadım. Bu beni suçlu görmesi için yeterli olur muydu? Sorumlu olarak?

Zina, suç ortağı olabilecek bir suç muydu?

Veronika onu aptal yerine koymuştu. Eğer ondan gerçek bir eş olmasını beklediye ve o da başka biriyle yattıysa, bu cevaplanması gereken bir hakaretti.

Saçlarımı omuzlarımın üzerinden öne doğru iterek yüzümü kapattım ve dikkatleri üzerime çekmemeye kararlı bir şekilde başımı eğdim.

Arabamın önündeki kapının açılma sesi zar zor duyuluyordu.

Buz gibi hava kabinden içeri girdi.

Vücudum hareketsizleşirken soğuk hava ciğerlerimde dondu.

Vagona kimin girdiğini görmek için kafamı kaldırıp bakmadım...
bakamadım. Çünkü biliyordum... biliyordum...

Hava yakıcı bir enerjiyle canlandı. O
buradaydı.

Vagonun en arkasıdaydım, bu yüzden beni henüz görmemiş olmasını umuyordum. Koltuğumda daha da eğildim ve Kostya'nın koridorda ilerleyişini izledim.

Erkekler onun korkutucu varlığı karşısında yerlerinde kıpırdanırken, birden fazla kadın ona takdir dolu bir bakış attı. Bakışlarını fark ettiyse de belli etmedi. Orta koridorda metodik bir şekilde ilerlerken delici bakışları her yüzü taradı.

Kalbim mide bulandırıcı bir hızla kulaklarıma kan pompaladı, başım dönmeye başladı.

Belki saklanabilirdim. Belki beni fark etmezdi. Belki bir büyücü gelip beni kurtarırdı. Büyücü de diğer ikisi kadar olası bir seçenek gibi görünüyordu.

Sikeyim.

Kapana kısılmıştım.

Göğsüm ağrıyordu, nefesim hızlı soluklarla çıkıyordu. Ona baktım,
kaslarım gerilmişti. Ağzım kurudu ve adrenalin sistemime doldu.

Yaklaştığı her adımda aklım olası sonuçları değerlendirmeye çalışıyordu...
ama hepsi aynı sonuca varıyordu.

İyice boku yemiştım.

Bu tanıkların önünde beynime bir kurşun sıkar mıydı?

Beni tren vagonlarının arasındaki korkunç kavşağa sürükleyip düşüp
öleceğimi varsayarak aşağı mı atacaktınız?

Ya da daha kötüsü.

Hay sikeyim. Kafama bir kurşun yemek ya da hareket halindeki bir
trenden atılmak en kötü senaryolar olmadığında gerçekten mahvolmuştım.

En kötü senaryo, beni Rusya'daki Solovyov'a geri göndermesiydi. Rusların
işkence konusunda doğal bir yetenekleri vardı. Adam beni aylarca canlı tutup
ölüm için yalvarmamı sağlayabilir ve sonunda acıma son verebilirdi. Tabii
parasını "eski usul" yoldan, beni kötü şöhretli genelevlerinden birinde
çalışmaya zorlayarak geri almaya karar vermezse. Yaşayan bir ölüm.

Kalbim küt küt atarken düşüncelerim birbirine karıştı ve Kostya bir adım
daha yaklaştı.

Ya çılgılık atarsam?

Burada biri beni kurtarabilir mi? Hiçbir fikrim yoktu.

Hayır, bu bir seçenek değildi. Biri bana yardım ederse, tek yapacağı şey zahmetleri için bir kurşun kazanmak olacaktı ve o zaman ellerimde onların kanı olacaktı. Katil kayınbiraderimi arzuladığım için vicdanım zaten yeterince ağırdı. Başka birinin daha ölümüne ihtiyacım yoktu.

Kostya bir sıra daha yakındaydı.

Aramızda sadece altı sıra vardı.

Gömleğim sırtımda nemli bir his bırakıyor, bana yapışıyor.

Daha iri yarı bir adam durmuş, baş üstü rafına koyduğu çantadan bir şey almaya çalışan Kostya'nın yolunu kesiyordu.

Bu benim şansımdı. Ya

şimdi ya da asla.

Savaş ya da kaç durumum devreye girdi.

Koltuğumdan fırladım ve yanımdaki kadının üzerine atladım, yuvasından korkmuş bir tavşan gibi. Kollarımı ve bacaklarımı olabildiğince sert bir şekilde pompalayarak, vagonlar arasında atlamak için elimi düğmeye bastım.

Ayak sesleri arkamda gürledi.

Tren vagonları arasındaki soğuk hava akımı nefesimi kesti, ama devam ettim.

Bir sonraki vagonda insanlar hâlâ yerleşmeye ve bavullarını yerleştirmeye devam ediyordu.

Tanrıya şükür küçüktüm ve Kostya'nın cüssesinden çok daha kolay manevra yapabiliyordum.

İnsanlar yolundan çekilse bile, bu onu yine de yavaşlatırdı.

Vagonun en ucundaki bir sonraki kapıyı açtığımda rüzgâr yüzüme çarptı, soğuk havadan yanaklarım acıdı.

Omzumun üzerinden bakma riskini aldığım anda kapılar arkamdan kapandı. Yakında arabalarım tükenecekti.

Belki tren görevlisini uyarabilirim?

Hayır. Kimin için çalıştığını bilmiyordum. Ya da Kostya gibi biriyle başa çıkabilecek donanıma sahip olup olmadığını.

Vagonları teker teker geçmeye devam ettim, sadece yeterince yavaşladım, böylece sıradan bir gözlemciye bir Rus katilden kaçmak yerine tuvalete koşuyormuşum gibi göründüm.

Trenin sonuna geldiğimde ne oldu? Filmlerdeki gibi arkadan atlamalı mıyım? İnsanlar bunu gerçek hayatta da yapıyor muydu?

Hayatta kalmak mı?

Ve sonra... felaket.

Başıboş dolaşan çocuğunu kontrol etmeye çalışan bir kadın ve içinde bebek olan bir bebek arabası yolumu kesti. Onları geçmenin bir yolu yoktu.

"Hanımefendi, özür dilerim. Geçebilir miyim?" Sesimdeki paniği gizlemeye çalışarak sordum.

"Elimden gelenin en iyisini yapıyorum," diye tersledi kadın beni.

Yüzündeki anlık pişmanlığı gördüm ve normalde ona sorun olmadığına dair güvence verirdim, ama onun yaklaştığını hissedebiliyordum.

Zaman tükeniyordu.

Sonra... kapı arkamdan vınlayarak açıldı.

Sırtım kaskatı kesildi; ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Sesim, panikle kapanan boğazımdan kaçmaya çalışan bir ciyaklamadan öteye gidemiyordu. "Hanımefendi, lütfen, gerçekten ihtiyacım var-"

"Bekle," diye tekrar ısırdı ve bebeği bebek arabasından çıkarırken nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

Tam öne doğru adım atıp onu itmeye çalışırken, Kostya'nın kolu belimi arkadan acıyla sardı, nefesimi kesecek ve kaburgalarımı ağrıtabilecek kadar sıkı.

"İşte buradasın, sevgilim." Kavrayışı sıkılaştı, beni sert göğsüne doğru bastırdı. Sesi karanlık bir vaat gibiydi, kulağımda alçak ve yumuşak.

"Başladığımız işi bitirme zamanı."

BÖLÜM 13

KOSTYA

"I Eğer olay çıkarırsanız, başaracağınız tek şey masum insanların ölümü olacaktır."

Vücudu keskin bir nefes alışla gerildi.

Güzel. Bu onun dikkatini çekti.

"İyi," diye tükürdü, tüm meydan okuması zehirle kaplıydı.

Ama altındaki tereddütü duydum, kaslarındaki savaşı hissettim. Onu avucumun içinde döndürdüm, önüne doğru bastırdım, parmaklarım omzuna sıkıca yerleşti. Uzaktan bakıldığında sevgili gibi görünebilirdik. Trenin içinden geçen başka bir çift. Ama parmaklarım onu sıkıca kavradı. Ceketinin altındaki narin kemiklere karşı.

Bir uyarı. Bir tasma.

Sertçe hareket etti, nefesi kesikti, adımları yavaştı. Onu ileri doğru ittim, ayak uydurmaya zorladım.

"Beni nereye götürüyorsun?" Fısıltısı, trenin raylar üzerinde çıkardığı sabit takırtıyı zar zor kesiyordu.

"Daha özel bir yere." Kavrayışımın sıkılaşmasına izin verdim, parmaklarım ona karşı esnedi. "Konuşabileceğimiz bir yer."

"Peki ya konuşmak istemezsem?" Cevap vermedim.

Başka seçeneği olmadığını zaten biliyordu.

Trenin içinde, uykulu yolcuların ve sıkılmış görevlilerin yanından geçtik. Birinci sınıf yataklı vagonlara ulaştığımızda sessizleşmişti, saçları yüzünü örtüyordu.

Öfkesini mi saklıyor? Yoksa korkusunu mu?

İkisi de onu kurtaramazdı.

Kabinin kapısını iterek açtım ve onu gereğinden sert bir şekilde içeri ittim.

Öne doğru tökezledi, dar üst ranzanın üzerindeki parmaklığa tutunarak bana doğru döndü, göğsü kabarmıştı.

Bizi içeri sokmak için acele etmedim, kapıyı kasıtlı bir yavaşlıkla kapattım. Kilidin yerine otururken çıkardığı yumuşak tıkırtı bacaklarında gözle görülür bir ürperti yarattı. Kalın perdeyi sıkıca çektim ve sıkıca tutturdum.

Tanık yok. Rahatsız eden yok.

Sadece o ve ben.

Ceketimi çıkardım, kapıya yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturarak onu izledim. İçinde bulunduğu durumun gerçekliğini özümsemesine izin verdim.

Tuzağa düştüm.

"New York'ta ne var?" Sesim aldatıcı bir şekilde sakinken sordum.

Çenesini kaldırdı, omuz silkerek alt kattaki dar yatağa oturduğu yerden yeşil gözlerini bana dikti. "Özgürlük Heykeli'nin eğlenceli olduğunu duydum."

İnatçı küçük şey. Titreyen bedeninin üzerine eğilirken ellerim pürüzsüz metal çubuğu kavradı. "Şaka havasında gibi mi görünüyorum bebeğim?"

Kahretsin, çok güzel görünüyordu.

Korku yanaklarına tatlı bir allık vermiş ve zaten geniş olan büyüleyici yeşil gözlerini canlandırmıştı. Dolgun dudakları titrek bir nefes alacak kadar aralandı ve bakışlarımı üzerine çekti.

Yumruğumu son kez ipeksi buklelerine doladığımdan beri hâlâ dağınık ve vahşi olan saçlarını sıkıca tutarken, aynı dolgun dudakların sikimin sert uzunluğu etrafında gerildiğini hayal edebiliyordum.

Omuzlarını dikleştirdi, bu sadece göğüslerini ortaya çıkarmaya yaradı; ceketinin açık fermuarından ve şalının kenarlarından görünen göğüsler, giydiği ince kazaktan kolayca görülebiliyordu. Lanet olsun. Kışın ortasında, gecenin bir vakti Chicago'nun lanet sokaklarında sadece ince, taklit bir deri ceketle koşmamalıydı.

Bakışlarımın gücünü hissederek ceketinin yanlarını kapattı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Orada kaybolabileceğimi düşünmüştüm."

Öfkemi kontrol etmeye çalışırken elim yumruk şeklinde kıvrıldı. Yalan söylenmesinden gerçekten nefret ediyordum, ama özellikle küçük kızımдан yalan duymaktan nefret ediyordum.

tavşanın dudakları. Bu bende onu kucağıma alıp gerçeği yüzüne vurma isteği uyandırdı. "Saçmalık."

Cevabımın keskin havlamasıyla gözlerini kısa süreliğine kapattı. Bakışlarımla buluşmayı reddederek karşılık verdi: "Bu benim cevabım. Hoşuna gitmezse beni suçlama."

Çenesini tuttum ve başını kaldırmaya zorladım. "Şu anda ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

Bakışları arkamdaki kapıya kaydı ve sonra geri döndü.

Ağzım yavaş bir gülümsemeye dönüştü. Daha aşağıya eğildim, nefesim onun kine karıştı. "Devam et. Sana meydan okuyorum."

Bakışları bir kez daha kapıya kayarken alt dudağı titredi ve sonra geri döndü.

Bir parçam sessizce onu cesaretlendirdi. *Yap bebeğim. Bana bir sebep ver.*

Başını kaldırdı ve tutuşumu kırdı. "Sana hiç zorba olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Her zaman." Gerçi genellikle onlara eziyet etmek için cehennemden gönderilmiş bir iblis olduğum söylenirdi ama tabii kabadayı da işe yarardı.

Başını eğdi.

Eğer bir kalbim olsaydı, onun yumuşak, yenilmiş iç çekiş sesiyle kırılırdı.

Onu kollarıma alıp güvende olduğunu, artık kaçmak için bir neden olmadığını söylemek istedim... ama yapmadım.

Bu yanlış bir sözdü.

Benimle güvende değildi.

Onu Solovyov'dan ve onun niyetlerinden koruyabilirdim ama şu anda, bu küçük odada kilitliken, onu tehdit eden çok daha önemli bir tehlike vardı... beni.

Sesi ancak bir fısıltının üzerindeydi. "Şimdi ne olacak?"

Boyumun tamamına kadar yükseldim ve tekrar kapıya yaslandım. Daha az baştan çıkarıcı. "Şimdi ne olacak, sorularıma cevap vereceksin."

Parmakları kucağında kıvrıldı. "Ya yapamazsam?" "Yani yapmazsan mı?"

Bana baktı, ipeksi sarı saçlarının perdesinin arkasından dışarı bakıyordu, gözlerinde bir meydan okuma kıvılcımı vardı. "Eğer yapamazsam..."

Şaftım uzarken elimi karnımın üzerinde gezdirdim. Oyun zamanı gelmişti. "Pekâlâ, *moy zaichonok*, seninle bu odada yirmi saat baş başa kalacağız."

Kelimelerin ona baskı yapmasına izin verdim. Bileklerindeki prangalar gibi yerleştiklerini hissetmesine izin verdim.

"Bu zamanı geçirebileceğimiz birkaç yol var," diye devam ettim başımı eğerek. Bakışlarımın yavaşça ve değerlendirek vücudunda gezinmesine izin verdim, parmaklarının kazağının eteğini nasıl kıvırdığını izledim. "Bazıları... diğerlerinden çok daha hoş."

Çenesini sıkarken yanakları çukurlaştı ve şımarık bir cevabı fiziksel olarak yutacakmış gibi göründü.

Sessizliğini sürdürmesi üzerine kapıdan uzaklaştım ve elimi kemerime attım, parmaklarım yavaş bir hassasiyetle tokayı çözdü. Metal sessizlikte şingirdadı.

Keskin bir nefes çekti. "Ne yapıyorsun?"

Kemeri ilmeklerinden yavaşça çekip çıkardım, derinin kumaşa fısıldamasına izin verdim. Ortadan ikiye katladım, havada şaklatmadan önce parmaklarımı uzunluğunda gezdirdim.

Keskin, kasıtlı bir çatırtı.

İrkildi. Korkudan değil. Başka bir şeyden.

"Bana hiçbir şey yapamazsın," dedi, sesi titriyor, çatlıyordu. Bir yalan.

İkimiz de biliyorduk.

Bir adım öne çıktım, kemer hâlâ elimde gevşekçe dolanıyordu. "Yapamaz mıyım?"

Kemeri bir kenara atarak ona uzandım, bir elimle saçlarından tuttum ve yataktan kaldırarak pencereye doğru sürükledim.

Şehrin ışıkları yansımada belli belirsiz bir parıltıdan başka bir şey değildi. "Şuna bak," diye mırıldandım, nefesim yanağında sıcaktı. "Bu uzak mesafedeki medeniyet. Şimdi sadece karanlıkla çevrilisin."

Ben de medeniyetin bağlarından kurtulmuştum.

Bu tren kamarasının gergin sessizliğinde tek başımıza, gezegende kalan tek hayvan o ve bendim. Artık neyin doğru ya da yanlış olduğu umurunda değildi. Namus ve ahlakla ilgili tüm düşüncelerim öfkem ve şehvetimle birlikte yanıp kül olmuştu. Ortaya çıkan köz, ilkel bir sahiplenme ve fethetme dürtüsüyle parlıyordu.

Vücudu sarsıldı, ama deri ceketi omuzlarından ve kollarından aşağı yırtmadan önce saçlarını sıkıca kavradım. Odasında fark ettiğim Rus şalı ayaklarının dibinde yere düştü. Kazağı ve kot pantolonuyla kalmıştı.

"Ellerini pencereye koy." "Sen ne-"

"Yap şunu," diye homurdandım.

Sınırıma ulaşmıştım. Aylardır onun peşinde koşarken içimde biriken tüm korku ve endişe kanımda kaynama noktasına gelmiş, zehirli ve saplantılı bir ihtiyaca dönüşmüştü.

Saçlarını serbest bırakarak elimi karnının üzerine koydum ve kıcı zaten sertleşmiş olan sikime değene kadar onu kendime doğru bastırdım. Diğer elimle kot pantolonunun düğmesini açtım.

Eli benimkini örtmek için uçtu. "Ne-"

Elini kenara ittim ve fermuarı indirdim. "Kostya, yapamazsın-"

İtirazını tatlı dudaklarından bile geçiremeden kot pantolonunu kalçalarının üzerinden aşağıya çekmiştim. Kolumu ortasına dolayarak onu yerden kaldırdım ve hem kotunu hem de kanvas spor ayakkabılarını tekmeledim. Elim daha sonra sırtına doğru kayarak arkadan boğazına dolandı.

Serbest elimin orta parmağı kırmızı tanga'nın arkasına, kık yanaklarının arasına yerleştiği yere takıldı. "Bu da ne böyle, Marina?" Kumaşı tekrar yerine oturttarak homurdandım.

Bir kadının kırmızı tanga giymesinin tek nedeni bir erkektir. Bugün erken saatlerde üzerinde bir çift sade mavi ipek külot vardı.

Ağır ağır nefes aldı. "Onlar sadece külot."

Elim onun sol kık yanağını kavradı ve sıktı. "Bunları hangi ölü adam için giyiyorsun?"

Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. "Hiç kimse."

"Bana yalan söyleme bebeğim, çünkü o adamı bulup boynunu kıracağım."

Birlikte yaşadığı o solgun heriflerden biri olmasa iyi olurdu. Belki de bu yüzden New York'a kaçıyordu.

Başka bir adamın kollarına mı koşuyordu? Bu kadar kıskanmaya hakkım var mıydı? Hayır.

Bu beni durduracak mıydı? Sikeyim hayır.

Parmakları boğazına doladığım elimi pençeledi. "Hiç kimse yok Kostya, hiç kimse."

Kolumu uzattım ve yataktan atılmış kemeri kaptım. Odanın dar sınırlarında, vücudumu yana kaydırmak zorunda kaldım.

elimi boğazına koydum. Tokayı ve deri kayışı sıkıca kavrayarak bükülmüş kolumu yukarı kaldırdım ve etinin üzerinde gezdirdim.

İlk darbe temiz bir şekilde indi, açıkta kalan kıkır yavaşta mükemmel bir pembe şerit oluştu.

Şok ve acı içinde haykırdı.

Elimi boğazından çekip ağzını kapattım, nefes alabilmesi için burnunu kapatmamaya dikkat ettim. İhtiyacım olan son şey meraklı bir yolcunun ya da tren çalışanının kapıya vurup sorular sormasıydı. Özellikle de şu anda içinde bulunduğum ruh hali göz önüne alındığında, cevap vermektense kapıya bir kurşun sıkma ihtimalim daha yüksekti.

Kemer narin bedenine tekrar vurdu. Ve tekrar.

Her seferinde, elleri ön kolumu pençelerken vücudu kucağında kıvranıyor ve kıvranıyordu. Kıkırının yanakları bir sonraki darbeyi beklerken sıkıştı.

"Kalçalarınızı dışarı doğru itin ve yanaklarınızı açın yoksa sizi yatağa atıp amınızı kırbaçlarım."

İtaat ederken gözyaşları elimin arkasını ıslattı.

İnce sırtı yükselip kıkırının tatlı kıvrımlarını dışarı çıkardığı anda kemerimle onu kırbaçladım.

Yine çılgılık attı ve avucumun içine doğru ağladı.

Deriyi sırtının ortasından aşağı, sağ yanağında kabaran yaranın üzerinden geçirdim. Elimini ağzından çektim. "Bana bilmem gereken şeyi söyleyecek misin, *moy zaichonok?*"

Gözyaşlarıyla dolu gözleri meydan okurcasına parlarken burnunu çekti. "Siktir git." Alçak, karanlık bir kahkaha attım. "Henüz değil."

Bir sonraki vuruş daha sertti. Boğazından acı ve zevk arasında gidip gelen lezzetli bir ses yükseldi. Kalçaları yuvarlandı, sadece hafifçe eğildi. Arıyor.

Vücudunun cezaya nasıl tepki verdiğini bile tam olarak anlamadığından emindim; sıkılmış dişlerinin arasından söylediği sonraki sözlerde bu açıkça görülüyordu. "Senden nefret ediyorum."

"Benden istediğin kadar nefret ettiğini söyleyebilirsin," diye düşündüm parmaklarımı sıcak teninde gezdirirken. "Ama vücudun farklı bir hikâye anlatıyor."

Titredi, elleri iki yanında büküldü. Belli ki beni kendinden uzaklaştırmak istiyordu ama bunu yapamıyordu.

Kemeri yatağa attım ve avucuma geçtim. Kemer daha çok acıtıyor, daha derin izler bırakıyordu. Ama elim, vücudumdan çektiğim sıcaklığı hissetmeme izin verdi.

etini.

Avucum keskin bir tokatla teniyle buluştu. Vücudu sarsıldı, sonra eridi. Durduramadan dudaklarından kısık bir inilti döküldü. Bir eliyle ağzını kapattı, yanakları yanıyordu.

Sırıtarak onu kendime doğru çektim ve beni ne kadar etkilediğinin kanıtını hissetmesine izin verdim. Pantolonumun içinden sikimin sert çıkıntısını onun acıyan etine sürttüm.

Titredi ama sessizliğı bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

Elimi tekrar boğazına doladım ve bakışlarını pencerenin karanlık yansımasında benimkiyle buluşmaya zorladım. "Son bir şans. Bana New York'ta ne olduğunu söyle."

Nefesi kesildi.

Tam karar verdiği anı hissedebiliyordum.

"Cehenneme git," diye fısıldadı.

Güldüm, alçak sesle ve karanlık, dudaklarımı boğazındaki hızlı nabza değdirirken kavrayışım sıkılaştı, bir dokunuşun hayaleti. "Oh, bebeğim. Şimdiye kadar bilmen gerekirdi, ben zaten oradayım."

Bir tehdit. Bir söz.

Dişlerimi onun narin kulak memesine geçirdim. "Ve şimdi... benimle geliyorsun."

BÖLÜM 14

KOSTYA

A Bu geceden sonra geri dönüş olmayacaktı.
Bu son birkaç ayla ilgili değildi.

Yıllarca kendimi dizginlememle, damarlarımı tırmalayan ateşe karşı savaşmamla ilgiliydi. Tek istediğim onu gözlerimle yutmakken kendimi başka tarafa bakmaya zorladığım yıllar. Kendime onun sınırların dışında, dokunulmaz olduğunu söylememle. Karşılayamayacağım bir ayartma. Yapamayacağım bir hata.

Ama açlık hiç azalmadı. Sadece daha da keskinleşti. Daha karanlık. Şimdi çok yakındı.

Geçmiş çok ağır.

Ve karşı koyabilirmişim gibi davranmayı bıraktım. İstiyormuşum gibi davranmaktan da.

Aletimi kışına sürttüğümde, elimi sırtının kıvrımı boyunca kaydırarak yanağını kavradım ve parmaklarım cezalandırılmış tenine bastırırken dişlerinin arasından çıkan yumuşak tıslamanın tadını çıkardım.

Nefret ettiğim kırmızı tangayı kavradım ve dayanıksız kumaş kopana kadar büktüm. Bu noktadan sonra sadece benim satın aldığım ve onayladığım iç çamaşırları vücudunu saracaktı.

Sonra elimi kalçalarının arasına kaydırdım.

Vücudu kaskatı kesildi. "Kostya, yapma..."

Parmağım amının dikişi boyunca kayıyordu. "Emirleri benden alıyorsun bebeğim, başka türlü değil."

Tabu fantezimdeki kız, ona attığım şaplak yüzünden ıslanmıştı. Tanrım, onunla ilgili gördüğüm tüm erotik rüyalar canlanmıştı.

Bir parmağımı içine sokarken tırnakları ön koluma battı.

Çok sıkıydı. Çok sıkı. Virjin darlığı.

Ağzımı boğazının kenarına dayadım, "Bu tatlı amcığı benim için mi sakladın bebeğim?" diye hışırdadım.

Nefes nefese kaldı ama cevap vermedi.

Yetkinin kimde olduğunu hatırlatmak için boğazını sıkmayı artırdım. "Cevap ver bana."

Avucu cam pencereye çarptı ve beni yerinden oynatmak için zayıf bir girişimde bulunarak geri itti. "Senin için değil," diye tükürdü sıkılmış dişlerinin arasından.

Elimi pantolonuma attım, fermuarı açtım ve parmaklarım şaftımın etrafına sıkıca sarılmışken, sıkı girişini kızdırmak için sikimin başını uyluklarının arasına ittim. "Dikkatli ol küçüğüm. Kıskanç bir adamı yemlemek tehlikelidir."

Garip. Kız kardeşini hiç kıskanmamıştım ama Marina söz konusu olduğunda ona bakmaya cüret eden her erkeğin kalbini bir saniye bile düşünmeden söküp atabilirdim.

İlk seferinde romantizmi, çiçekleri ve yumuşak, sıcak bir yatağı hak etmişti.

Ne yazık ki onun için, onu benim yapmadan önce bir dakika daha geçmesine izin vermeyecektim.

Onun yerine soğuk bir tren vagonunda sert bir sikiş yaşayacaktı. Kalçalarım ona doğru kaydı.

Sırtı sertleşti. "Kostya, sakın buna cüret etme..."

İleri atıldım.

Kızlık kafasını acımasızca yarararak sikimi içine gömdüğümde haykırdı. Acı içinde vücudu etimin etrafında kenetlendi.

Göğsümden saf bir zevk iniltisi yükselirken başım geriye düştü. Şu anda içinde bulunduğum tam ve mükemmel mutluluğu ne daha önce ne de bir daha asla yaşayamayacaktım.

Marina'nın sadece ve sadece benim olduğu an.

Elimde çırpındı. "Bırak beni seni vahşi! Bırak beni!"

Hayatta olmaz. Bu iblis, meleği boyun eğene kadar onu becerecekti.

Elim boğazından çıkıp, birbirine karışmış saçlarını bükerek boynunun dibine sabitlendi. Kavrayışımı kullanarak onu daha aşağı eğilmeye zorladım ve kalçalarını benimkilere doğru ittim.

Diğer elim kalçasında onu sabit tutarken, geri çekildim ve sıcaklığının içine geri itmeden önce şaftım boyunca soluk kırmızı çizgilere bir göz attım.

Marina vücudu bu acımasız saldırıyı kabul etmek için gerilirken inledi. İç kasları kalın şaftım boyunca dalgalandı ve spazm geçirdi.

Sadece başı içeri girene kadar geri çektim. Girişindeki sıkı kas halkası, öne doğru itmeden önce çıkıntının etrafını sıktı, iç uylukları taşaklarımı okşayana kadar kendimi gömdüm.

Her itişte vücudu bana daha az karşı koyuyordu.

Yine de, vücudunun benimkini tamamen kabul ettiğini hissettiğim o tatlı ana kadar metodik itişlere devam edecektim.

Çok yakındı. Çok yakındı.

Saçlarını sıkıca kavradım, her yavaş itişte kalçalarımı döndürdüm. Onunla alay ediyordum. "Benimle savaşmayı bırak bebeğim," diye bağırdım. Kendi arzumu sıkı bir tasma üzerinde tutmak bir mücadeleydi.

Eğer bunun acı verici olduğunu düşündüyse, benim yapabileceklerimin yanında hiçbir şeydi.

Vücudumdaki her içgüdü, merhamet çılgınlıkları atana kadar ona acımasızca vurmak istiyordu. Vücudundaki her hücrenin artık ona kimin sahip olduğunu bilmesini istiyordum. Teninde elimin iziyle ve amının içinde sikimin baskısıyla onu damgalamak istedim. Benim dokunuşumun olmadığı bir dünyayı bir daha asla bilmemesini istiyordum.

Tren benim gönüllü suç ortağımdı, bedenlerimiz vagonun ritmik hareketiyle, durmak bilmeyen motorun uğultusuyla, ayaklarımızın altındaki tekerleklerin titreşimiyle sallanıyordu. Yanaklarındaki gözyaşları pencereden süzülen ay ışığında parlıyordu.

Elim kalçasından sağ göğsünü kavramak için hareket etti. Yumuşak kıvrımı sertçe sıktıktan sonra meme ucunu parmaklarımın arasına sıkıştırdım.

Tıslarken sırtı kavislendi. Bu hareket onun amını sikimin etrafında sıkılaştırdı.

İsa.

Daha fazla dayanamayabilirdim.

Vücudumla sırtını örttüğümde, saçlarını serbest bırakıp açık avucumu pencereye dayadığımda kendimi onun bedenine göre şekillendirdim.

İtişlerimin hızını yavaşça artırırken, o da avuçlarını cama bastırdı.

Benim çok daha büyük, bronzlaşmış ve nasırlı elimin yanında onun solgun elinin ne kadar küçük ve kırılgan görüldüğünü fark etmemek imkânsızdı. Benim elim de bir canavarın pençesi olabilirdi.

Diğer elim hâlâ onun göğsünü tutarken ve bedenim sıkıca onunkinin üzerine eğilmişken, şehvetimin dizginleri elimden kaydı.

Marina, ben içine girerken bir iniltiyle boğuldu.

Vücudum onunkini emdi, daha sert ve daha hızlı iterken kavrayışımın içinde sallanıyordu. O ani boşalmaya doğru çabalıyordum.

Trenin tekerlekleri bana ayak uydurdu. *Da-dum. Da-dum. Da-dum.* Sert, acımasız çelik, ona doğru sürdüğüm aynı acımasızlıkla karanlık geceye doğru ilerliyordu.

Başı arkaya düştü. "Oh Tanrım!"

Onu ağızımla ya da parmaklarımla boşaltabileceğimi bilsem de, bencilce onun sikimle boşalmasını istiyordum. Onu serbest bırakmam için etimin içine girmesi gerekiyordu. Sadece dilimin ucuyla değil, tüm bedenlerimizin birleşmesiyle.

İç kasları sikimi kavradı. Çok yakındı.

Dilimi boynunun sütunu boyunca gezdirdim, terinin tuzlu tadını aldım. "İşte bu, *moy zaichonok*, benim için gel."

Parmakları cama doğru kıvrıldı. "Senden nefret ediyorum!"

Dişlerimin keskin kenarları, hırlamadan önce boğazıyla omzu arasındaki savunmasız boşluğa battı, "O zaman istediğin kadar beni becermekten nefret et, bebek kız."

Gırtlaktan gelen bir inilti açık dudaklarından kaçarken altımda sarsıldı.

Onu göğsümün üzerinde dik tutarak, elimi boğazını tutmak için yukarı kaydırarak içine şiddetle vurmaya devam ettim. Kolum ortasına sıkıca sarıldı ve itişlerimin gücüyle onu ayak parmaklarının üzerine kaldırdı.

Bu pozisyon, sikimi onun vücudunun daha da derinlerine, rahmine dokunmaya zorladı.

Kahretsin, onu çocuğuma hamile bırakmayı o kadar çok istiyordum ki göğsümde fiziksel bir ağrı vardı. Atalarımın pagan tanrılarına, tam da bu karşılaşmadan üremesi için bir dua gönderdim. Tanrı'ya yakarmanın bir anlamı yoktu. Bu tatlı, masum kıza yaptığım şeyde Tanrı'nın yeri yoktu.

Parmakları saçlarımı yırtarken kolu boynumun arkasına dolanmak için uzandı. Vücudu sarsılıp kasılırken sertçe çekti.

Orgazmını o kadar yüksek sesle haykırdı ki ağızını kapatmak zorunda kaldım, yoksa tren personelinin kapıyı kırma riskiyle karşı karşıya kalacaktık.

Omurgasından aşağıya doğru inen her lezzetli dalgalanmada, doruk noktasını uzatarak itmeye devam ettim.

Vücudu kucağında gevşediği anda kulağına "Benim sıram" diye fısıldadım.

Sanki bir oyuncak bebekten daha ağır değilmiş gibi, onu kucağında ters çevirdim, kazağını ve sütyenini yırttım ve sonra onu dar tren karyolasının ortasına sırt üstü fırlattım.

Güzel çıplak bedenine bakarken gömleğimi yırtıp birkaç düğmesini kopardım. Solgun teni sert dokunuşlarımın izleriyle gölgelenmişti. Uyluklarının içi silik kan lekeleriyle boyanmıştı.

Kalçalarının arasındaki dizim onun yan dönme ve yataktan kalkma çabasını çabucak durdurdu. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Yatağa geri düştü ama ellerini göğsüme bastırmak için kaldırdı. "İsteddiğini aldın-"

"Yakınından bile geçmez."

Yatağın ucundaki atılmış kemerimi kaparak bileklerini kavradım ve deri kayışı bileklerine doladım. Öfkeli çılgınlıklarını duymazdan gelerek kemeri yatağın üstündeki metal parmaklığa bağladım.

Bir ön kolumu başının yan tarafına dayayarak ona doğru eğildim, dudaklarım zar zor onunkilere değiyordu. Aldığı her nefesi kendi nefesim gibi içime çekiyordum. "Benim olduğunu söyle."

Bileklerindeki bağlara karşı mücadele ederken dişlerini sıktı. "Asla."

Kıkırdadım. Yakaladığım küçük tavşanım benimle sonuna kadar dişe diş mücadele edecekti.

Öyle olsun.

Ağızına sahip oldum, göğüs ucunu çimdiklerken çılgınlıklarını yuttum ve kalçalarını oynattım. Dudaklarını serbest bırakarak, diğer meme ucunu sıcak ağızıma almadan önce boynunun yumuşak teninin tadını çıkardım.

Hassas tomurcuğu emip yaladığımda bir iniltiyi bastırdı.

Son bir ısırık vererek, omuzlarımı kalçalarının arasına sıkıştırmadan önce ağızımı karnının üzerinde gezdirdim, dişlerimi tenine sürterek yaladım. Şok olmuş bakışlarını kendi bakışlarımla yakalayarak, dilimi uzatıp kalçalarındaki bakir kanı temizlerken gözlerimi onunkilerden ayırmadım.

"Hayır! Yapma..." diye yalvardı.

İlkel bir avcının avının hâlâ atan kalbini yemesi gibi, onun masumiyetinin kanıtını yalayıp yuttum. Onun bir parçasını içimde istiyordum.

tıpkı benim onun içinde olduğum gibi.

Sikim acı dolu bir ihtiyaçla zonkluyordu.

Ayağa kalkarak, sikimi yavaşça içine doğru iterken bakışlarımı ona odakladım, her uzun santimi hissetmesini istiyordum, bir kez daha rahmine dokunana kadar içeride daha derine kayarken yüzünü izlemek istiyordum.

Gözleri büyüdü ve ağız bir solukta açıldı.

Yüzündeki bozulmuş masumiyet ifadesi benim felaketim oldu.

Toplarım sıkılaşana ve şaftımdaki basınç dayanılmaz hale gelene kadar serbest bırakılmış bir vahşilikle ona doğru sürdüm.

Serbest bırakılmamın ateşi, geldiğinde, o kadar her şeyi tüketiyordu ki kemiklerim eriyecek gibiydi.

İçindeki tohumumla birlikte, bileklerini serbest bırakmak için uzanırken amına gömülü kaldım.

Elleri deri kayışın bağlarından kurtulduğu anda kolunu geri çekti ve yüzüme bir tokat attı.

BÖLÜM 15

KOSTYA

"**B**unu hak etmiş olabilirim," dedim çenemdeki sızıyı ovuşturarak. "Sen benim kız kardeşimin kocasısın," diye homurdandı Marina kıpırdanarak altımdan çıkarken. Sanki bedenlerimizi ayırarak kaçabilecekmiş gibi

az önce aramızda olanları. Az önce yaptığım şeyi.

"Öyleydi," diye düzelttim, sesimde adını koymayı reddettiğim bir şey vardı.

O anda ona gerçeği söyleyebilirdim. Kelimeler dilimde yandı ama onları zehir gibi yuttum.

Marina ve Veronika yakındılar; ne kadar yakınlardı, emin değildim. Marina'nın, kimse izlemediğinde kız kardeşinin nasıl bir hayat sürdüğü hakkında ne bildiğini bilmiyordum. Ve ondan geriye kalan hatıraları yok edecek kadar acımasız da değildim.

Belki de sadece bir korkaktım.

Çünkü gerçek sadece çirkin değildi. Lanetleyiciydi.

Veronika ölmüştü ve kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu.

Onun için hiç savaşmadım. Evliliğimiz için hiç savaşmadım. Defalarca kendime bunun sadece bir sözleşme, bir amaç olduğunu söyledim. O bir eş olmak istemiyordu, yatağını ısıtmak istemiyordu, dünyanın ondan beklediği rolü oynamak istemiyordu.

Ve gitmesine izin verdim. Sanki ölüm cezası değil de bir hediyeymiş gibi özgürlüğünü verdim, çünkü bratva kurallarına göre artık benim korumam altında sayılmayacaktı.

Kendime merhametli olduğumu söyledim. Kadının bir mülk olduğunu düşünen bir mağara adamı olmadığımı. Hiç istemediğim bir eşle ilgilenemeyecek kadar meşgul olduğumu, kanunun her iki tarafına da karıştığımı.

Ama gerçek?

Veronika'dan Marina'dan etkilendiğim gibi etkilenmedim.

Karımın heykelsi, cilalı güzelliğine her baktığımda, tek gördüğüm üvey kız kardeşinin gölgesiydi, asla sahip olamayacağım kadının. Sadece aynı havayı soluyarak kanımı tutuşturan kadın.

Bu adil değildi. Veronika'ya değil. Marina'ya değil.

Ben de Veronika'yı bıraktım, o da doğruca ateşe koştu.

Gücü, parası, kapıları açabilecek ve sadakati emredebilecek türden bir soyadı vardı. Günlerini lüks içinde geçirebilir, ihtiyacı varsa gizli bir sevgili edinebilirdi, güvenli biri, yokmuş gibi davranabileceğim biri.

Onun yerine kendini hedef haline getirdi.

Kayıtsızlığımı, merhametin anlamını bilmeyen erkeklerle pervasızca oyun oynamasına izin vermemle karıştırdı. Belki de benim ilgimi çekmek istiyordu. Bunu asla bilemeyeceğim. Çünkü ona verdiğim özgürlük onun ölümüne sebep oldu.

Bunu durdurmak için her türlü fırsatım vardı. Çok geç olmadan müdahale etmek için. Ama yapmadım.

Ve şimdi Veronika öldü çünkü onu gerektiği gibi koruyamadım.

Marina ile aynı hatayı yapmazdım.

Veronika'ya özgürlüğünü vermiş olabilirim ama Marina'yı benden almaya çalışan herkesi gömerim.

Marina yanımdan geçerken nefesi kesildi, bakışları odaklanmamıştı, kaybolmuştu. Az önce olanların gerçekliği parça parça içine işliyordu.

Gözleri pencereye kilitletti.

Bakışlarını takip ettim ve gördüm. Buğulanmış cama bulaşmış el izi.

Titanik filmi gibi. Ne kadar da uygun. Bu düşünce keskin ve acı bir şekilde içime işledi. Bir anlık pervasız bir tutkuya kapılan iki insan, günahlarının kanıtını arkalarında bırakıyorlardı. Ama burada lanetli aşıklar yoktu, sadece ikimizin de kaçamadığı bir geçmişin enkazı vardı.

"Bu çok yanlış," diye fısıldadı Marina, sesi kısıktı, parmakları zaten dağınık olan saçlarını tarıyordu. Kendini örtmek için ellerini ortasına götürdü. Sanki bu bir şeyi değiştirecekmiş gibi.

"O benim kız kardeşimdi ve-"

Tanrım, ona söylemek istedim. İllüzyonu elinden almak ve ona gerçeği göstermek istedim. Veronika'nın aslında hiçbir zaman sadece isim olarak karım olmadığını. Aynı çatı altında yaşayan yabancılar olduğumuzu, görev ve sözleşmeyle bağlı iki insan olduğumuzu, asla aşkla bağlı olmadığımızı. Ama bunu söyleyemedim.

Veronika gittiğinde değil. Kendini savunmak için burada olmadığına olmazdı. Her ne olduysa -suçsuz, bencil, kayıp- hâlâ Marina'nın kız kardeşiydi.

"Marina," diye mırıldandım, parmaklarımı çenesinde gezdirmek için uzandım, yumuşak tenini okşadım. Kısa bir an için avucuma doğru eğildi, kirpikleri titreyerek kapandı.

Sonra, aynı hızla geri çekildi.

Yüz ifadesi sertleşti. "Neden?" diye sordu, sesi öfke, utanç... ve ikimizin de adını vermek istemediği başka bir şeyle titriyordu. "Bunu neden yaptın?"

Bir sürü sebep var.

Çünkü onu ilk gördüğüm andan beri istiyordum.

Çünkü ne zaman bir odaya girse, derimin altında çatırdadığını, kısıtlamalarımı yaktığını hissediyordum.

Çünkü ne giyerse giysin, ister ipek bir elbise ister kot pantolon ve tişört, onu sadece bu şekilde hayal edebiliyordum. Çırılçıplak. Altımda sabitlenmiş. Benim.

Çünkü o benimle dövüşen tek kadındı ve ben onu seviyordum.

O.

Beni peşinden koşturmuştu. Şehir boyunca. Kıtalar arası. O vardı Cesaret ve meydan okumadan başka bir şey yapmadan kendine bir hayat kurdu, onu bütünüyle yutması gereken bir dünyada hayatta kaldı.

Yatak odasında benimle kavga ettiğinde, ikimizin de kaçınılmaz olduğunu bildiği şeye direnmeye çalıştığında, öfke hissetmemiştim. Gurur duymuşum.

Bunların hiçbirini ona söyleyemezdin.

Ben de ona en basit, en çirkin gerçeği söyledim.

"Seni istedim," dedim. "Sen de beni istedin. Ben de seni aldım."

Bakışlarım onun üzerinde gezindi ve yatakta onun yanında duran kemere odaklandım.

Gözleri benimkileri takip etti ve farkına vardığı anı, yanaklarının yanışını, nefesinin kesilişini yakaladım.

O kemer benim yeni favorimdi.

Narin teninin ne kadar güzel pembeye dönüştüğünü, acı çığlıklarının nasıl

istiyordu. Vücudu ona nasıl ihanet etmişti, titriyor, ağrıyor, karşı koymasına rağmen sıırıslıkam oluyordu.

"Bana hoşuna gitmediğini söyle," diye mırıldandım, saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırırken. Parmaklarım olması gerekenden daha uzun bir süre oyalandı ve dokunuşumun altında sertleşti.

"Yalan söyle bana," diye bastırdım, sesim alçak bir komut gibiydi. "Bana defalarca sikimin üzerine boşalmadığını söyle. Tekrar yapmak istemediğini söyle."

Bakışları tekrar benimkine döndü, vahşi ve keskin, dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı. Sonra başını salladı ve düşüncelerinden arındı.

"Siktir git," diye tükürdü ve sanki az önce olanları silebilecekmiş gibi göğsümü itti.

Ucuz kot pantolonuna atlayıp titreyen elleriyle yukarı çekerken, onun sıcaklığını bana karşı kaybedince sikim zonkladı. Düğmelerini iliklemesini ve fermuarını çekmesini izledim, parmakları beceriksizdi, hareketleri çılgıncaydı, sanki kıyafetlerini düzeltmek bir şekilde son bir saati geri alacakmış gibi.

Kendimi yavaşça, kasıtlı olarak uzaklaştırdım. "Peki," dedim, sesim yumuşak ve alaycıydı. "Eğer kendine yalan söylemen gerekiyorsa, o zaman kendine sadece bedenini ödeme için kullandığını söyle."

Elleri dondu.

"Solovyov'dan korunmaya ihtiyacın olduğunu biliyorum," diye devam ettim, onu dikkatle izleyerek. "Seni avlıyor. Seni koruyabilirim."

Hiçbir şey söylemedi.

Ayaklarını spor ayakkabılarının içine soktu ve kabin duvarına yaslanırken sarsıntılı hareketlerle bağladı.

Onları ne zaman çıkardığımı bile hatırlamıyordum. Muhtemelen onu çırılçıplak soyduktan hemen sonra, ona sahip olma, ona sahip olma, onu mahvetme ihtiyacına çok kapılmışım.

Yataktan kalktım, gömleğimi yerden aldım ve kollarımı kollarından geçirdim. Kumaş vücutlarımızın ısısından, az önce yaptığımız şeyden dolayı sıcaktı ama bunu düşünmeme izin vermedim.

Pantolonumun fermuarını kapattım, kemerimi aldım ve keskin bir *çatırtıyla* ikiye ayırdım.

"Bana New York'ta ne olduğunu söyle," diye tekrar talep ettim. Sessizlik.

Marina sırtını küçük kulübenin en ucuna dayadı ve sanki içinde kaybolabilecekmiş gibi duvar boyunca kaydı. Bu pek de bir kaçış sayılmazdı.

Hâlâ bir kol mesafesindeydi.

"Seni tekrar cezalandıracağımı biliyorsun," diye uyardım.

Çenesi kalktı ama sesi dalgalandı. "Sen yapmazdın."

Yavaş ve soğuk bir şekilde gülümsedim. "Sanırım ikimiz de yapacağımı biliyoruz. Öyleyse neden saçmalamayı bırakıp bana bilmem gerekenleri söylemiyorsun? Seni incitmeyeceğimi biliyorsun - kesinlikle mecbur kalmadıkça."

Alay etti, bakışları tekrar pencereye, buğulanmış camda hâlâ duran o lanet el izine kaydı. Yaptığımız şeyin kanıtı. Bunu en az benim kadar istediğinin kanıtı.

Bana dönüp baktığında gözlerinde bir şeyler değişmişti.

"Peki," diye nefes verdi. "Bak, sana güvendiğimi söylemiyorum. Çünkü güvenmiyorum."

Ama bir an için varmışım gibi davranalım." Kollarımı kavuşturdum, bekliyordum. "Tamam."

Tereddüt ederken dişleri alt dudağına battı, sonra nihayet konuştu.

"Muhtemelen kız kardeşimin ondan aldığı paranın peşindeler."

Vücudum hareketsiz kaldı.

"Ölmeden önce bana para verdi. Elimde tutmamı söyledi. İki gün sonra, eğer başına bir şey gelirse bunun para yüzünden olduğunu ve kaçmam gerektiğini söyleyen bir mesaj gönderdi."

Para. Her şey para için miydi? "Ne kadar?"

Sesim keskin bir şekilde sordum.

Tekrar tereddüt etti, sonra "Dokuz yüz yetmiş iki bin üç yüz ruble," dedi.

Bu doğru olamaz.

Yumruklarım iki yanımda kenetlenmiş halde yaklaştım. "O numarayı tekrar söyle."

Bakışları bu kez hiç değişmedi. "Dokuz yüz yetmiş iki bin üç yüz ruble." Kesin bir cevap.

On binden az.

Bunun imkanı yok.

Solovyov bir psikopattı ama aynı zamanda bir iş adamıydı. Özümüzde hepimiz öyleydik. Eğlenmek için kan dökmezdik, kâr için yapardık. Peki ya bu?

Bu kâr değildi.

Onu bulmanın maliyeti - kaynaklar, rüşvetler, sınırlardan serbestçe geçmek için sahte belgeler - adamlarından birini TSA'dan geçirmek için bunun *beş katını* harcardı.

Veronika'yı öldürmek yeterli bir mesaj olmalıydı. Başka bir şey daha olmalıydı.

Kahretsin, muhtemelen o kadar parayı lanet olası koltuk minderlerimde bulabilirim.

"Başka ne var?" Sesim alçak ve tehlikeliydi.

"Hiçbir şey," dedi ellerini kaldırarak. "Yemin ederim. Sadece paraydı. Hatta herhangi bir mağazadan alabileceğiniz türden, düz siyah bir spor çantasına bile koymuş."

Yalan mı? Yoksa sadece cehalet mi?

Her iki durumda da, bir şeyler doğru gitmiyordu.

Ve tam olarak neyin eksik olduğunu bulana kadar o kapıdan çıkıp gitmesine izin vermeyecektim.

"Bir şey saklıyorsun."

Yalan söylediğini düşünmüyordum ama rakamlar birbirini tutmuyordu. Bunların hiçbirisi mantıklı değildi.

"Yemin ederim, hepsi buydu," dedi Marina, sesi hayal kırıklığıyla gerilmişti. "Sadece rublelerdi. O çantada başka hiçbir şey yoktu. Daha sonra da bana başka bir şey göndermedi."

Onu inceledim, çatlaklar, tereddütler aradım. "Sana söylememesi gereken bir şey mi söyledi?"

Başını salladı. Hay

sikeyim.

"Para nerede şimdi?"

"Penn İstasyonu'na yakın bir dolapta," diye itiraf etti. "Peşimden gelirse diye parayı harcamak istemedim. Sadece geri verecektim. Aslında daha önce iade ederdim ama nasıl yapacağımı bilmiyordum ve-"

Bir elimi kaldırdım. "Eğer Rusya'da iade etmeye çalışsaydın, seni oracıkta öldürürdün."

"Biliyorum." Öfkelendi, kollarını kavuşturup kavuşturup açtı, hayal kırıklığı hissediliyordu. "İşte bu yüzden buradayım. Ve sen New York'taki daireme dalıp sonra da beni Chicago'ya kadar takip edene kadar tüm bu saçmalıklardan uzak durarak çok iyi bir iş çıkarıyordum."

Şimdi bile, defalarca sikime boşaldıktan sonra, gözlerindeki ateş hâlâ yanıyordu.

Ve buna bayıldım.

Neden bu kızın ateşine doyamıyordum? Neden bana her çıkıştığında, benimle kavga ettiğinde, geri ittiğinde aletim ilgiyle seğiriyordu?

Kendimi odaklanmaya zorladım. Bu sadece parayla ilgili değildi. O çantada başka bir şey olmalıydı, onun görmediği bir şey.

"O ben değildim."

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"New York'ta. Daireni ben dağıtmadım. Solovyov'un adamları dağıttı. Seni bulmak için neden bu kadar çaresiz olduğumu sanıyorsun? Sana tehlikede olduğunu söylemeye çalışıyordum."

Bilgiyi özümserken bakışlarını benden uzaklaştırdı. Bir teşekkür ya da takdir gösterisi alacağımı düşünseydim, beklerken ölürdüm. İnatla sessiz kaldı.

"Biraz dinlensen iyi olur," diye iç geçirdim. Bu işin peşini bırakmaya hazır değildim ama bu gece ondan başka bir şey öğrenemeyecektim.

Çenesi tartışmak ister gibi kasıldı ama sonra omuzları düştü ve başını salladı. Aşağı çekmek için üst ranzaya uzandı.

Belki de hayatımın en iyi seksini yapmamış olsaydık orada uyumasına izin verirdim.

Onu uzun süre elimde tutamayacak olsam bile. Tüm içgüdülerime karşı gelip bu iş bittiğinde onu bırakmak zorunda kalsam bile, hâlâ elimdeyken bu fırsatı boşa harcamayacaktım.

Arkasına geçtim, elimi ranzanın üzerine koyarak aşağı çekmesini engelledim. Sonra onun yanından uzanıp mandalı tekrar kilitledim.

"Benimle yatıyorsun."

"Cehennemdeyim." Kollarını indirdi ve bir adım geri attı, ancak arkasındaki duvara çarptı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Beni daha yeni siktin ve sarılma konusunda sınır mı çiziyorsun?"

Kadın sinirlendi. "Aynı şey değil," diye tersledi.

Sırıttım. *Oh, Marina.*

İsteddiği kadar savaşılabildi.

Ama ikimiz de bu gece nereye gideceğini çok iyi biliyorduk. Kollarıma geri dönecekti.

"İyi ki sana seçme şansını vermiyorum, ha?" Yatağa uzanması için elimle işaret ettim.

Marina ofladı ama itiraz etmedi. Yatağın üzerine tırmandı ve sanki aramıza bir şekilde mesafe koyabilecekmiş gibi kendini duvara yasladı.

Yatak bu kadar küçük olmasaydı ve ben de iri bir adam olmasaydım hakarete uğrayabilirdim. Nasıl olsa bana karşı duracaktı. Arkasına geçtim ve

kolumu beline dolamakta ve onu kendime doğru çekmekte tereddüt etmedim. Vücudu tutuşumun altında gerildi.

"Yapamazsın-"

"Şşş, *moy zaichonok*," diye fısıldadım kulağına, nefesim teninde sıcaktı. "Şimdi uyu. Sabah tartışırız."

Sustu.

Kaslarındaki gerginliğin geçmesi ve sonunda uykuya yenik düşmesi neredeyse yarım saat sürdü.

Ama ben yapmadım.

Orada uzanmış, kollarımda uyuyan formuna bakıyordum. Zihnim her hatanın, her yanlış hesabın, az önce geçtiğim her lanet çizginin savaş alanıydı.

Uykunun huzurunu hak etmiyordum.

Bunu nasıl yapabildim? Ona nasıl dokunabildim - her hakkım olduğu gibi onu nasıl alabildim? Sıçıp batırmıştım. Kötü bir şekilde. Solovyov'ların onun peşinde olması benim suçumdu. Kız kardeşini korumam gerekirken korumamıştım, olmam gereken gibi bir koca olamamıştım.

Marina benim kızımken onu koruyabileceğimi düşündüren neydi?

-Ne?

Benim için neydi o?

Seviştiğim kız mı? Hayır, çok kaba. Çok küçümseyici. Marina bundan daha fazlasıydı.

Sevgilim mi? Metresim mi?

Hiçbirinin önemi yoktu.

Çünkü Solovyov bunun ne olduğunu anlamayacaktı. Bunun sadece şehvet ya da zayıflık olduğuna inanmazdı. Bunu bir savaş eylemi olarak görecekti. Veronika'nın ondan ne aldığını bildiğimi sanacaktı. Kaçabilmemiz için Marina'ya göndermesini emrettiğimi. O kadar umutsuzca geri istediği şey her neyse bende olduğunu düşünecekti. Ve ben bunun on bin dolar değerinde bir para olmadığından emindim. Daha fazlası vardı. O çantada saklı bir şey. Sır olarak saklamak için adam öldüreceği bir şey.

Ve kendimi kontrol edemediğim, disiplinimi elden bıraktığım için Marina her zamankinden daha fazla tehlike altındaydı.

Ve bunu durdurmak için artık çok geçti.

BÖLÜM 16

MARİNA

F ya da çok uzun zamandır ilk kez kendimi sıcak hissettim. Güvende. Nedenini anlamam birkaç dakikamı aldı. Yalnız değildim.

Bir adamın, onun kollarına sarılmıştım.

Korktuğum bir adam. Çok uzun zamandır düşüncelerime musallat olan bir adam. Uzak durmam gereken her şeydi, hayatımda bir yıkım gücüydü. Kabusumdu. Benim rüyam.

Başımı göğsüne yasladım, kalbinin yavaş ve sabit atışı yanağımda gümbürdüyordu. Gözlerimin kapanmasına izin verdim, sadece bir an için burada kalabileceğim yanılsamasına teslim oldum.

Yanlış olmadığını.

Ama yanlıştı.

Yaptığım şeyin ağırlığı üzerime çökmüştü, sonluluğuyla eziciydi. Kostya beni almıştı. Hayır, kendimi ona teslim etmiştim. Ve şimdi, sonrasında, geri çekilmek mi yoksa daha da yaklaşmak mı, kaçmak mı yoksa tamamen onun içinde kaybolmak mı istediğime karar veremiyordum.

İçimdeki savaş şiddetleniyordu.

Bedenim hâlâ onun dokunuşunun, ellerinin morartıcı kavrayışının, verecek hiçbir şeyim kalmayana kadar beni çözüşünün anısıyla zonkluyordu. Beni bütünüyle tüketmişti. Beni yok etmişti. Yine de buradaydım, sanki isteyerek içine girdiğim bir fırtınadan korunmak istercesine onun sıcaklığına daha da gömülmüştüm.

Uykusunda kolunu bana doladı ve ben sertçe yutkundum.

Onun ağırlığı, beni sahiplenışı, omurgamdan aşağı bir korku titremesi göndermeliydi. Bunun yerine, içimde derinlerde bir şey yerleşti,

Karanlık ve ilkel bir şey, beni de en az onun kadar korkutan bir şey.

Çünkü hoşuma

gitti.

Buna ihtiyacım

vardı.

En tehlikeli kısmı da buydu.

Hafifçe kıpırdandım ve işte o zaman hissettim - onun aleti, kalın ve sert bir şekilde bana karşı, yaptıklarımızın bir hatırlatıcısı. Midem şiddetle burkuldu, zihnim sonunda teslim olduğum ana geri döndü.

O senin kız kardeşinin kocası.

Bu düşünce bana bir kurşun gibi çarptı ve onun kucağında bulduğum huzuru paramparça etti.

Veronika.

İçimde bir bulantı dalgası kabardı. Gözlerim yandı. İhanet aramızda yaşayan, nefes alan bir şeydi, bir yılan gibi uzuvlarımın etrafında sürünüyor, zor nefes alana kadar sıkıyordu.

Beni şimdi görse ne derdi? Benden nefret eder miydi? Bana güler miydi?

Veronika onu hiç önemsememişti, benim önemsedığım gibi değil. Hiç değer vermediği tüm güzel şeyler gibi onu da bir kenara atmıştı. Bu kadar dikkatsizce bir kenara attığı şeyi aldığım için beni yargılamaya hakkı var mıydı?

Yoksa bana katlanamadığım türden bir hüznle mi bakacaktı? Sessiz, bilen türden.

Veronika'nın sevdiğim ve onu kendisi yapan tüm özelliklerine rağmen, her zaman kendine odaklanmıştı. Bencil değil, zalim değil, ama kendi arzuları, kendi kaprisleri tarafından o kadar tüketilmişti ki, başkalarının nasıl hissedebileceğini düşünmek için nadiren durdu. Eğer gözünün içine bakmıyorsa, inkar edilemez değilse, bunu görmezdi.

Kocas hakkında ne hissettiğimi hiç bilmiyordu. Nasıl bilebilirdi ki? Bunu o kadar derinlere gömmüş, içimde o kadar sıkı bir şekilde kilitli tutmuştum ki, ben bile gerçek değilmiş gibi davranmaya çalışmışım. Yine de, bunu ne kadar çok düşünürsem, bir şekilde anlamasını o kadar çok diledim - dua ettim.

Ama bu sadece benim imkânsız bir şeye ulaşmak için çırpınan umutsuz umudumdu.

Veronika anlamayacaktı. Affetmezdi.

Kostya ile aramızda geçenlere tanık olsaydı, bana lanet ederdi. Arkasını döner ve yürürdü.

Beni hayatından öyle temiz, öyle tamamen çıkaracaktı ki, sanki hiç var olmamışım gibi olacaktı.

Bu düşünce göğsümü sıktı, keskin ve boğucu.

Gitmem gerekiyordu. Boşluğa, havaya, mesafeye, sağlıklı düşünmemi sağlayacak her şeye, bana bundan önce kim olduğumu hatırlatacak her şeye ihtiyacım vardı. Ondan önce.

Hissettiğim şey güvenlik değildi. Teslimiyetti.

Kostya'nın ağır kolunun altından dikkatlice sıyrıldım, onu uyandırmamak için özenli bir yavaşlıkla hareket ettim. Ona dokunmadan üzerine tırmanmaya çalışırken nefesim kesildi.

Ama tabii ki uyandı.

Ben kaçamadan kolu belime dolandı ve beni tekrar yatağa, onun sıcaklığına, onun içine sürükledi.

Bedenim bana ihanet etti. Kaslarım göğsüne karşı yumuşadı, kendimi hatırlamaya zorlamadan önce sadece bir saniyeliğine eridi. Direnmek için.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Sesi uykudan kalınlaşmıştı, midemi sıkıştıracak şekilde kaba ve tembeldi.

"Sadece işlemem lazım."

Yuvarlandı, küçük kulübenin duvarına yüzümü dönene kadar beni kendisiyle birlikte çekti, göğsü sırtıma yaslandı, siki kırımın kıvrımlarına bastırdı. Sertçe yutkundum, tepki vermemeye çalıştım ama bedenim hâlâ ona çok uyumluydu, hâlâ çok farkındaydım.

Duvardaki küçük bir rafı işaret etti. "Bu bir tuvalete iniyor."

Midem dehşet içinde döndü. "Kesinlikle olmaz. Ne tür sapkınlıkların olduğu umurumda değil, bu olmayacak. Senin önünde işlemeyeceğim."

Kostya tamamen umursamaz bir tavırla omuz silkti. "O zaman sanırım işlemene gerek yok." Yüzünü boynuma gömdü, kavrayışı sıkılaştı, nefesi tenimde sıcaktı.

Güçlü olmak zorundaydım. Olmak zorundaydım.

Gözlerimi tekrar kapatmak, onun bedeninin sıcaklığına gömülmek, beni gerçekten güvende hissettiren tek şeye sarılıp uykuya dalmak çok kolay olurdu. Ama bu güvenlik bir yalandı. Yaldızlı bir kafes.

"Kostya, lütfen." Sesimi sakın ve makul tutmak zorundaydım, içinde çaresizlik olsa bile. "Üç kapı aşağıda bir banyo var."

Cevap vermedi. Sadece bana daha sıkı sarıldı.

Yutkundum, ileri doğru ittim. "Gidebileceğim başka bir yer yok. Eğer olanları bir tren görevlisine anlatacak olsaydım, bunu sen beni buraya sürüklemeyen önce yapardım. Polisleri bu işe karıştırmamam ya da aptalca bir şey yapmamam gerektiğini biliyorsun. Lütfen..." Sesimi sabit tutmaya çalışarak titrek bir şekilde nefes verdim. "Sadece biraz saygınlığımı korumama izin ver. Bırakın huzur içinde işeyeyim."

Bir an için sessizlik oldu.

Ve sonra kolu yeterince gevşedi. Gitmeme izin verecek kadar değil -henüz değil- ama izin verip vermeyeceğini merak etmemi sağlayacak kadar. Bana küçük bir merhamet gösterecek miydi?

Ya da beni burada, bu yatakta, onun kollarında, kendi yarattığım bir savaşta boğulmaya mahkûm mu tutacaktı?

"Gözlerimi kapalı tutacağım," dedi, vücudu hâlâ benimkine sarılıydı. Bu yeterince iyi değildi.

Gerçekten işemem gerekiyordu ama bir gecede ancak bu kadar aşağılanmaya dayanabilirdim. Utanç verici, çıldırtıcı ve Tanrı yardımcım olsun, heyecan verici şaplaqlar fazlasıyla yetmişti.

Veronika her zaman erkekleri iradesine boyun eğdirebilen, keskin bir bakışı ya da tatlı bir sözü silaha dönüştürebilen biri olmuştu. Baştan çıkarmak, manipüle etmek için yaratılmıştı. Ama ben onun gibi değildim. Zarif değildim. Zahmetsiz değildim.

Erkekler bana her zaman ona baktıkları gibi bakmıyorlardı.

Ama bir şeyler denemek zorundaydım.

Kollarında döndüm, böylece göğüs göğüse geldik, vücudum onunkine baskı yapıyordu. Temasla birlikte gözleri açıldı.

Tereddütlerimi yuttum ve mırıldandım, "Kostya, lütfen." Kaşları hafifçe çatıldı.

Ellerimi gömleğinin altından geçirdim, parmaklarım teninin sıcaklığında geziniyor, yan tarafının, göğsünün sert çıkıntılarını okşuyordu. Benim yumuşak olduğum yerde onun vücudu sertti, güç ve kontrol için yaratılmıştı.

Bu kadar tehlikeli ve baştan çıkarıcı olması onun için adil değildi.

Parmak uçlarımla karın kaslarını takip ettim, içgüdülerimin beni yönlendirmesine izin verdim çünkü güvenebileceğim başka bir şey kalmamıştı. "Kötü kızlara ne olduğunu biliyorum," diye fısıldadım. "Bana iyi öğrettin. Dersimi aldığımı kanıtlamama izin ver."

Nefesi alçak bir hırıltıyla, derin ve parmak uçlarımda titreşerek çıktı.

İşe yaradı.

"İki dakikan var," dedi sonunda, sesi kalın ve uyarıcıydı. "Bundan daha uzun sürerse, lanet kapıyı kırarım."

İçimde bir rahatlama hissettim ve daha iyi düşünmeden yanağına hızlı bir öpücük kondurdum. Çenesi sıkıştı. Deri ceketime ve şalıma uzanırken bedenim bu küçük zaferle mırıldandı.

Saçlarımı yakamın altından çekiştirirken boğazından alçak, hayvani bir ses daha yükseldi.

"Salon soğuk," diye akıl yürüttüm, sabrını sınamaktan daha iyisini biliyordum.

Çantamı alsam da kurtulamazdım. "Hemen döneceğim."

"İki dakika," diye hatırlattı, ses tonu boğazımı sıkan bir tasma gibiydi.

Koridora çıktım, sıcaklık kozasını terk ettiğim anda titriyordum. Beni bu kadar sıcak tutan odanın ısıtması mıydı yoksa Kostya'nın vücudu muydu, emin değildim.

Tren sessizdi, tekerleklerin raylar üzerindeki yumuşak gümbürtüsü sessizliği dolduruyordu. Koridorda hızla ilerleyip sıkışık tuvalete ulaştığımda loş koşucu ışıkları yolumu gösteriyordu.

İçeri girdikten sonra yapmam gereken işleri hallettim, ardından ellerimi soğuk metal leğene dayadım ve önümdeki aynaya baktım.

Arkamdan bakan kadını tanıyamadım.

Tenim her zamanki gibi solgun ve hayalet gibi değildi. Yanaklarımda renk vardı, bana ait olmayan taze bir parıltı. Dudaklarım şişmiş, öpüşürken morarmıştı. Göğüslerimin üst kısımları kızarmış, kazağımın dağınık yakasından görünüyordu. Saçlarım karmakarışık, vahşi bukleler yüzümü çerçeveliyordu. Gözlerim neredeyse çok parlaktı.

Sertçe yutkundum ve kendi yansımamla karşılaşmamak için başka tarafa baktım.

Suçluluk duygusu yavaş, sürünen bir şeydi, kaburgalarımın etrafında kıvrılıyor, dişlerini göğsüme batırıyordu. Eğer izin verirsem beni yiyip bitirecekti.

Ama şu anda suçluluk duygusunun bir önemi yoktu.

Hayatta kalmak önemliydi.

Kostya bana iki dakika vermişti. Ve onu, peşimden hışımınla gelip kapıyı kırmaktan, beni o küçük odaya sürüklemekten çekinmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum, böylece beni tekrar kendine doğru çekebilecek, ben kendi utancımda boğulurken beni sıcaklığıyla kıştırabilecekti.

Nefes aldım. Bir saniye daha.

Sonra doğruldum, döndüm ve kapıya doğru uzandım.

Veronika'ya zarar vermediğini söyledi.

Ona inanmak istedim. Tanrım, ona inanmak istedim.

Ama söz konusu o olduğunda kendi düşüncelerime bile güvenebilir miydim?

Olmasına asla izin vermemem gereken şeyler yapmıştık. Tiksinnmem gereken şeyler, beni utançla doldurması gereken şeyler. Ama bunun yerine, tek düşünebildiğim onun vücudunun benimkinin üzerinde nasıl hissettirdiği, beni nasıl hissettirdiği - ham, tüketilmiş, canlı.

Hormonları suçlayabilirim. Korkuya. Katıksız, amansız aptallığa. Ama şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Ondan uzaklaşmak zorundaydım.

Veronika'nın ölümünden onun sorumlu olmadığından emin olmanın hiçbir yolu yoktu. Ve onu öldürmemiş olsa bile, beni öldürmesini engelleyen neydi?

Hiçbir şey.

O parayı istiyordu. Beni hayatta tutan tek şey oydu. Ama parayı aldıktan sonra ne olacaktı? Beni burada tutmak için bir sebep kalmayacaktı.

Hayatta kalmayı düşünmek zorundaydım.

Belki bir gün, yıllar sonra bu kâbustan çok uzakta olduğumda, yeniden nefes almama izin verirdim. Belki o zaman, Kostya'nın o küçücük, daracık odada bana hissettirdiklerinin bir kısmını bile hissettiren bir adam bulabilirdim.

Ama bundan şüpheliydim. Ya değilse? Öyle olsun.

Kız kardeşinin kocasını beceren bir kadın mutluluğu hak etmiyordu.

Ama bu ölmeyi hak ettiğim anlamına da gelmiyordu.

Tren gıcırdayarak ani ve şiddetli bir şekilde durdu ve beni koridorda öne doğru fırlattı.

Bir demiryolu geçidi çanının delici sesi havada yankılandı, ses tren vagonunun metalinde yankılandı.

Kalbim kaburgalarımın çarptı.

Küçük pencereden gecenin içine baktım. Zifiri karanlıktı, her iki yöne doğru uzanan geniş, açık tarlalardan başka bir şey yoktu. Uzakta, loş ışıklı ve ıssız bir çiftlik evinin silüetini seçebiliyordum.

Hiçliğin ortasındaydık.

Çantam Kostya'yla birlikte odadaydı ama ayakkabımın içine birkaç yüz dolar saklamıştım. İç tabanın altındaki banknotların ayağımın kemerine baskı yaptığını ve beni toprakladığını hissedebiliyordum. Bu beni New York'a götürmeye yetmeliydi.

Otobüsü karşılamazdı ama belki otostop çekebilirdim.

Otostop tehlikeliydi.

Kız kardeşimi öldürmüş olabilecek bir adamla kalmaktan daha mı tehlikeli?

Aklım başımdan gitti.

Belki Solovyov'un adamlarını bulabilirim. Bir anlaşma yapabilirim. Ya da belki parayı alıp ortadan kaybolabilir, yeni bir hayata başlayabilir, tüm bunları geride bırakabilirim.

Bu, gelecekteki Marina için bir sorundu.

Şu anda kaçmanın mümkün olup olmadığını bilmem gerekiyordu.

Vagonun arka tarafına yöneldim, vagonlar arasındaki dar boşluğa bakarken nabzım hızla atıyordu. Atlamak için yeterince kolay olacaktı.

Tek atış.

Elimdeki tek şey buydu.

Koş. Şimdi. Uyanmadan önce. Ne yaptığını anlamadan önce.

Vagonların arasında durdum ve elimi düğmeye vurdum.

Metal kapılar tıslayarak açıldı. Gece havası içeri doldu.

Düşünmeye vakit bulamadan atladım.

Dizlerimi göğsüme çekerek vücudumu sıkı bir top haline getirdim.

Soğuk zemine sertçe çarptım. Acı yan tarafımda patladı, kalçam toprağa çarptı, nefesim ciğerlerimden söküldü. Doğrudan kalın, ıslak bir çamur parçasına yuvarlanmadan önce tepki vermek için zar zor zamanım oldu.

İçimde bir şok dalgası

oluştı. Yaşıyordum.

Özgürdüm.

Vay anasını. İşe yaradı.

BÖLÜM 17

KOSTYA

I kalktı ve gerindi, Marina'nın aklına çılgınca bir fikir gelmeden önce onu yakalayıp bu odaya geri getirmeye hazırdı.

Kıcını bana yaslamış bir şekilde bu yatağa geri dönmesi gerekiyordu.

Onu kollarımda tutmaktan, güvende olduğunu bilmekten keyif alıyordum. Üzerime tırmanmaya çalıştığında uykuya dalmıştım.

Her ne kadar onu gözümün önünden ayırmak istemesem de iyi bir noktaya parmak bastı. Onu elime aldığım da kimseye haber vermedi. Olay çıkarmadı.

Marina bir bratva ailesinde büyümemiş olabilir, ancak daha iyisini bilecek kadar yakındı.

Gidebileceği hiçbir yer yoktu.

Kaçabileceği bir yer yoktu.

Eğer saklanmaya çalışırsa, onu bulur ve tekrar cezalandırmak için zaman ayırırdım.

Sonra tren durdu. Durdu

amına koyayım.

Lanet olsun.

Çok uzakta olmayan geçidin çan seslerini duyabiliyordum ve biliyordum, biliyordum, bir haltlar karıştıracaktı.

Ayağa kalktığımda pencerenin dışındaki hareket gözüme çarptı. "Orospu çocuğu," diye küfrederek odadan çıkıp kapıya doğru koştum. arabanın kapısı hala açıktı.

Bir an bile tereddüt etmeden trenden atladım.

Onu arabamıza geri götürdüğümde, bir ay boyunca oturamayana kadar ona şaplak atacaktım, sonra onu dizlerinin üzerine koyacak ve itaat etmeyi öğrenene kadar onu horozumla boğacaktım.

Onu bulmak sadece bir dakika sürdü.

Küçük tavşanım çamura saplanmıştı.

Beni gördüğünde gözlerimiz buluştu ve bir anlığına kilitlendi, sonra kaçmaya çalıştı.

Çamur onu yavaşlattı ama bu benden kaçmak için deli gibi mücadele etmesini engellemedi. Ona yetişmem sadece birkaç saniye sürdü, onu yere yatırdım ve altına aldım.

Çarpışmanın etkisiyle ikimiz de havasız kaldık, kalın ve soğuk çamurda kayarken bedenim onunkine çarptı. Çamur ikinci bir deri gibi üzerimize yapışmış, giysilerimizin arasından sızıyordu. Onu sabit tutmaya çalışırken ıslak toprağın ve onun vanilya parfümünün çiğ kokusu ciğerlerime doldu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordum. "Senden uzaklaşıyorum," diye ısırdı.

Elleriyle saldırarak altımda debelenmeye başladı. Beni tırmalayıp ısırırken parmakları pençelere dönüştü ve umutsuzca beni vücudundan atmaya çalıştı.

Tutuşum kaygan çamurda kaydı ve o da bu fırsatı kullanarak kalçalarını savurdu, neredeyse beni yerinden oynatacaktı.

Ani sürtünme içime bir sıcaklık dalgası gönderdi.

Bileklerini daha sıkı kavradım, onu çamurun daha derinlerine bastırırken parmaklarım tenine batıyordu. Her öfkeli nefeste göğsü benimkine çarpıyor, kazağının ince kumaşı her kıvrıma yapışlıyordu.

Birkaç dakikamı aldı ve bileklerini başının üstünde çamura sapladığımda muhtemelen yanaklarımdan aşağı birkaç çizik akıyordu.

Saçları karanlık dallar halinde, çamurlu ve vahşi bir şekilde dağılmıştı. Her santimi bana karşı savaşıyordu -bacakları çırpınıyor, omurgası eğiliyordu- her hareket bir öncekinden daha sarhoş ediciydi.

"Mücadele etmeyi bırak," diye bağırdım, onu tutarken aletimin ağrmasına aldırmadan.

Öfke yüzünü boyamıştı ve bu çok güzeldi.

Dudakları aralandı ve bir yanağına sıçrayan çamurla parlak bir tezat oluşturan sıkılmış dişleri ortaya çıktı.

Vücutlarımız her harekette birbirlerine doğru kayıyor, çamur aramızda cıldirtıcı bir sürtünme yaratıyordu.

Kahretsin, neden benimle kavga etmesinden bu kadar hoşlanıyordum?

"Şu anda kaç kişinin seni öldürmeye çalıştığının farkında değil misin?"

"Sen de onlardan birisin." Bir dizini kaldırdı ve eğer bir saniye

Daha yavaş olsaydı, beni taşaklarımın ortasına çivileyecekti. Kalçasını yakaladım, aşağı doğru ittim ve istemeden kendimi bacaklarının arasına sıkıştırdım, vücutlarımız ilkel bir hakimiyet mücadelesine kilitlendi.

Tanrım, çok alıngandı.

"Seni koruyorum," diye tersledim. "Eğer ölmeni isteseydim, çoktan ölmüş olurdun."

Acı bir kahkaha attı, vahşi ve çaresiz. "Hayır. Sen de diğerleri gibi sadist bir orospu çocuğusun. Avinla oynamayı seviyorsun. Ben senin esirin değilim. Beni kafamdan vurmadan önce oynayacağın bir fare değilim." Sesi öfkeyle kırıldı. "Bırakın beni gideyim. Solovyov'la birlikte oynadığınız ve kız kardeşimin ölümüne neden olan çarpık oyunda bir piyon olmayacağım."

"Kız kardeşini ben öldürmedim."

Kelimeler ağzımdan çıkarken yanıyordu.

"Ölmeni isteseydim burada olmaz, seni çamurun içinde kovalamazdım," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Dairene adımını attığın anda senin icabına bakardım. Ya da seni işe giderken vurabilirdim. Beni ne tür bir adam sanıyorsun?"

Dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "*Karısını öldürüp sonra da kız kardeşini beceren türden bir adam.*"

İçimde kızgın bir öfke parladı.

Gerçeği yüzüne haykırabilirdim. Ona Veronika'nın kendi kocası dışında herkesi beceren bencil bir kaltak olduğunu söyleyebilirdim. Kendini öldürttüğünü.

Ama bu aramızda kırmaya hazır olmadığım bir şeyi paramparça ederdi.

Benden nefret edebilir.

Kendine yalan söyleyebilir, beni istemediğini söyleyebilirdi. Fark etmezdi.

Çünkü onu istedim.

Ve onun ölümünün Veronika'nın gibi ellerimi lekelemesine izin veremezdim.

Çenemi sıktım ve kendimi nefes almaya zorladım. Sonra onu ayağa sürükledim.

Biz tartışırken tren hareket etmeye başlamıştı.

"Kahretsin," diye tekrar küfrederek kolunun üst kısmını sıkıca kavradım. Kesinlikle hiçbir yerde değildik, lanet olası gecenin ortasında lanet olası bir tarladaydık. Cep telefonum bile çekmiyordu. Medeniyete dair tek işaret, yaklaşık çeyrek mil ötedeki bir çiftlik evinin loş ışıklarıydı.

"Planın neydi, *moy zaichonok*?"

Omuz silkti. "Sadece senden uzaklaşmaya çalışıyordum. Belki New York'a otostop çekerim."

Otostop.

Keskin bir nefes aldım, dışarı çıkmaya çalışan öfkemi kontrol etmeye çalışırken soğuk hava ciğerlerimi yaktı. Dilimin ucunda o kadar çok şey vardı ki, hiçbiri nazik değildi.

Aptal mısın lan sen? İntihara mı meyillisin?

Onu omuzlarından tutup o çileden çıkarıcı güzellikteki kafasını sarsmak için duyduğum dürtü neredeyse karşı konulmazdı. Ama yapamazdım.

Beni ne kadar sınırsa sınısın, sabrımın sınırlarını ne kadar zorlarsa zorlasın, onu asla incitmezdim.

Yalvarmadığı sürece.

Ve bir gün yapacaktı.

Öğrenene kadar, bana karşı gelmenin ne demek olduğunu tam olarak anlayana kadar ona şaplak atacaktım. Onu hak ettiği her şekilde cezalandıracaktım.

Ama şimdi değil.

Eğer şimdi ona dokunursam, bu öfkeyle olacaktı ve kendimi durdurabileceğimden emin değildim.

Bu beklemek zorunda.

Donmuş bir arazinin ortasında, hiçbir yerin ortasında, lanet olası gecenin ortasında bunun için ne yer ne de zaman vardı. Şansım yaver giderse bir çingiraklı yılan tarafından ısırılır ve Solovyov kaybolduğumuzu bile fark edemeden burada ölürdük.

Ve eğer Var cesedimi bulup gülerse, sonumun bir düşmanın elinden değil, lanet olası Doğa Ana'nın merhametinden geldiğini bilerek lanetleneceğim.

Bu görevde başka ne yanlış gidebilir ki?

İş bitiren bir adam olarak ün yapmıştım. Aldığım her görev titizlikle planlanır, her olasılık hesaba katılırdı. Kusursuzca yerine getirdim.

İnsanlar daha ne olduğunu anlamadan girip çıkmıştım. Ve yine de, buradaydım.

Onun yüzünden.

Marina beni döngüden döngüye soktu. Sadece tutuklandığım için duyacağım bok beni yıllarca takip edecekti. Sonra Var'ın gelip beni çözmesine ihtiyaç duymanın utancı. Kulaklarımın arkası hala ıslakken bu kadar işe yaramaz olmamıştım.

Defalarca, düşüncesizce bir şey yaptı, benim aklıma bile gelmeyen bir şey. Ve ben her zaman her şeyi düşündüm. Her olasılık planlanmıştı. Yaptığım işte beni bu kadar iyi yapan şey buydu.

Sanki trenden atlayıp bizi mahsur bırakan deli benmişim gibi öylece dik dik baktı bana.

Damarlarımdaki ateşi bir tür plan oluşturacak kadar yatıştırmak için birkaç derin nefes daha almam gerekti.

Onu kucağıma alıp omzuma atarken, "Tek kelime bile etme," diye bağırdım.

Çamur vücudundan aşağı kayıyor, yumruklarını sırtıma vururken soğuk damlacıklar yüzümü işaretliyor, vücudunun benimkine yaptığı lezzetli baskı karşılıklı tutsaklığımızın keskin bir hatırlatıcısı oluyordu.

BÖLÜM 18

KOSTYA

S Karşı koymaya çalıştı ama kışına inen sert bir tokat onu durdurdu. Samanlarla kaplı tarlada ilerlerken ayakkabılarım çamurda kaydı.

"I-" Marina başladı ve ben de onun kalçalarını daha sıkı kavradım.

"Hayır. Konuşamazsın." Kendi üzerimdeki kontrolüm tek bir lanet iplik tarafından bir arada tutuluyordu.

Eğer şimdi benimle konuşmaya çalışırsa, bana saçma bir bahane uydurursa ya da daha kötüsü bana dudak bükerse, kendimi kaybedecektim. İkimiz de şu anda kendimi kaybetmemi göze alamazdık, bu yüzden sessiz kalmam gerekiyordu.

Yavaşça tarlayı geçip çiftlik evine doğru ilerledik. Garaj yolunda eski bir sedan vardı.

Onu yere bıraktım ve "kal" diyen bir bakış attım.

Sürücü kapısını kontrol ettim ve neyse ki kilitli değildi.

"Kendi isteğinle yolcu koltuğuna oturabilirsin ya da seni bagaja tıkabilirim. Seçim senin."

Bir an için bana baktı, elleri iki yanında yumruk olurken gözlerinden süzülen yaşları kırıştırdı.

Bu beni kötü hissettirmeliydi ama hissettirmedi. Daha iyi biliyordum. Güzel gözlerini dolduranlar üzüntü ya da korku gözyaşları değildi. Hayal kırıklığının gözyaşlarıydı.

Tek kelime etmedi, sadece yolcu koltuğuna oturdu. Arabayı düz kontak yapmak sadece bir saniyemi aldı ve sonra yola çıktık.

İçeride tek bir ışık bile yanmıyordu ve anlayabildiğim kadarıyla evdeki herkes hâlâ uyuyordu. Bu iyiydi. Bu onun küçük numarasının insanların hayatına mal olmayacağı anlamına geliyordu.

Bumfuck, Nowhere'in ortasında temizleyecek başka bir pisliğe ihtiyacım yoktu.

Kaloriferi açtım ve New York'a giden tabelaları takip ettim. On saat boyunca sağır edici bir sessizlik vardı.

Marina birkaç kez konuşmayı denedi ama her seferinde kapattım. Otoyolda pisliklerin ve büyükannelerin etrafında manevra yaparken direksiyonu sıkıca kavırıyordum.

"Tuvaleti kullanabilmem için durabilir miyiz?" "Hayatta olmaz," diye bağırdım.

Mantıksız mı davranıyordum? Evet. Umurumda mıydı? Kesinlikle umurumda değildi. Yaptığı pislikten sonra, bagajda olmadığı için şanslıydı.

Yolculuk boyunca kulaklarımdaki sese ve bir şeylere tekrar tekrar vurma arzusuna odaklandım. Spor salonunda bir kum torbasına ihtiyacım vardı. Bu ya da rastgele bir pislik işe yarayabilirdi.

Tek ihtiyacım olan birinin beni itmesiydi ve ben de kendimi kaybedecektim.

Bunu ona yapmayacaktım.

Mantiken, korktuğunu ve kapana kısılmış gibi hissettiğini biliyordum.

Küçük tavşanım bu yüzden kaçtı.

Mantıkla ilgili sorun, öfkemi asla bastıramamasıydı.

Damarlarımda dolaşan şiddet açlığını asla tatmin etmedi.

Eğer eve dönmüş olsaydım, ben spor salonuna çalışmaya giderken bir daha kaçamayacağından emin olmak için onu yatak odasına ya da lanet olası dolaba kilitlerdim.

Bunun yerine, çamura bulanmış küçük bir arabanın içinde, günün bu saatinde bile tampon tampona trafikten başka bir şey olmayan şehre varmak için gece boyunca yol alıyordum.

Hayatımı sikeyim.

Sonunda medeniyete geri döndüğümüze göre, Marina tekrar konuşmayı denedi.

"Neredeyiz-"

"Hayır." Sözü

kestim. "Ama ben

istiyorum-"

"Kesinlikle olmaz. Eğer o güzel çeneni kapalı tutmazsan, sana onunla yapabileceğin daha iyi bir şey veririm."

Ben araba kullanırken başını kucağıma yatırıp sakso çektirme düşüncesi bile sikimin uyluğumun iç kısmına doğru uzamasına neden oldu.

Pantolon.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve pencereye doğru eğildi.

Doğruca Ritz-Carlton'a gittim.

Marina'ya kızgın olmam, onu fare istilasına uğramış bir motelde kalmaya zorlayacağım anlamına gelmiyordu. Ama yapmalıydım. Başka biri olsaydı, temizlenip gidebilmemiz için saatlik bir oda kiralardım.

Marina, ona kızgın olsam bile, daha iyisini hak ediyordu.

Görevliye el sallayarak arabanın etrafından dolaşıp Marina'nın kapısına doğru yürüdüm. Tereddüt etti.

Kolunu tuttum, parmaklarım kolundaki çamura saplandı.

Bu sefer benimle kavga etmedi.

Belki de öğreniyordu. Ya da belki de çok fazla tanık olduğunu fark etti.

Ritz-Carlton'ın girişi, İtalyan mermeri ve kristal damlayan avizeleriyle pırıl pırıl bir zenginlik mabedi idi. Cilalı ahşap ve taze kesilmiş orkidelerin ağır kokusu, hâlâ üzerimize yapışan ham toprakla şiddetle çarpışıyordu.

Marina'yı içeri çekerken ayakkabılarım İran yolluklarının üzerinde pislik lekeleri bıraktı.

İnsanlar bakıyordu. Tepeden tırnağa modaya uygun giyinmiş sosyetikler, kaşmir paltoları ve pahalı deri çantalarıyla iş adamları, mükemmel ütülenmiş uniformalarıyla personel. Bize beş yıldızlı bir restoranın zemininde koşuşturan farelere bakar gibi baktılar.

Elimi Marina'nın omzundan bileğine doğru kaydırdım ve sıradan bir çiftmişiz gibi görünmesi için sıkıca kavradım. Çamuru boş verin, aramızdaki gerilimi boş verin.

Resepsiyondaki görevlinin yüz ifadesi tiksintisini zar zor gizliyordu, manikürlü bir parmağı çoktan telefonun üzerinde, güvenliği aramaya hazır bekliyordu.

Siyah Amex'imi çıkardım ve kapattım. "Bir süite ihtiyacım var. Elinizdekilerin en iyisi. Hesabım Ivanov'un altında."

Gözleri yüzümden karta kaydı. Tanıdık geldi. Duruşu değişti, tüm küçümseme yerini profesyonel bir cilaya bıraktı.

"Evet efendim," diye mırıldandı, parmakları klavyenin üzerinde uçuşuyordu. "Başkanlık süiti müsait. Bu yeterli olur mu?"

"Bu işe yarar." Fiyatını sormadım. Sormama gerek yoktu. "Dışarıdaki arabanın detaylandırılması ve bu adrese geri gönderilmesi gerekiyor." Ruhsatında gördüğüm çiftlik evinin adresini bir otel kâğıdına karaladım. "Oraya nasıl gittiği umurunda değil, sadece faturama yansıtın."

"Elbette, efendim." Kâğıdı düzgünce katladı ve tezgâhın altına koydu.

"Kıyafete ihtiyacım var. Ölçülerim ve tercihlerim zaten dosyada olmalı. Üç takım elbise. Günlük giyim. Çabuk olun."

"Evet, Bay Ivanov."

"Bayan için de kıyafetler. Elbise altı beden. Ve kot pantolonda sekiz. İç çamaşırında bir küçük. Sütyen 32C beden." Ölçüleri dokunma hafızama kazınmıştı.

Bunun üzerine Marina sertleşti.

Ona bakmadım. Bunun yerine, resepsiyon görevlisinin uzattığı parmaklarından odanın anahtar kartını aldım, sonra Marina'nın bileğini tutarak onu asansöre doğru çektim.

Altın kapılar kayarak kapanıp bizi deri ve kalıcı parfüm kokusunun içine hapsettiği anda Marina kolunu kurtardı.

Gözleri alev alev yanıyor, öfke yorgunluğunu yok ediyordu. "Ne-"

"Hayır." Sesim bir kırbaç gibi şakladı. "Konuşamazsın. Soru soramazsın." Onun alanına girdim ve onu aynalı duvara yaslamaya zorladım. "Tek bir kelime bile etme, yoksa o tren vagonunda sana attığım şaplak çocuk oyuncağı gibi gelir."

BÖLÜM 19

MARİNA

H Kapılar açılır açılmaz beni asansörden sürükledi, amansızca kavradı.

Bileğimi sıkıca tuttuğu için zonkluyordu, ama yapmadım.

Kavga.

Tüm vücudu zorlukla dizginlenmiş bir öfkeyle titreşirken değil.

Süitin kapısını iterek açtı, beni içeri itti ve k a p ı y ı arkasından çarptı.

Tıklayın.

Sürgünün yerine kayarken çıkardığı ses, bir zindan girişine çarpan demir bir çubuk sesi de olabilirdi.

Tam zamanında döndüm ve ellerini kapıya dayadığını, omuzlarının her nefes alışında sarsıldığını gördüm. Sanki kendini toparlıyormuş gibi başı yarım saniyeliğine öne düştü. Sonra döndü, gözleri karanlık ve vahşi, kafesinin parmaklıklarında volta atan bir yırtıcı hayvan gibiydi.

"Kıyafetlerini çıkar," diye emretti.

Gözlerimi kırptım. "Ne?" Duraksadım ve az önce üzerimden çıkardığım ceket ve şalı çamurla mobilyaları ya da halıyı mahvetmemek için fayanslı girişe bıraktım. Beklediğim onca şey arasında -bağırmalar, tehditler, hatta belki başka bir ceza- bu onlardan biri değildi.

Hiç tereddüt etmedi. "Kıyafetlerini çıkar dedim."

Yapmak istediğim ilk şey çamura bulanmış bu kıyafetlerden kurtulmaktı. Isıtmalı arabadaki uzun yolculuk, çamuru kuru ve ufalanmış hale getirmiş, ağırlığımı her kaydırduğımda vinil koltuklara dağılan koyu parçalar halinde dökülmüştü. Her hareket sert kumaşın tenimi çizmesine neden oluyor, başarısız kaçış girişiminin sürekli bir hatırlatıcısı oluyordu.

Ama Kostya'ya bu zevki tattırmayı reddettim.

"Kesinlikle olmaz." İçgüdüsel olarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Neyin var senin?"

Başını bana doğru çevirdi. Keskin, mizahsız bir kahkaha attı. Çenesi gerildi, yüzünü kaplayan kurumuş çamurun altında bir kas seğirdi. Üstü başı çamur içindeyken bile tehlikeli derecede yakışıklı görünüyordu ve bunu fark ettiğim için kendimden nefret ettim.

"Neyim var benim?"

Kelimeler alçak sesle ve kuşkuyla kesildi. Öne doğru bir adım attı, göğsü sanki öfkesinden zorlukla nefes alabiliyormuş gibi inip kalkıyordu.

"Şu anda ciddi misin? Benim sorunumun ne olduğunu mu öğrenmek istiyorsun?" Bir adım daha.

Kalçalarımın arkası kanepenin kenarına çarptı.

"Benim sorunum, buraya seni lanet olası bir sosyopat tarafından öldürölmekten kurtarmaya gelmiş olmam."

Sesi yükseldi, yüksek tavanda yankılandı ve odanın sessiz, rafine lüksünü yuttu. Elleri çamurlu saçlarını karıştırdı, sonra yanlarına düştü ve tiksintiyle toprağa baktı. "Ve her döndüğüm lanet olası yerde, sen tam karşımdasın ve hayatımı zorlaştırıyorsun."

Hareketleri keskin, huzursuz, çok küçük bir kafesteki bir kaplan gibi volta atıyordu. "Seni Chicago şehir merkezinde kovalamak zorunda kaldım. Bunun bana ne kazandırdığını biliyor musun?" Kollarını açtı, acı acı güldü. "Tutuklandım."

Ağzımı açtım ama kemikleri kesecek kadar keskin bir bakışla sözümü kesti. "Sonunda seni tekrar yakaladığımda ne yaptın?"

Bana o kadar hızlı döndü ki irkildim. "Beni bayılttın." Bir adım daha yaklaştı. "Ve beni lanet bir pislik gibi bağladın."

Sertçe yutkundum, nabzım hızla atıyordu.

Nefesi sert patlamalar halinde çıktı, burun delikleri alevlendi. "Ve bunu haklı buldum. Sorun olmadığını düşündüm. O korkuyor. Bunu anlıyorum. Ben de sana lütufta bulundum. Seni o trene kadar takip ettim, mükemmel bir birinci sınıf odanın parasını ödedim.

-Bir yatak ve yemek vardı, böylece gerçekten dinlenebilecektik ve siz ne yaptınız?"

Göğsü kabararak sözünü kesti. "Lanet olası trenden atladın." Ağzımı tekrar açtım ama sesi benimkini bastırdı.

"Kim lanet olası bir trenden atlar ki?" Çenesi o kadar sert sıkılmıştı ki dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyordum.

"Yorgunum. Üşüyorum. Çamur, kir ve Tanrı bilir daha nelerle sıırıslıklam oldum. Ve sen" -bana doğru bir parmak salladı- "lanet olası kıyafetlerini çıkaracak ve o lanet olası duşa gireceksin."

Keskin bir nefes aldım.

"Çünkü temizlenmek istiyorum. Ve ısınmak. Ve seni yalnız bırakmam için tek bir şans bile yok." Sesi alçaldı, daha sessizdi ama daha az tehlikeli değildi. "Böylece tekrar kaçabilirsin."

Yüzü koyu kırmızıydı, boynundaki damarlar şişiyordu. Parmakları büküldü, sıkıldı, sonra tekrar büküldü, sanki bir şeyi -beni- yakalamak istiyordu ama bana dokunmak için kendine güvenmiyordu.

Öfkesinin ardından süit çok sessizdi.

Tek ses nefes alış verişlerimizdi. Onunki ağır ve düzensizdi. Benimki, sık ve düzensiz.

Sadece kızgın değildi.

Vahşiydi.

Ve bunun daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğundan emin değildim.

Tüm vücudu sımsıkı sarılmış, her kası kendini zar zor bir arada tutuyormuş gibi kıvrılmıştı.

Hiç bu kadar öfkeli birini görmemiştim.

Korkmalıydım. Geri çekilmeli, aramıza mümkün olduğunca mesafe koymaya çalışmalıydım.

Bunun yerine, nefret ettiğim tamamen farklı bir içgüdü beni ele geçirdi.

Onu yatıştırmak istedim. Parmaklarımı saçlarında gezdirmek, dudaklarımı çenesinin kızgın çizgisine bastırmak, omuzlarındaki gerginliği yumuşatmak. Düzeltmek için.

Olmaz. Olmayacak.

Bu düşünceyi karanlık bir deliğe ittim ve kapağını kapattım. Artık ne olacağı konusunda bedenim değil, sadece beynim söz sahibiydi. Kontrol tamamen ondaydı... en azından ben öyle umuyordum.

"Soyunmayacağım," diye meydan okudum, ancak rahatsızlık dayanılmaz hale gelmeye başlamıştı. Çamur her yere işlemişti. Yakamdan aşağı, sütyenimin içine, her adımda sürtündüğü uyluklarımin arasına. Kuruyan kilin altında tenim şiddetle kaşınıyordu.

Bakışları düştü, hareketi izledikten sonra tekrar yüzüme kaydı. Çenesi titriyordu.

Eğer dikkatli olmazsam, bana yine şaplak atacaktı.

Orada meydan okuyan bir çocuk gibi dikilerek gülünç bir görüntü sergiliyordum ama umurumda değildi. Bu sefer silahlarıma sadık kalacaktım. Ağırılığımı kaydırdım ve çamurdan bir parçanın daha kopup yere düştüğünü hissettim.

Kot pantolonum aslında karton haline gelmiş, bacaklarıma kalıplanmış ve alçı gibi sertleşmişti. Bu his çıldırtıcıydı. Tenim aynı anda bazı yerlerde ıslak, bazı yerlerde ise acı verici bir şekilde kuruydu.

Ama bu kontrole ilgiliydi.

Eğer pes edersem, istediğini yaparsam, bu zaten bildiğim bir şeyi, yani tam bir itaat beklediğini kanıtlayacaktı. Bedenim, seçimlerim, eylemlerim hep onun onayına tabiydi.

Kostya burnundan sertçe nefes verdi. "Tamam."

Sonra gömleğinin kalan düğmelerine uzandı.

Teker teker kayarak kurtuldular, ta ki yıkık kumaşı silkip yere düşürene kadar. Hiç tereddüt etmeden soyunurken geniş, güçlü omuzları yuvarlandı.

Soyunmaya devam ederken bana arkasını döndü ve kendimi sırtının genişliğine, derisinin altındaki kas oyunlarına bakarken yakaladım. Çamur onun ham erkekliğini azaltmak yerine bir şekilde arttırmış, vücudunun hatlarını öne çıkarmıştı.

Ağzım kurudu.

Kemerini hızlıca çözdü, ayakkabılarını tekmeleyerek pantolonunu çözmeden önce keskin bir hareketle çekerek çıkardı. Pantolon bir yığın halinde yere düştü.

Kalçalarına kadar inen siyah boxer külotundan başka bir şey giymeden karşımda dururken donup kalmıştım. Vücudu keskin çizgiler, koyu mürekkep ve sert kaslardan oluşuyordu; her çıkıntısı belirgin, her santimi sanki taşan yontulmuş gibiydi.

Başını eğdi. "Sen bilirsin."

O hareket etmeden önce tepki vermek için ancak bir saniyem vardı.

Beni tekrar yakalayıp sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi omzuna attığında dudaklarımdan irkilerek bir çığlık koptu.

"Beni yere bırak!" Sırtını iterek çığlık attım. Yumruklarım işe yaramaz bir şekilde ona çarpıyordu, ama süitte hışımla ilerlerken en ufak bir irkilme bile göstermedi.

Banyo kapısını arkasından tekmeleyerek kapattı, ağır gümbürtüsü gövdemde bir ürperti yarattı. Alan bir anda küçüldü, duvarlar şık mermerlerle kaplandı.

Beni hâlâ bir un çuvalı gibi taşıyan Kostya duş düğmelerine uzandı. Borular inledi, ardından yağmur duş başlığından buharlı su akmaya başladı. Beni zahmetsizce kendisine doğru tutarken, sıcaklığı pratik bir kolaylıkla ayarladı.

Daha sert mücadele ettim, hareketlerim daha çaresizdi. Ellerim sırtına vuruyor, tırnaklarımla kazıyarak güç kazanmaya çalışıyordum.

Teni parmak uçlarımla altında sıcacıktı. Kavrışığı demir gibiydi, inatçıydı, uyluklarımla arkasına bir mengene gibi sıkıca kilitlenmişti.

"Beni yere bırak!" Tekrar talep ettim, işe yaramaz bir şekilde tekmeledim.

Sanki öfke nöbeti geçiren huysuz bir çocuktan başka bir şey değilmişim gibi iç geçirdi.

Sonra, tek bir uyarı bile yapmadan ayaklarımla çıkardı.

Önce biri, sonra diğeri.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan öne doğru bir adım atarak duşa girdi ve beni tamamen giyinik bir halde suyun altına bıraktı. Sıcak su bana çarptığında boğazımdan bir nefes koptu, kıyafetlerimi bir anda ıslattı ve vücudumun her santimine yapışmalarını sağladı. Kazağımla ince kumaşı tenime yapıştı, göğüslerimin kıvrımlarını, meme uçlarımla tepelerini belirginleştirdi, ani sıcaklığın altında sertleşti.

Kostya'nın bakışları, keskin bir küfürle başını başka yöne çevirmeden önce sadece bir saniyeliğine düştü.

Sanki kendini fiziksel olarak dizginliyormuş gibi ellerini iki yanında birleştirdi. Boğazındaki adam elması sallanıyordu. "Siktir." Sesi boğuk ve kabaydı. Nefesini sertçe verirken burun delikleri şişti.

Aramızda yavaş, dayanılmaz bir sessizlik uzanıyordu, bu sessizliği sadece bedenlerimizden aşağı akan suyun sesi dolduruyordu.

Sıcaklık omurgamı yaladı ama bu buhardan değildi.

Orada öylece durduğumun, neredeyse çıplak olduğumun, göğsünden aşağı su damladığının, geniş omuzlarımla gerginlikten kaskatı kesildiğinin farkındaydım.

Ve o benim çok farkındaydı.

Aramızdaki hava kalın ve ağırdı.

Gerginliğe bir saniye daha dayanamayarak kaçmak için yer değiştirdim.

Vücuduyla yolumu kapattı, kas ve ısıdan oluşan bir duvar, her türlü kaçış şansımı engelledi.

"Ne yapıyorsun?" Sırtım soğuk fayansa çarptı.

BÖLÜM 20

MARİNA

T rap.
Bakışlarımı onun yüzünde tutmak için kendimi zorladım -
gözlerimin düşmesine izin vermemek için. Ama bu zaten
kaybetmekte olduğum bir savaştı.

Çünkü lanet olsun.

Devasa göğsü yükselip alçalıyor, su damlacıkları karın kaslarının
çıkıntılarından aşağıya iniyor, aşağıya kayıyordu - ve Tanrı yardımcım olsun,
siki her saniye kalınlaşıyordu.

Külotunu çıkarıp yavaş bir adım daha atarak beni düşün arka duvarına
hapsederken dudaklarında karanlık, memnun bir gülümseme belirdi.

"Bence bu oldukça açık."

Su, sıcak ve acımasız bir şekilde teninden aşağı akıyor, üzerine yapışmış
olan tüm çamur ve pislik izlerini temizliyordu. Damlayan kir, kasların
üzerinde gergin duran mürekkepli deriyi ortaya çıkarıyordu. Onun katıksız
gücü nefesimin kesilmesine neden oldu.

Başka tarafa
bakmalıyım. Başka
tarafa bakmaya
çalıştım.

Ama bu fiziksel olarak imkansızdı.

Büyük olduğunu biliyordum. Ama bunu bilmek ve görmek, önümde
durmak, geniş omuzları gergin, mermerden oyulmuş karın kasları, sert ve
gururlu duran horozu tamamen başka bir şeydi.

Nabzım hızla atıyordu.

Sabuna uzandı, iri elleri yavaş ve kasıtlı bir şekilde hareket ediyordu.
Kalıp avuçlarının arasında dönüyor, kalın ve kremi bir köpükle köpürüyordu.
Parmaklarına beyaz köpük yapışmıştı, bu görüntü günahkârcaydı. Tenim
karıncalanıyordu

ellerim ondan almak için kaşınıyordu. Göğsüne bastırmak için. Parmak uçlarımla izini takip ederek vücudunun her santimine doğru sürüklemek için. Sonra belki ağzımı bile.

Bakışları benimkilere kaydı, gözleri ağırlaşmıştı, biliyordu.

"Kıyafetlerini çıkarıp temizlenecek misin?" diye mırıldandı, sesi koyu kadife rengindeydi, "yoksa orada öylece durup beni mi izleyeceksin?"

"Burada seninle soyunmamın imkanı yok."

Kalan tüm meydan okuma gücümle kelimeleri tükürdüm.

Kendimle gurur duyuyordum. Her şeye rağmen - buhara, sıcağa, hain bedenimin ona verdiği tepkiye - hâlâ kendimi dizginleyebildiğim için gurur duyuyordum.

Kostya güldü, içimi saran alçak, derin bir ses. Ve işte o anda başımın belada olduğunu anladım.

"Bence bir şeyin farkına varmalısın."

Başını eğdi, gözleri karanlık ve vahşi bir şeyle parlıyordu.

"Dublörünüz beni makul olma noktasının ötesine itti. İstemenin ötesine."

Bir adım daha attı, su göğsünün sert düzlemleri üzerinde süzülüyor, karın kaslarının üzerinden kayarak aşağıya iniyordu.

Aramızdaki boşluk yok denecek kadar küçüldü.

"Sana o lanet olası kirli kıyafetlerini çıkarmanı ve temizlenmeni söylüyorum," diyerek tenime sürtündü. "Ya bunu yaparsın" -yavaş, kasıtlı bir duraklama- "ya da ben yaparım."

Aramızdaki hava çatırdadı, kalın ve elektrikliydi, açlık ve öfke imkânsız bir düğüm halinde birbirine karışmıştı.

"Beni bir kez daha test et, ufaklık," diye mırıldandı, üzerimde yükseliyor, onu daha fazla zorlamam için bana meydan okuyordu. "Bakalım ne olacak."

Tek bir su damlası omzundan başlayıp vücudundan aşağıya doğru kaydı. Düşüşünü izledim, dilimle kovalamak için mantıksızca çaresizdim.

Benim sorunum neydi? Kızgın olmalıydım. Korkmalıydım.

Ama tek hissettiğim dayanılmaz, göbeğimin derinliklerinde bir burkulmaydı. Çünkü vücudum mantığı umursamıyordu.

Olmalı ya da olmamalı umurunda değildi. Sadece onu önemsiyordu.

Ve bu tehlikeliydi.

Bu çok tehlikeliydi.

Aptal, pervasız bir parçam onu test etmek istedi.

Onu daha da zorlamak.

Gerçekten devam edecek miydi? Bana yine şaplak atacak mıydı? Beni hayatımı değiştiren, ayak parmaklarımı kıvıran başka bir orgazma sürükler miydi?

Buna değer miydi?

Sesi buharı yarmadan önce cevabı düşünecek zamanım bile olmamıştı. "Zaman doldu."

Sabunu sabunluğa fırlatıp kazağıma uzanmadan ve ucuz ipliği ortasından yırtmadan önce kelimeler ağzından daha yeni çıkmıştı. Boğazımdan bir nefes koptu. Ellerim sıırsıklam olmuş kumaşa uçtu, parmaklarım kendimi örtmek için zayıf bir çabayla kalıntıları kavradı.

Onunla savaştım. Parçaları tutmaya çalıştım, onu uzaklaştırmaya çalıştım, ama o acımasızdı.

Katman katman, beni çıplak bıraktı.

"Benimle ne kadar çok dövüşürsen," diye mırıldandı kulağıma, sesi kadife kaplı bir tehdit gibiydi, "o kadar çok eğlenirim."

Kazağımın ve sütyenimin harap olmuş kalıntıları banyonun öbür ucunda bir yere düştü. Elleri kot pantolonumun önüne giderken nabzım hızla atıyordu.

Aramızdaki boşlukta gerilim çatırdıyordu.

İtebilirdim.

Bunu ikimizin de kazanamayacağı bir savaş haline getirebilirim.

Ya da...

"Peki," diye ısırıldım, sesim meydan okumayla sertleşmişti.

Bir elimi göğsüne bastırdım ve aramızda yarım adımlık bir boşluk bıraktım. Biz.

Gözleri parlıyordu. Yüzüne yavaş, bilmiş bir sırıtma yayıldı, keskin ve muzaffer.

Onu silmek istememden nefret ediyordum.

Dişlerimi sıkarak kot pantolonumu aşağı sıyırdım ve suyun sonunda kurumuş çamuru temizlemesine izin verdim.

Kostya sabunu tekrar aldı ve bir el bezini köpürttü. Elimi uzattım ama onu elimden çekip aldı.

"Hayır." Keskin bakışları tereddütsüzdü. "Hiçbir konuda sana güvenilemeyeceğini zaten kanıtladın." Sırıışı derinleşti. "Sanırım bu kısmı kendim yapacağım."

Omuzlarımı geriye doğru bastırıp çenemi kaldırdım. Onunla dövüşmeyecektim ama bunu kolaylaştırmayacaktım da.

Gözleri vücudumda gezindi, karanlık ve düşünceli. Sonra yavaşça aramızdaki boşluğu kapattı.

Kumaşın tenime ilk dokunuşu içimde beklenmedik bir ürperti yarattı.

Sert olacağını düşünmüştüm. Çabuk. Bunun beni temizlemekle ilgili olduğunu, başka bir şey olmadığını.

Dokunuşu nazikti. Çok nazikti.

Bu sadece bir temizlik değil, bir keşifti.

Ellerimden başladı, parmakları eklemelerimde gezindikten sonra önce bileklerime, sonra dirseklerime, sonra da omuzlarıma kaydı. Yumuşak kumaş tenimin üzerinde sürükleniyordu ama altında onu hissedebiliyordum. Sıkıca kavırıyordu, parmakları dokunuşundaki her değişimin aşırı farkında olmamı sağlayacak kadar bastırıyordu.

Giderden akan, kirden kararmış suya baktım ve vücudumun verdiği tepkiden başka her şeye odaklanmaya çalıştım.

Sonra elleri köprücük kemiğimde gezindi. Göğsümden aşağı.

Acele etmedi, çok fazla acele etmedi, göğüslerime özellikle dikkat etti.

Tepki vermemeye çalıştım. Hain meme uçlarım onun dokunuşu altında sertleşmiyormuş, daha fazlası için ağrıyıyormuş gibi davranmaya çalıştım.

"Benimle savaşmak zorunda değilsin." Sesi saf baştan çıkarıcıydı, viski kadar yumuşak, günah kadar karanlıktı. "Açıkça istediğin şeye sahip olmana izin verirsen bu çok daha kolay olur."

Sertçe yutkundum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye yalan söyledim. Dizlerimin bağı çözüldü. Midem sıkıştı, sıcaklık aşağıda birikti.

Güldü. Sesi yumuşaktı. Eğlenceli. Çileden çıkarıcı. "Yalancı."

Sonra elleri her yerdeydi. Omzumu kavradı, beni zahmetsizce çevirdi, bezi sırtımdan aşağı doğru sürüklerken beni hâlâ soğuk olan fayansa bastırdı.

Omuzlarımdaki gerginliği alırken dudağımı ısırdım, parmakları derinlere bastırıyor, sanki bedenimin sahibiymiş gibi her düğüme masaj yapıyordu.

Daha

düşük.

Hala daha

düşük.

Bunun nereye varacağını biliyordum ama parmakları belimin alt kısmına, tam omurgamın dibine girdiğinde çıkan küçük, istemsiz iniltiyi durduramadım.

Duydu.

Duyduğunu biliyordum.

Çünkü dokunuşu yavaşladı ve daha kasıtlı hale geldi.

Elleri kıcıma doğru kayarken gözlerimi sıkıca kapattım. "Seninle bir daha seks yapmayacağım." Meydan okuyan sözcükler ancak bir fısıltı olarak çıktığında acısını kaybetti.

BÖLÜM 21

MARİNA

H Yavaşça nefes verdi, sesi ipek gibi tenimde gezindi. "Bundan emin misin?"

Sesi o kadar tehlikeli bir şekilde yumuşaktı ki, bana başka bir dolgunluk verdi-

vücut titremesi.

"Evet, bu bir hataydı. Asla olmamalıydı ve bir daha da olmayacak." Sözlerim kendi kulaklarıma bile inandırıcı gelmiyordu.

"Bunu göreceğiz."

Güçlü parmakları saçlarımı şampuanlarken kafa derime masaj yapıp yapışan çamurdan kurtulurken aramızdaki sessizlik uzadı.

Sonra ellerini çekti ve beni tekrar çevirdi. "Sıra sende." Bezi elime tutuşturdu.

"Bununla ne yapmamı istiyorsun?"

"Ben seni yıkadım. Senin de aynısını yapman adil olur. Ne de olsa en başta bu kadar kirli olmamın tek nedeni senin öfke nöbeti geçirmiş olman."

"Hayır." Onu iterek duştan çıkmaya çalıştım.

Elini duvara vurarak yolumu kapattı, sonra bileğimden tutup el bezini elime verdi ve göğsüne koydu. "Israr ediyorum."

Belki hemen yaparsam, peşini bırakır?

Kollarını ve omuzlarını ovdum, sonra göğsünden karın kaslarına doğru indim ve artık taş gibi sertleşmiş olan ve karnının alt kısmına bastıran sikinden kaçındım.

Gözlerim onun vücudu dışında her yere gitti. Ona bakamazdım. Bakarsam her şeyin biteceğini biliyordum. İçimde nasıl hissettiğine dair anılar çok tazeydi. I

Onunla bir daha yatmamam konusunda söylediklerimi kastetmiştim çünkü bu bir hataydı ama bu vücutumun bunu istemediği anlamına gelmiyordu.

Bir yanım da onun sikinden korkuyordu.

O devasa şeyin tekrar içime sığmasına imkân yoktu. Gerildike ve içimi doldurdukça nasıl yandığını hatırladım.

Kostya elini omzuma koydu ve beni sessizce dizlerimin üzerine çökmeye zorlayarak bastırdı.

Hâlâ yüzümden birkaç santim ötedeki sert sikten kaçınıyordum. Gözümün ucuyla seğirdiğini görebiliyordum, dudaklarımı etrafına dolamam için beni çağırıyordu ama yapmayacaktım.

Reddettim.

Bana yapmamı söylediği şeyi yaptım. El bezini kalın kalçalarından güçlü baldırlarına kadar gezdirdim, göbeğimin sıkışma şeklini ve dikkat çekmek için yalvaran sikinin sallanışını görmezden geldim. Ucundan sızan pre-cum damlacıklarını ya da kalp atışlarıyla titreşen damarlarının şişkinliğini görmezden geldim.

Çenemi kavrayıp bakışlarımı kendisine çevirmeye zorlarken sesi yumuşak bir hırıltıya dönüştü. "Ne istediğimi biliyorsun, bebeğim."

"Ben... Ben... yapamam. Hayır."

Başparmağını titreyen alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Ağzını aç benim için."

Geriye doğru kaymaya çalıştım ama o çok hızlıydı.

Kolu ıslak saçlarımı kavramak için uzandı. "Bir daha sormayacağım."

İçimde arzu ve korkunun çarpık bir karışımı savaşıyordu. Neden onun kaba, otoriter tavırlarını bu kadar tahrik edici buluyordum? Bu çok yanlıştı. Yine de koca sikini boğazıma dayayıp beni boğması fikri kalbimi yerinden oynattı. Sanki vaat ettiği cezayı arzuluyordum.

Saçımı sıkıca kavradı. Son bir uyarı.

Ellerimi kalçalarına koyarak öne doğru eğildim ve dudaklarımı sikinin şişkin ucunun etrafına yerleştirdim.

Kalçalarını öne doğru kaydırđı. "Aferin kızıma. şimdi em onu."

Aleti ağzıma daha fazla girip ağzımı doldurduğu anda paniğe kapıldım. Bu çok fazlaydı.

Geri çekilmeye çalıştım ama saçlarımdaki yumruğu buna izin vermedi. Aletin başı ağzımı doldurdu.

Boğazımın arkasına çarpana kadar ileri itti.

Ben öğürürken omuzlarım sarsıldı ve tırnaklarım onun kalçalarına battı.

"Sakin ol, bebeğim. Sadece benim için boğazını aç. Karşı koymaya çalışma." Sikini ağzımın içine daha da soktu.

Başka seçeneğim olmadığından, dilim şaftının alt tarafını taradı.

Başı geriye düştü, ciğerlerinden takırdayan bir inilti koptu. "İşte bu kadar. Aynen böyle."

Onu memnun etmiş olmanın verdiği zevkle dilimi tekrar şaftın üzerinde gezdirdim ve başımı hafifçe geriye çekerek ucunda döndürdüm.

Uyluklarındaki kaslar parmak uçlarımda altında gerilirken Kostya tekrar inledi.

Sıcak su sırtımdan aşağı aktı ve bacaklarımda etrafında birikti, sert fayans dizlerimi ısırdı ama umurumda değildi. Öğürene kadar ağzımı onun şaftına doğru zorladım. Sonra tekrar denemek için geri çektim. Bu sefer ağzıma ne kadar girdiğini kontrol etmek için elimi kalın şaftının etrafına sardım. Serbest elini yanağıma okşamak için kullanmasıyla ödüllendirildim.

Elimi etinin etrafında sıkarken, başımı ileri geri hareket ettirdim ve her seferinde daha fazlasını yuttum. Yine de, uzunluğunun yarısını bile almaya yakın değildim.

Göz korkutucu aletin tamamını gırtlığıma kadar sokmanın nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyordum. Bunun fiziksel olarak mümkün olabileceğini bile düşünmüyordum. Yine de, itirazlarıma rağmen onu boğazımdan aşağıya doğru zorlaması fikri, kalçalarımda arasına bir sıcaklık dalgası gönderdi.

Cidden, benim sorunum neydi?

Bakire olmama rağmen, ara sıra erkek arkadaşımın başka şeyler de yapmıştı. Rahibe değildim. Ama hiçbir erkek arkadaş Kostya'nın büyüklüğü ve gücüyle kıyaslanamazdı. Onlarda bu, erkek arkadaşının seks istediği için sızlanmasını engellemek için yaptığın aptalca bir şeydi.

Kostya için bu bir sahiplenmeydi. Bir sahiplik gösterisi.

Ve bu beni korkutuyordu.

Dilimin birkaç hareketinden sonra Kostya uzandı ve ellerimi çekti. Öne doğru bir adım attı ve başımın arkası fayanslara çarpma kadar bedenimi kendisiyle birlikte kaydırды.

Ön kolunu duvara dayadı ve öne doğru eğilerek, "Kendini hazırla, bebek kız," dedi.

Bu benim tek uyarımdı.

Beni boğarak ileri doğru itti.

Buna karşılık çenem kapandı ve dişlerimle şaftını sıyırdım. Tekrar ileri doğru iterken umursamıyor gibi görünüyordu. Ve tekrar.

Başımı fayanslara dayadığım için kaçamıyordum. Ellerimi boş yere kalçalarına doğru iterken çığlıklarım onun etiyle boğuldu. Nefes almak için çırpınırken dudaklarım ince ince gerilmişti.

Sonra hiç uyarmadan beni serbest bıraktı. Aşağı uzanarak elini boğazıma doladı ve beni yerden kaldırdı. Dudakları dudaklarımın üzerinde gezinirken, "Yutkunman, tohumumu karnında nasıl istediğimi göstermiyor." diye homurdandı.

Her şey çok fazlaydı. Daha önce onun sikini emme fikrine duyduğum hayranlığın yerini sert, korkunç gerçeklik almıştı. Çılgınca bir anda olmak istesem bile... Ben bu kız değildim. Bu kız olamazdım.

Kostya benim gibi biri için çok fazlaydı.

Çok güçlü, çok korkutucu, çok eziciydi.

Öfkelenerek ellerimi yumruk yaptım ve göğsüne vurdum. "Sakın bana dokunma!"

Bileklerimi kolayca yakaladı ve kollarımı başımın üzerine uzattı. "Beni istemediğini söyle. Seni sahibimmişsin gibi becermemi istemediğini söyle."

Kendimi duvara yasladığımda bacaklarım titredi, sadece kollarımdan tutuşu beni onun önünde dizlerimin üzerine çökmekten alıkoydu. Paniklediğim için kalbim kulaklarımda gümür gümür atıyordu. Buradan çıkmam gerekiyordu.

"Çıkarın beni," diye bağırdım.

"Yanılıyor muyum?" diye sordu benimle alay ederek.

Ne diyeceğimi bilemeden ağzımı birkaç kez açıp kapattım.

Onun yerine eli boğazıma gitti, ıslak bedenimden aşağı kaymadan önce hafifçe sıktı, uyluklarımın arasındaki yarığa doğru devam etmeden önce sadece meme uçlarımı çimdiklemek için durdu.

Parmaklarını kedi dudaklarımın arasına kaydırды ve klitorisimi okşadı. Sonra elini çekti ve beni çevirerek ellerimi duvara yasladı.

"Söyle," diye mırıldandı kulağıma. "Beni istediğini söyle. Sikimde boğulmaktan hoşlandığını söyle."

"Asla." Bedenimin ne istediğini inkâr edemiyor olmam, bunu onun için de onaylamam gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Söyle... yoksa sana söyletirim." Göğsünü sırtıma bastırdı ve ben daha ne yaptığını anlamadan eli kalçamdaydı, içime girebilmesi için beni yeterince geriye çekti.

Bir kez daha, bir hayvan gibi beni arkadan beceriyor. İlkel. Çiğ.

Önceden hâlâ hassas olan hain bedenim onun itişinin verdiği zevkli acıya karşılık verdi.

"Söyle."

Komut, sert ve alçak bir hırıltıydı, kemiklerimi titretirken, ağrıyan bir yavaşlıkla dışarı çekildi, sadece geri itti, beni tekrar gerdi.

Dudağımı ısırdım, ona sesimle tatmin olmayı reddettim. Bu bir işkenceydi.

En tatlı işkence.

İticileri kasıtlı ve kontrollüydü, siki her hassas santimimde geziniyor, görüşümü bulanıklaştıran noktaya doğru bastırıyor ama asla bana yetmiyordu.

"Tek yapman gereken," diye mırıldandı, "beni istediğini kabul etmek. O trende beni becerdiğin için pişman olmadığımı."

Parmakları kalçalarımın saplandı, daha derine inerken beni yerinde tuttu ve her santimini hissetmemi sağladı. "Ve eğer söylersen, sana her şeyi vereceğim."

Kalçalarının keskin bir hareketi bu sözü noktaladı. İstemsizce onun etrafında kenetlendim.

Kıkırdaması hınzırcaydı, bilerek.

"Seni öyle sert ve hızlı sikeceğim ki çığlık atarak boşalacaksın," diye fısıldadı kulağıma, nefesi sıcak ve acımasızdı. "Sonra da bu daracık amcığı döllerimle dolduracağım."

İçime bir sıcaklık doldu. Eli etrafımda kayarken nefesim kesildi, parmakları göğsümün üzerine kapandı, sertçe çimdiklemeden önce sertleşmiş tepe noktasıyla alay etti. Acı ve zevk içime işledi, çarpıştı, keskinleşti, vücudumdaki her sinir aydınlandı.

Yine de sessiz kaldım.

Ama bedenim?

Vücudum bana ihanet etti.

Sırtım daha da dikleşti, bacaklarım daha da açıldı, ben tek kelime etmeden ona her şeyimi verdim.

"Seni yalvartmamı mı istiyorsun?" Sesi karanlık bir eğlenceyle doluydu, parmakları aşağı kayıyor, alay ediyor, klitorisimin üzerinde o kadar hafifçe fırçalıyordu ki tüm vücudum ihtiyaçla titredi.

Kalçalarım titredi. Amım sikiinin etrafında kenetlenmiş, onu daha derine çekmeye çalışıyordu.

"Şu haline bak," diye homurdandı, sesi açlıktan kalınlaşmıştı. "Bunu ne kadar çok istediğinden nefret ediyorsun."

Parmakları klitorisime tekrar dokundu, ancak bir baskı hayaleti, sadece nefes almamı sağlayacak kadar, sadece çekirdeğimdeki gerilimi daha sıkı sarmalayacak kadar.

"Bana doğruyu söyle, ben de seni ödüllendireyim." Dişleri kulağımın kabuğunu sıyırdı.

"Ya yapmazsam?" Bunu daha da ileri götürmesi için ona meydan okuyarak sordum. Kendi sınırlarımı test ediyordum.

Bana işkence etmek için biraz geri çekildi.

"Eğer yapmazsan, seni cezalandırırım." Yavaş, ölçülü bir itiş. "Boşalmana izin vermeyeceğim."

Bir itiş daha. Parmaklarım mermere karşı kıvrıldı, bacaklarım pes etmekle tehdit ediyordu.

"Sana dokunmak, seni germek için saatler harcayacağım, bacakların titreyene, amın ağlayana kadar, ama sana ihtiyacın olanı vermeyi reddedeceğim."

Dudaklarımdan çaresiz bir inilti döküldü.

Sikeyim.

Ciddiydi.

Ciddiydi.

Ve ben bunu kaldıramazdım. Şimdi beni tatmin etmesine ihtiyacım vardı. Hâlâ beni beceriyordu ama zar zor.

Sığ itişler. G noktama karşı mükemmel, acı verici bir baskı, ama yeterli değil.

Benimle oynuyordu. Beni yıkıyordu.

Ona doğru ittim, ihtiyacım olanı almaya çalıştım, ama o sadece geri çekildi, sadece ulaşamayacağı bir yerde tuttu. İçimdeki basınç daha da arttı, dayanılmaz, yakıcı. Tırnaklarım mermeri tırmalıyor, nefesim kesiliyordu.

Buna ihtiyacım vardı.

Ona ihtiyacım vardı.

"Lütfen," diye nefes nefese kaldım. "Lütfen, Kostya. Becer beni."

Saçlarımı kavrayışı sıkılaştı, parmakları nemli tellerin arasından geçti ve ben ona doğru eğilene kadar başımı geriye çekti.
Göğsünden alçak, memnun bir mırıltı yükseldi.
"Aferin kızıma."

BÖLÜM 22

KOSTYA

H Vücudum sıkı, çaresiz bir mengene gibi etrafımda sıkıştı ve görüşüm karardı.

Her zaman kaçınılmaz olan bir şeyi kovalayarak ona daha sert, daha derin bir şekilde sokuldum.

Şükürler olsun ki benim için kırıldı.

Duymam gereken şeyi zaten bilmediğim için söylemedi. Her zaman biliyordum.

Vücudu bana bunu binlerce şekilde anlatmıştı; soluk soluğa aldığı her nefes, kalçalarının her yavaş, ağırlı yuvarlanması, dokunuşumun altında teslim olan her kaygan, titreyen santimi.

O her zaman benim olmuştu, kendisi bunu anlamadan çok önce.

Önemli olan bunu şimdi anlamış olmasıydı.

Bunu kabul ettiğini.

Yıllardır kaçtığı gerçeğe savaşmayı bıraktı. Artık utanmak yok.

Artık tereddüt yok.

Artık bununla savaşabilirmiş, benden kaçabilirmiş, her zaman bize ait olan şeyi inkâr edebilirmiş gibi davranmak yoktu.

Bununla savaşmak için çok uzun zaman harcadım, arzularımı içimin en soğuk, en derin kısmına ittim ve onları kilitledim, kendimi ona direnmenin yapılacak en doğru şey olduğuna ikna ettim. İstedğim tek şey o olsa bile ellerimi ondan uzak tutmak beni iyi bir adam yapıyordu. Bu açlığı görmezden gelmek beni günahlarımdan arındıracaktı.

Hepsi lanet bir yalandı.

Çünkü bu an, bu eylem, bedenlerin bu çarpışması her zaman olacaktı.

Tırnakları parlak fayanslara sürtünürken sırtı mükemmel, zarif bir kavis çizdi. Su omurgasından aşağıya doğru süzüldü, aşağıya kaymadan önce sırtının küçük kısmında birikti. Kalçalarını kaldırdı, bunu yaptığıının farkında bile olmadan kendini bana sundu.

Benim açgözlü kızım hepsini istedi.

Olmam gereken yer burasıydı. Tam burası.

Onun içinde.

Onu tamamen sahiplenmek.

Ve artık geri dönüşü yoktu.

Kendimi inkâr etmeyi bırakmıştım. Direnmeyi bıraktım. Rol yapmayı bıraktım. O benimdi.

Ve onu asla bırakmayacaktım.

Solovyov'la anlaşıacaktım; akıl yoluyla, iş yoluyla, müzakere yoluyla ya da kan dökerek. Neye mal olacağı umurumda değildi.

Onu benden almıyordu.

Hayatımın geri kalanında Marina benim olacaktı.

Yatağımdaydı, vücudu benimkine dolanacaktı ve ben her anımı onu yeniden öğrenerek geçirecektim.

Parmaklarımı klitorisine bastırdım, sert ve bilerek, hızını kontrol ederek, onu tam olarak gitmesini istediğim yere sürükledim.

Tekrar içine girmeme alışması, her şeyimi içine alması biraz zaman aldı ama bunu başardığında - kahretsin.

Beni öylece almadı. Beni istedi.

Geri çekiliyor, itişlerimi karşılıyor, kanımı kaynatan bir çaresizlikle benim için inliyordu.

Kendine istediği kadar yalan söyleyebilirdi. Bu bir hataymış gibi davranabilirdi. Ama bunu inkar etmesine izin vermeyecektim. Bir daha asla.

"Kostya," diye soludu, adım dudaklarından bir dua gibi dökülüyordu.

Çözülüyordu. Altımda parçalanıyor, sikimin etrafında sıkışıyor, vücudu her nabızda, her sıkışta ona ihanet ediyordu.

Kendi kısıtlamalarım kenarlarından yıprandı. Kaslarım gerildi, zevk sarmalı omurgamın tabanında sıkıca sarıldı.

Ama o gelene kadar ben gelmeyecektim.

İki kez.

"Tekrar söyle," diye homurdandım, dudaklarım kulağının kabuğuna değiyordu. "Bunu ne kadar istediğini söyle bana."

Vücudu titriyor, ellerimde ürperiyordu.

"Tanrım, lütfen durma," diye boğuldu. "Lütfen, lütfen, lütfen." Sesi son kelimedede kesildi.

İçimde bir şeyler koptu.

Klitorisine daha sert bastırdım, boştaki elim göğsünü avuçlamak için kayarak meme ucunu parmaklarımın arasına sıkıştırdı.

Vücudu kilitlenirken boğazından boğuk bir çığlık, çığ, çaresiz bir ses çıktı.

Ve sonra boşaldı. Çok sert.

Kukusu sanki beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi etrafımda sıkıştı.

Git

. Kontrolüm pamuk ipliğine bağlıydı.

"Söyle bana," dedim kabaca. "Ne kadar zamandır

Bu mu? Ne zamandır beni istiyorsun?"

Hâlâ titriyordu, nefesi kesilmişti, vücudu zevkin artçı şoklarıyla zonkluyordu.

"Seni gördüğüm andan beri," diye nefes nefese kaldı. "Seni istediğimi biliyordum ama sana sahip olamadım. Denedim ama başka kimse-" Sanki bu kadarını söylemek istememiş gibi sözünü kesti.

Ama lanet olsun, kendimi iyi hissettirdi.

Benim onun için yanıp tutuştuğum kadar uzun süredir o da beni hayal ediyordu.

Gözlerimi yarım saniyeliğine kapattım, kendi zevkimi bastırmaya çalıştım, kaçınılmaz olanla savaştım.

Ama sonra fısıldadı, "Kostya, lütfen."

Gözlerimi açtım.

"Daha fazla dayanamayacağım," diye nefes nefese kaldı. "Yapamam-"

Sesim jilet gibi keskindi, yalvarışını yarıp geçiyordu. "Sana vermeye karar verdiğim kadarını alacaksın."

Kalçalarını sıkıca kavrayarak onu kendime doğru çektim ve daha da derine battım.

"İşim bitmedi," diye homurdandım, parmaklarım etine batıyordu. "Ve sen tekrar boşalana kadar işim bitmeyecek."

"Kostya, lütfen."

"Benim için bir kez daha gel, *moy zaichonok*."

Aklından önce vücudu itaat etti. Parmakları fayansa kıvrıldı, omurgası benim için tekrar boşalırken eğildi, amı beni sağdı, kaygan ve sıkı ve bu sefer geri çekilmedim.

Ona sertçe, derinlemesine çarptım ve ürpertici bir iniltiyle içine boşaldım.

Görüşümün kenarları karardı, tohumumu ona pompalarken tüm vücudum kasıldı, içindeki her son damlayı boşalttım. Tamamen korumasızdı.

Kaza değil. Sürçme değil.

Kasıtlı.

Daha iyi bir adam çekilirdi. Ona bir seçenek verirdi. Sikerim böyle işi.

Seçme şansı yoktu. Artık

yok.

Karnı çocuğumla şişmiş Marina'nın görüntüsü zihnime kazındı.

Varisim.

Derin bir şeye, ilkel bir şeye çarptı.

Neredeyse görebiliyordum, yumuşak, kıvrımlı vücudu değişiyor, ona yaptığım şeyin kanıtlarıyla yuvarlaklaşıyordu. Tohumlarım onun içinde kök salıyor, onu kimsenin geri alamayacağı bir şekilde benim yapıyordu.

Marina bunun için yaratılmıştı. Benim için.

Benimle savaşıabilir, benden kaçabilir, kendine istediği kadar yalan söyleyebilir. Ama eğer içine bir bebek koyarsam.

Kaçamazdı. Benden asla

kaçamazdı.

Yanımda kalmaktan, mümkün olan en kalıcı ve kaçınılmaz şekilde bana ait olmaktan başka seçeneği olmayacaktı.

Artık ne suçluluk, ne tereddüt, ne de inkâr olacaktı.

Marina'nın çocuğumu taşıyacağını düşünmek bile kalbimi sızlatıyordu. Bu olacaktı. Bu kızı yanımda, yatağında tutacaktım. İstedğim eş olacaktı, kabul etmek zorunda kaldığım değil. Ve beni asla ama asla terk etmeyecekti.

Bundan emin olurdum.

Marina'm.

Karım.

Tek yapmam gereken, kız kardeşinin hatalarının onu yok etmediğinden emin olmak için onu yeterince uzun süre hayatta tutmaktı.

BÖLÜM 23

KOSTYA

Marina kanepeye kıvrılmış, pelüş Ritz-Carlton bornozuna sarınmış ve kucığında büyük bir tabak patates kızartması ile memnun görünüyordu.

Onu bulduğum eski püskü kasaba eviyle tam bir tezat oluşturuyordu. Yine de her iki ortama da kolayca uyum sağladı.

Onu duvardaki o delik restoranda, sonra ikinci el mobilyalar ve yıpranmış kıyafetlerle çevrili dağınık şehir evinde, sonra da trende ekonomik bir koltuğa sıkışmış halde gördükten sonra, bunun -zenginlik, konfor, lüks- içine doğduğu hayat olduğunu unutmak kolaydı.

Marina'yı kız kardeşiyle çok fazla kıyaslamamaya çalıştım ama Veronika'nın bir restoranda çalıştığı ya da personelsiz yaşadığı düşüncesi gülünçtü.

Marina'nın gözleri ağır ağır kapanıyordu, sonunda yorgunluk çökmeye başlamıştı. Vücudundan aldığım zevk, son yirmi dört saatin stresle birleşince, işinin bittiğini anlamıştım.

Onu yatağına yatırmadan önce yemek yemesi gerekiyordu. Onun güvenliği ve rahatı artık benim sorumluluğumdaydı ve bunları sık sık yerine getirmeye niyetliydim.

Dünyada hiçbir şey o kocaman yatakta onun yanına uzanmaktan daha iyi gelmiyordu, vücudu benimkine karşı sıcaktı, ikimiz de birkaç saat uyurken onun güvende olduğunu biliyorduk. Tamam, belki de birkaç gün uyumak. Tanrı biliyordu ki bunu kullanabilirdim.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu, ağzına bir kızartma daha atmadan önce bana bakarak.

"Şimdi, ortaklarımı birkaç kez arayacağım. Penn İstasyonu'ndaki soyunma tesisinin yakınındaki bölgeyi izlendiğinden emin olmak için araştıracaklar. Güvenli olduğunu anladığımızda çantayı alacağız. Ondan sonra Solovyov'la ilgileneceğim ki seni öldürmeye çalışmaktan vazgeçsin."

Dudakları hafifçe aralandı. "Hâlâ gerçekten benim peşimde olduğundan emin değilim. Yani, beni New York'tan kovan sendin."

Ona bir bakış attım. "Sana söyledim. O ben değildim."

Hamburgerimin son parçasını da tabağa attım. "Evini ancak çoktan yağmalandıktan sonra bulabildim. Solovyov'un seni Chicago'da bulduğunu sanmıyorum, henüz. Ama adamları burada her yerde. Birileri geldiğimizi görmüş olmalı. Pek de tedbirli değildik."

Gözleri bir an için kocaman oldu.

Belki de sonunda ne kadar büyük bir tehlike altında olduğunun farkına varıyordu.
içinde.

"Yani," dedi dikkatlice, "biz çantayı alacağız, sen Solovyov'la ilgileneceksin ve sonra gitmekte özgür müyüm?"

Hala beni terk etmek istiyordu.

Bu ilişkiye bir yalanla başlamayacaktım ama bu ona tüm gerçeği söylemem gerektiği anlamına da gelmiyordu.

"Solovyov'la ilgileneceğiz," dedim yumuşak bir sesle. "Ve sonra nerede durduğumuza bakacağız."

Kanepenin kolçağına yaslandım ve onun tepkisini inceledim. "Neden gerçekten senin peşinde olduğunu bilmiyorum ama bunun para olamayacağını biliyorum. Kaçırdığımız bir şey olmalı."

Parmakları bornozunun kemerine dolandı ve onu bükte. "Ama sen halledeceksin, değil mi?"

"Her neyse, ben hallederim," diye onu temin ettim.

"Ve bunu hallettikten sonra," diye bastırdı, "hayatımı uygun gördüğüm şekilde yaşamakta özgür müyüm? Sen peşime düşmeden?"

Gözümü bile kırpmadım.

"Her seferinde bir adım atalım," diye çekindim.

Dudakları aralandı ama üzerindeki yorgunluğun gözlerindeki keskinliği körelttiğini görebiliyordum.

Ayağa kalkarak, oda servisinin yemeğimizle birlikte getirmesini istediğim bir başka şey olan telefonumu şarj aletine takılı olduğu yerden aldım.

"Diğer odada bir telefon görüşmesi yapıyor olacağım. Eğer bu süiti terk edersen, sonu senin için iyi olmaz."

Marina yorgun bir iç çekti ve kanepeye daha da gömüldü.

"Dürüst olmak gerekirse Kostya, koşamayacak kadar yorgunum," diye mırıldandı kumandayı eline alırken. "Uslu duracağım ve sadece televizyon izleyeceğim. Söz veriyorum, tüm bunlar çözülene kadar hiçbir yere gitmeyeceğim."

Gözlerimi kısıtım, ona inanmak istiyordum.

Yerleşmek onun düşündüğü anlama gelmiyordu. Ama ben de onun trende koşmayacağına inanmıştım. Ve ikimiz de bunun nasıl sonuçlandığını biliyorduk.

Marina'nın sağduyu ile ilişkisi değişken bir ilişkiydi.

Henüz güvenecek kadar iyi anlamadığım bir şeydi.

Yatak odasına girerken kapıyı aralık bıraktım, sadece onu görüş alanımda tutacak kadar. Derin bir nefes alarak, Amerikan topraklarına ayak basmadan önce aramam gereken numarayı çevirdim.

Gregor cevap vermeden önce hat bir kez çaldı. "*Ob'yasnis'. Seychas.*" Açıkla kendini. Şimdi.

Sesi düzdü ama arkasında bir ağırlık vardı.

Çenemi sıktım. "Bu kişisel bir meseleydi, iş değil," dedim. "Ama indiğim anda sizi bilgilendirmediğim için özür dilerim."

"Bu bir mazeret değil. Bir cevap istiyorum. Neden yapmadın?"

"Dediğim gibi, kişiseldi. Aile işiyle ilgili değildi."

Kızgınlığının sesime yansımaları istememiştim. Dikkatli davranmam gerekiyordu. Onun yardımına ihtiyacım vardı. Gregor genellikle kuzenlerine yardım etmeye istekliydi. Genelde. Ama değerimden daha fazla sorun çıkardığıma karar verirse...

Kızgınlığı aşıkârdı. "Aile işine neyin dahil olup olmadığına ben karar veririm, sen değil."

Gregor'u görmezden gelmek kötü bir fikirdi.

Diğer Ruslar karısının onu yumuşattığını fısıldıyordu. Ben daha iyi biliyordum.

Gregor üstünlüğünü kaybetmemişti. Bekledi. İzledi. Öğrendi.

Sonra, hiç beklemediğiniz bir anda, şeytana bile geri adım attıracak bir vahşilikle saldırdı.

Kendimi destekleyerek nefes verdim. "Karım bu piç yüzünden öldü."

Bir süre sessizlik oldu. Sonra Gregor düz bir sesle, "Ya znayu. Moi soboleznovaniya." Başsağlığı diledi.

Öyle demek istemedi. İkimiz de biliyorduk.

Veronika'nın beni aptal yerine koyduğunu, arkamdan başka erkeklerle yattığını söyleyen oydu. Aldattığını biliyordum. Sadece bu kadar bariz olduğunu fark etmemiştim.

"Solovyov tarafından öldürüldü," diye bitirdim.

"Tabii ki öyleydi," dedi Gregor soğuk bir sesle. "Onu aylardır beceriyordu."

Sözleri derinden yaraladı ama tepki vermedim.

Gregor devam etti. "Karınız ve sevgilisi arasındaki aile içi bir mesele neden benim bölgeme izinsiz girmenizi gerektirsin ki?"

Arka planda, belirgin bir şekilde kadınsı bir ses alaycı bir şeyler mırıldandı. "Öfkelendiğinde ve talepkar olduğunda çok seksi oluyorsun."

Gregor telefonu kapatmış olmalı çünkü hat sessizliğe gömüldü. Sonra, boğuk kahkahalar.

Burnumu sıktım. Tanrı aşkına. Gregor geri dönmüştü.

"Govorí." Konuş.

Hiç tereddüt etmedim. "Veronika, Solovyov'dan para çaldı. Parayı kız kardeşine verdi. Marina parayı aldı ve Amerika'ya kaçtı."

Gregor burnundan sertçe nefes verdi. "O zaman lanet borcunu öde ve Solovyov'la olan bu saçmalığa bir son ver." Sesi ölümcül bir hal aldı.

Gerginlik vücudumu sarmıştı.

Onu daha önce aramalıydım.

Ama artık bu hatayı düzeltmek için çok geçti.

Şimdi, sadece hayatta kalmak zorundaydım.

"Mesele para değildi," diye tükürdüm ve ses tonumdan anında pişman oldum. Rusya'nın en büyük, en belalı orospu çocuklarından biri olabilirdim ve iş göğüs göğüse çarpışmaya geldiğinde muhtemelen kuzenimin kıcını tekmeleyebilirdim. Bu bizim gücümüzle ilgili değildi; bu bizim konumlarımızla ve onların gerektirdiği saygıyla ilgiliydi.

"Para dokuz yüz bin rublenin biraz üzerindeydi, yani ancak on bin ABD doları. Solovyov'un geri istediği başka bir şey olmalı. Öldürecek kadar kötü."

Gregor nefesinin altından küfretti. "Yani şimdi senin sorunun benim sorunum oldu, öyle mi?"

"Veronika'nın Marina'ya verdiği çantada bir şey olduğundan eminim.

Elime geçene kadar ne olduğunu bilmeme imkân yok." "Neye ihtiyacın var?" Gregor sinirli bir iç çekişle sordu.

Omuzlarım anında gevşedi. "Çanta Penn İstasyonu yakınlarındaki bir depolama şirketinin dolabında. Solovyov'un adamlarının orayı gözetlemediğinden emin olmalıyım."

"Olmuş bilin," dedi Gregor. "Ama bazı şartlar var."

Gregor'un konumunun ona kazandırdığı saygılı tonu yeniden kazanarak, "Dinliyorum," dedim.

"Çantada ne varsa benimdir. Para umurumda değil ama orada bana vereceğin bir istihbarat olduğu açık. Bununla nasıl başa çıkacağıma ben karar veririm."

"Evet, patron," dedim. Bu tamamen makul bir terimdi. Farklı koşullar altında tartışmaya çalışabilirdim ama peşinde olduğum ödül o çanta değildi.

Tek istediğim kızdı.

"Ayrıca-"

Kahretsin, işte geldi.

"Solovyov ile yapılacak her türlü pazarlık benim tarafımdan yürütülecek. Size gelince, şu anki ana göreviniz sadece kız kardeşi korumak. Soyunma odasının güvenliğini sağladığımızda sizi arayacağım."

"Evet, patron."

"Ve kuzen," dedi Gregor, ben telefonu kapatmadan. "Bir daha böyle bir şey yaparsan seni kuduz bir köpek gibi gebertirim."

"Anlaşıldı."

Bu çok daha kötü olabilirdi.

Kendi kuzenim tarafından tehdit edilmek hoşuma gitmiyordu. Tam da bu yüzden onu bu işe daha önce dahil etmemiştim. Bu sadece Marina'yla ilgili değildi, gerçi dürüst olmak gerekirse, çoğunlukla Marina'yla ilgiliydi.

Rusya'daki söylentiler Gregor'a karşı iyi değildi. Karısının onu zayıf düşürdüğünü söylüyorlardı. Kardeşinin de öyle. Bir de kız kardeşleri vardı ki, Ivanovlar için onurlu ve sadık bir asker olan Mikhail'le evlenmişti ama soyadı ya da bağlantıları olmayan bir adamdı.

Gregor bir yük haline gelmişti. Onun her şeyi mahvetmesi riskini almak istemedim.

Ve sonra Solovyov vardı.

Planını bilmiyordum ama Gregor'un bölgesine çoktan girmiş olsaydı şaşırmazdım. Rus hükümeti işleri daha da zorlaştırıyordu. Ne kadar çok baskı yaparlarsa o kadar az kârlı oluyordu. Kârlar azaldıkça da anavatanda kalma fikri giderek daha az cazip hale geliyordu.

ABD'nin böyle bir sorunu yoktu. Kapitalizm yolsuzluğun kolay olduğu anlamına geliyordu. Açgözlülük insanları tahmin edilebilir kılıyordu. Artık bir ABD'li yetkiliye rüşvet vermek bir Rus yetkiliye rüşvet vermekten daha ucuzdu.

Daha fazla aile Amerika'ya açılmayı düşünüyordu.

Onları durduran tek şey Gregor'du. Ama eğer o zayıf düşseydi.
Köpekbalkıları daireler çiziyor, suda kan bekliyorlardı.
Telefonumu cebime geri koydum ve bir sonraki adımda ne yapacağımı
düşündüm.

Ama arkamı döndüğümde Marina zaten oradaydı, kapının girişinde
duruyordu.

Ellerini küçük bedenini saran otel bornozunun ceplerine soktu.

Gözleri benimkilerle buluştu. Duruşu sanki çarpışmaya hazırlanmış
gibi sabitti.

"Sana bir şey sormam gerekiyor," dedi.

Lanet olsun. Bu her neyse, hoşuma gitmeyecekti.

"Tamam," dedim dikkatlice. Ona yalan söyleyemezdim. Ama gerçeği bir
mermi gibi savuşturmaya da çoktan hazırdım.

"Neden kız kardeşimle evlendin?"

BÖLÜM 24

KOSTYA

Marina bana baktı, bakışları sabitti, beklentisi gözlerinde yanıyordu. Doğrudan bir soru sormuştu ve doğrudan bir cevap istiyordu.

Farklı koşullar altında, kaçırdım. Saptırırdım. Ya da basitçe cevap vermeyi reddederdim. Ama Marina'nın gitmesine izin vermeye hiç niyetim yoktu. Hoşuna gitse de gitmese de bu hayatın bir parçası olacaktı.

Nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ve bu beni itiraf etmek istediğimden daha fazla tedirgin ediyordu.

İnsanların sözlerime nasıl tepki vereceğini hep biliyordum. Korkuyla. Saygıyla. Öfkeyle. Hatta bazıları altına bile işerdi. Onlar daha ağızlarını açmadan önce olası her sonucu hesaplamış, düşünmeye fırsat bulamadan uygun yanıtı hazırlamıştım.

Ama Marina'nın ne yapacağı belli olmazdı.

Olmaması gerektiği gibi tepki vermedi.

Bu onun en sinir bozucu özelliği olmalıydı. Ama değildi.

Çıldırıcıydı, evet. Ama aynı zamanda... sarhoş ediciydi.

Benim dünyam hassasiyet üzerine kuruluydu. Verimlilik. Her şey yerli yerinde.

Her değişken hesaba katıldı.

Marina mı? İpeğe sarılmış bir kaos gibiydi. Ve onu çözmek istemediysem ne olayım.

"Kız kardeşinin ailesi hakkında ne kadar şey biliyorsun?" Sesimi sabit tutarak sordum. "Özellikle de annesini?"

Dudakları hafifçe aralandı, sonra ince bir çizgi halinde sıkıştı. Alt dudağını çiğnedi -fark ettiğim gergin bir alışkanlık- ama hemen cevap vermedi.

Onun yerine topuklarının üzerinde döndü ve diğer odaya doğru yürüdü, omzunun üzerinden beni takip etmem için el salladı.

Bir test.

Burnumdan iç çektim ve onu takip etmeden önce bir elimi saçlarımda gezdirdim.

Önce tereyağı ve sarımsak kokusu çarptı burnuma. Bakışlarım şimdi daha fazla yemek tepsisiyle kaplı olan sehpa kaydı, gümüş kubbeler sıcak ışığın altında parlıyordu.

Sessiz bir soruyla kaşlarımı kaldırdım.

Masummuş gibi davranarak omuz silkti. "Acıkmıştım. Daha fazla yemek istedim.

Beni kovalama olayından sonra bana borçlu olduğumu düşündüm."

Kendime rağmen ağzımın kenarından bir gülümseme geçti. Tanrım, o başka bir şeydi.

Kanepeye kıvrıldı, bacaklarını altına soktu ve kubbelerden birini kaldırarak üzerinde bütün bir ıstakoz bulunan saçma sapan büyüklükte bir makarna tabağını ortaya çıkardı.

"Ne isterseniz sipariş edin," dedim omuz silkerek.

Onun yanına oturmayı düşündüm, yakınlığının manyetik bir güç gibi beni çektiğini hissettim. Ama eğer ona gerçeği anlatacaksam, boşluğa ihtiyacım vardı. Hareket etmem gerekiyordu. İçimi kemiren bu yabancı endişeyi atacak bir yere ihtiyacım vardı.

Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken omuzlarımı geriye atıp ellerimi kalçalarımaya koyarak odanın içinde volta attım. Ama aramızdaki gerilim gergindi ve yanlış bir kelimenin zar zor tutunduğumuz kırılğan ateşkesi bozabileceğini biliyordum.

Marina bir çatal dolusu makarnayı evirip çevirerek beni izliyordu, ifadesi okunamıyordu. "Ailenin anne tarafı hakkında pek bir şey bilmiyorum. Para ve nüfuz sahibi bir aileden geldiğini biliyordum. Herkesin bana söylediği tek şey buydu."

Bir an için başımı salladım. "Sadece parayla gelmediler. Veronika'nın anne tarafından büyükbabası bir mafya babasıydı. Annesi bir mafya prensesiydi."

Bana baktı, sonra çatalıyla devam etmemi işaret etti ve fettuccine eriştesinden bir ısırik daha alıp çatalın ucunda döndürdü.

Çiğnerken gözlerinin zevkle kapanması dikkat dağıtıcıydı.

Çenemi sıkarak düşüncelerimi tekrar hizaya sokmaya zorladım. "Veronika'nın annesinin mafya ailesi yok oluyordu ama hâlâ iş bağlantıları, mal varlıkları ve Ivanov ailesinin istediği birkaç kontratları vardı.

Onları güvence altına almamızın tek yolu evlilikti. Böylece bir sözleşme yapıldı ve Veronika ile evlendik. Bu sadece bir iş anlaşmasıydı."

"Onu sevdiğin mi?" diye sordu.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim. "Ama istedim. Sözleşmeyi ve bunun neleri gerektireceğini öğrendiğimde, onunla birbirimizi sevebileceğimizi ummuştum ama o buna hiç ilgi duymadı. Onu zorlayabilirdim ama..." Gerisini söylemedim.

"Bu şekilde aşka zorlamanın Stockholm sendromu olarak adlandırıldığından eminim," dedi hazırlıksız bir şekilde ve bir kahkahayı ısırmak zorunda kaldım. Sürekli şaşırtan biriydi.

"Bir kadının beni istemesinin tek yolunun Stockholm sendromu olduğunu mu söylüyorsun?"

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü, gözleri bornozumun altındaki sikimdeydi ve bakışları altında sertleşti.

"Tek yol bu değil ama kadınları kaçırmaktan ve iradeleri dışında alıkoymaktan hoşlanıyor gibisiniz. Bu yüzden en olası yol bu gibi görünüyor."

Gözlerimi ona diktim ve ağzımın kenarlarında beliren gülümsemeyi bastırmak için dudaklarımı sert bir yüz ifadesiyle bastırdım. "Böyle devam edersen küçük kız, sana o dudaklarınla yapman gereken bir şey vereceğim ve sonra yemeğin soğuyacak."

Küçük bir nefes verdi ve kalçalarının birbirine yapışmasını kaçırmadım. Ama geri çekilmek yerine bakışlarımı açık bir meydan okumayla karşıladı.

"Yani mafyanın içinde olduğunu mu söylüyorsun?" diyerek konuyu değiştirdi.

Mafya demesi ve bana şaşkınlık ve hatta korku duymadan bakması tedirgin edici ve oldukça şüpheliydi. Sanki "Demek muhasebecisin?" gibi sıradan bir şey söylemiş gibi.

"Bunların ne kadarını zaten biliyorsun?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona bakarak sordum.

Benden korkması gerekirdi. Çıldırması ya da nasıl kaçacağını bulmaya çalışmalıydı. Bunun yerine ıstakozlu fettuccine'i bırakıp başka bir tabağın gümüş kubbesinin altına bakıyordu.

"Bunu denemelisin. Harika bir şey." Makarnayı işaret etti. "Hayır teşekkürler, ben yakıt için yerim, zevk için değil."

Marina bana bakarak, "Hayatım boyunca bundan daha iç karartıcı bir ifade duymadım," dedi.

Onun rahat ses tonundan hemen şüphelenerek sertçe nefes verdim ve bakışlarımı daralttım. "Soruma cevap vermediniz. Bunun ne kadarını zaten biliyorsun?"

"Makarnadan bir ısırık al, bana gerçekten ne düşündüğünü söyle, ben de sana bildiklerimi anlatayım." Kaşını meydan okurcasına kaldırdı.

"Bence çok fazla kalori içeriyor ve gerçek anlamda tatmin edici olması için yeterli besin maddesi içermiyor."

Kaşlarını bana doğru kaldırdı ve çatalı uzattı. Makarnayı denemem için bana meydan mı okuyordu yoksa önce kimin kırılacağını bilmek isteyerek tavuk mu oynuyordu bilmiyordum.

Onu daha sonra kırarak eğlenecektim ama şimdilik cevaplara ihtiyacım vardı. Gözlerimi devirdim ama yanına oturdum ve uzattığı elindeki çatalı kaptım. Bana cevap vermesi için onu yatıştırmaya yetecek kadar hızlı bir ısırık almak niyetindeydim.

Tatmin olmamıştı. Çatalı geri aldı, bir ısırık daha aldı ve havaya kaldırdı. "Hayır, öyle değil. Gerçek bir ısırık."

Sadece onu mutlu etmek ve başka bir kavga olmadan bazı cevaplar almak için eğildim ve doğrudan çataldan aldım.

Tatlar dilimde patladığı anda inledim ve Marina usulca güldü. "Güzel, ha?"

Kahkahası hafifti, alaycıydı ama altında, söylenmemiş bir şeyle ağırlaşan gerginlik vardı. Çatalı tekrar uzattı, ben de bileğini yakaladım ve onu orada tuttum. Nefesi kesildi.

Başparmağımın bileğinin iç kısmına sürtünmesine izin verdim, derisinin altındaki hızlı nabızı hissettim. "Beni kaprislerine boyun eğdirmekten hoşlanıyorsun, değil mi?"

Gülümsedi ama sanki birden ne kadar yakın olduğumuzun farkına varmış gibi bir aksama oldu.

Sesimi alçaltarak eğildim. "Dikkatli ol, Marina. Ateşle oynamaya devam edersen yanacaksın."

Nefesi titreyerek dışarı çıktı ama uzaklaşmadı. Bunun yerine çatalı bir kez daha kaldırdı, bu kez ısırığı kasten ağzıma kaydırды ve bir saniye fazla oyalandı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Sonuçlarına hazır mısınız, bebek kız?"

Bakışlarını kaçırarak başka bir gümüş kubbeyi kaldırdı ve pastırma, çedar peyniri ve brokoli ile doldurulmuş bir fırınlanmış patates ortaya çıktı. "Sırada bunu deneyin."

"Soruya cevap ver."

İsteğimi görmezden gelerek, "Veronika bana her şeyi anlatmadı ama ailesinin de sizinkiyle aynı işi yaptığını ve başka seçeneği olmadığını söyledi. Ben aptal değilim. Bir araya getirmem uzun sürmedi. Bildiğim kadarıyla, sözleşmeleri hala evlilikle mühürleyen tek işletmeler yasanın daha az itibarlı tarafında yer alıyor."

"Seni rahatsız etmiyor mu?" Patatese bir bıçak saplayıp kestiğim yerden erimiş peynirden bir nehir akmasını izleyerek sordum.

Marina arkasına yaslandı, kucağında patates püresi yatağında güneşte kurutulmuş domates ve krema soslu tavuk tabağı vardı. Tavuktan bir ısırık aldı ve dudakları hoşgörölü bir gülümsemeye dönüşürken gözleri kapandı.

Elimde değildi, onu bu kadar mutlu eden şeyin ne olduğunu bilmem gerekiyordu. Çatalımı tabağına soktum ve bir parça tavuğa domatesin bir kısmını sapladım, hatta kendi dudaklarıma götürmeden önce sosa ve patateslere buladım.

Kahretsin, bu iyiydi.

Bir şeyi sadece zevk için deneyimlemek tuhaftı. "Nedir bu?"

"Buna benimle evlen tavuğu deniyor," diye cevap verdi. "Ve bu beni rahatsız ediyor mu bilmiyorum. Bratva gaddarlığıyla bilinir, ama bratva ile diğer zengin orospu çocukları arasında gerçekten bir fark var mı? En azından bu konuda ikiyözlü değilsin. Sana soru sorarsam bana dürüstçe cevap verecek misin?"

"Elimden geldiğince dürüstçe cevap vereceğim. Size zarar verecek ya da sizi tehlikeye atacak hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Hiç eğlence için birini incittin mi?"

Derin bir nefes aldım.

Sorusu doğrudan ve açıktı. Bir yanıma buna saygı duymak zorundaydı. Ne istediğini biliyordu; kumdaki çizgisinin nerede olduğunu ve neyi affedip neyi affetmeyeceğini biliyordu.

"Ailem için yaptığım işin bir parçası olarak mı? Hayır," diye cevap verdim. "İnsanlara zarar verdim ama asla zevk için değil. En azından görev sırasında değil. Şimdi eğer yerel hokey takımının bir parçası olarak buz üzerinde konuşuyorsak, bu farklı bir hikaye."

"Bu iş değil, bu savaş," dedi seksi bir gülümsemeye.

Marina'da her zaman böyle bir enerji vardı. Beni ilk çeken şey buydu, tam olarak tanımlayamadığım bir çekicilik. Ama şimdi onu izlerken -parmakları

Bir diğetine uzanmadan önce bir tabağın kenarını sıyırdım, bu tabak dondurma ve şekerlemeli brownie ile doluydu, ne olduğunu anladım.

Açlık.

Sadece yemek için değil, gerçi ona da düşküncü, her lokmanın tadını tapılacak bir şeymiş gibi çıkarıyordu. Ama hayat için. Deneyimler için. Zevk için.

Ne istediğini biliyordu ve onu aldı. Hiç tereddüt etmeden. Özür dilemedi.

Onda sarhoş edici bir cesaret, bir pervasızlık vardı.

Tanıdığım başka hiçbir kadın -ister mafyanın içinde doğmuş olsun, ister mafyaya tırnaklarıyla kazıyarak girmiş olsun- onun gibi kaçmazdı. Bir kez değil, iki kez sıfırdan bir hayat kurmaya cesaret edemezlerdi. Ama Marina hiç taviz vermeden bunu başardı. Damarlarındaki ateşi kaybetmeden.

Tıpkı bu ziyafeti ihtiyacı olduğu için değil, beni kızdırmak istediği için sipariş etmesi gibi. El değmemiş istiridye ve havyar sergisi yeterince kanıttı. İstese tüm restoranı sipariş edebilirdi ve bu benim net değerimde bir çentik açmazdı.

Ama yemek yeme şekli, örnek alması, tadına bakması, sanki dünyayı sadece hisleriyle özümseyormuş gibi kendisiyle alay etmesiydi.

Ve lanet olsun, o da kendini bana aynı şekilde vermemiş miydi?

Tren vagonunda benimle itiş kakış, açlığa açlıkla karşılık verdi. O da benim kadar sert boşaldı, vücudu tam bir deneyime teslim oldu.

Ben öyle yaşamadım. Yaptığım her hareket hesaplanmıştı. Her karar, her eylem, tükettiğim yemeklere kadar, hepsi bir amaca hizmet ediyordu. Zevk için içmedim, sadece sinirlerimi yatıştırmak ya da müzakereleri kolaylaştırmak için içtim.

Marina'yı kıtalar boyunca kovalamadım çünkü onu istiyordum. Onu istiyordum, her zaman istemiştim ama uçağa binmemin nedeni bu değildi.

Bunu yaptım çünkü Veronika'ya bir söz vermiştim.

Yine de şimdi Marina'nın karşısında oturmuş, alt dudağındaki çikolata lekesini yalamasını izlerken, onun beni arzulattığını fark ettim.

Uzun zamandır kendimden esirgediğim şeyleri arzulamamı sağladı.

Fazla düşünmedi. Tereddüt etmedi. Belki de düşünmeliydi, belki o zaman o lanet trenden atlamazdı, ama cesareti için onu suçlayamazdım.

Sesi düşüncelerimi yarıp geçti. "Onunla evlendiğine pişman mısın?"

BÖLÜM 25

KOSTYA

P Beni bir düzine silahlı Rus'un bulunduğu bir odaya soktular, hepsi yarı sarhoştı ve birbirlerinin kafalarını uçurmaktan tek bir yanlış kelime uzaktaydılar ve ben buz gibi soğuktum.

Ama beni bu kadınla -bu çıldırtıcı, pervasız, geveze çelişkili kadınla- bir odada yalnız bıraktığınızda ne yapacağımı şaşıırıyordum.

"Beni bu ana getiren hiçbir şeyden pişmanlık duymuyorum."

Marina sıcak ekmeğinden bir lokma koparırken dudakları kıvrıldı ve sözlerimi düşünürken çiğnemeye başladı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu şu anlama geliyor: Eğer her şey tam olarak olduğu gibi gerçekleşmemiş olsaydı, sen ve ben şu anda burada olmayacaktık. Sen küçük bir orduyu doyuracak kadar yemek yerken."

Parlak gözleri parlıyordu. "Oda servisi siparişi verme becerilerimi mi sorguluyorsun?"

"Beslenme konusundaki kararlarını sorguluyorum," diye karşılık verdim, ciddiyetsizlik girişimi bana yabancı ve doğal gelmemiştı.

Başka bir ekmeğ parçasına uzandı, onu ikiye böldü, dudaklarına doğru kaldırırken parmaklarının arasında buhar kıvrılıyordu. "Bunu ye."

"Hayır," dedim, neredeyse ağzım sulanacakken bile. "Bunun hiçbir değeri yok. Basit karbonhidratlar."

Bakışları benimkilere kaydı, meydan okuyordu. "Bu inanılmaz."

Sesindeki kendini beğenmiş kesinlik, içimde karanlık ve tehlikeli bir şeyin kıvrılmasına neden oldu. Eğildim ve ekmeği ısırmadan önce dudaklarımın parmak uçlarına değmesine izin verdim.

Lanet olsun. O haklıydı. Bu iyiydi.

Dudaklarından yumuşak bir zafer sesi çıktı ve onu masaya sürükleyip o ukala sırtışını bir nefesle değıştirme dürtüsüyle savaştım.

Bunun yerine, yapmamam gerektiğini bildiğim tek şeyi söyledim. "Pişmanlıkların var mı Marina?"

Duymak istemediğim cevap için kendimi hazırladım.

Beni o tren vagonunda ve duşta becerdiği için pişman olduğunu söylemesi için - gerçi pek fazla seçeneği yoktu. Ya da beni bayılttığında işi bitirmediği için pişman olduğunu. Polisi aramadığına, daha uzağa kaçmadığına ya da yapması gereken binlerce başka şeye pişman olduğunu.

Ama o sadece omuz silkti, umursamadı ve bir lokma daha ekmek kopardı. "Hayat pişmanlıklar için çok kısa." Alt dudağındaki bir kırıntıyı yaladı, konuşmanın ağırlığından hiç etkilenmemişti. "Anı yaşamaya odaklanmak varken neden değıştirmeyeceğim şeylerle zaman kaybedeyim? Önümdeki her şeyin tadını çıkarmak varken?"

Eğildim, gözleriyle buluşmadan önce bakışlarımın ağzına düşmesine izin verdim. "Her şeyi mi?"

Kelime aramızda ağır, yüklü ve anlam yüklü bir şekilde duruyordu. Dudakları hafifçe aralandı ama başka tarafa bakmadı.

Geri adım atmadı.

Yavaş, bilmiş bir gülümseme ağzının kenarlarını kıvırdı ve lanet olsun, onu tekrar tekrar yutmak istemedim.

"Kız kardeşimin seni aldattığını biliyor muydun?" diye sordu aniden.

Bu konuşma değışikliği kaburgalarımın bir yumruk gibi çarptı.

Yavaşça, dikkatlice nefes verdim. *Hafifçe bas.*

Marina'ya gerçeği söyleyeceğimi söylemiştim, en azından onu tehlikeye atmadığı sürece. Bu gerçek öyle olmayacaktı. Ama ölümler hakkında kötü konuşmak gibi bir alışkanlığım da yoktu. Özellikle de sevdiği biri hakkında.

Ama Veronika'nın aldatıp aldatmadığını sormamıştı. Benim *bilip bilmediğimi* sormuştu.

Yani zaten biliyordu. Başka ne biliyordu?

"Evet," dedim, onu dikkatle izliyor, tepkisini ölçüyordum. "Başka erkeklerle birlikte olduğunu biliyordum. Anlaşmalarımıza rağmen bu konuda ağzını bile sıkı tutmadığını biliyordum. Ve bu yüzden öldürüldüğünü de biliyorum."

Marina irkilmedi. Tereddüt etmedi. "Bana doğruyu söyle. Yalan yok. Sen mi yaptın?"

Cevabım hemen oldu. "Hayır." Sesim sabitti, tereddütsüzdü.

Veronika'yı sevmemiştim. Ona sadık bile kalmamıştım, önemli olan yönlerden değil. Önemli olan şekilde değil. Çünkü onun küçük kız kardeşini ilk gördüğüm andan itibaren lanet bir hain olmuşum.

Marina'ya hiç
dokunmadım. O çizgiyi
hiç geçmedim.

Benim olmadığında, dokunulmadığında, sınırların dışında kaldığında değil. Bana o büyük, meraklı gözlerle baktığında değil.

Ama bu beni onu düşünmekten alıkoymamıştı. Dudaklarının sikimin etrafına sarıldığında nasıl hisseceğini merak etmemi engellememişti. Beni izlemekten, beklemekten, istemekten alıkoymamıştı. Ve şimdi, yıllar sonra, kaçtıktan sonra, her fırsatta benimle savaştıktan sonra, onu tam olarak istediğim yere getirdim.

Benim
dünyamda.
Ellerimde.

Ve ne kadar nazlanmaya, etkilenmemiş gibi davranmaya çalışsa da, nabzının boğazının dibinde nasıl attığını gördüm. Eğildiğinde nefesinin nasıl sıkıştığını gördüm.

O beni istiyordu. Benim onu her zaman istediğim gibi.

Marina yavaşça nefes aldı, parmakları sanki kendini destekliyormuş gibi kucağına doğru kıvrıldı.

Çünkü *biliyordu*.

Cevabı benim kadar iyi biliyordu.

Çünkü Veronika benim karım olabilirdi ama Marina her zaman benim saplantım olmuştu.

Peki ya şimdi? Artık ona sahip olamayacağımı söyleyecek kimse kalmamıştı.

Bizi ayrı tutacak bir sözleşme yoktu. Onu yıllardır istediğim gibi almamı engelleyen ince bir ahlak perdesi yoktu.

O bana aitti.

Sadece henüz farkında değildi.

"Veronika'yı sevmemiş olabilirim," diye itiraf ettim, "ama onu öldürmezdim. Bu bir aşk maçı değildi. Bu bir sözleşmeydi."

"Ondan nefret mi ediyordun?"

Tereddüt ettim. Kolay cevap evetti. Bu her şeyi daha basit hale getirirdi. Ama gerçek bu olmazdı.

"Hayır." Kelimeyi beklediğimden daha alçak sesle söyledim. Marina'nın bakışları keskinleşti. Hesaplıyordu.

"Hayal kırıklığına uğradım," dedim sonunda. "Bazı beklentilerim vardı. Umutlarım. En azından işlevsel bir ortaklığımız olacağını düşünmüştüm. Bu yıkılınca, bıraktım gitti. Ama ondan nefret etmedim." Öne doğru eğildim, sesim alçaldı, koyulaştı. "Yine de seni içine soktuğu duruma çok kızgıyım."

Bu kısmı doğruydu.

Veronika dikkatsiz davranmıştı ve şimdi Marina hiç oynamaması gereken bir oyuna karışmıştı. Onu ölüme götürecek bir oyuna.

"Bilmiyordu," dedi Marina, sesi şimdi daha kısıktı. "Ona başka bir mafya patronuyla yatmasının aptalca olduğunu söyledim. *Özellikle* de rakip bir aileden biriyle. Hayatında kötü seçimler yaparak inanılmaz bir fırsatı heba ettiğini söyledim ve öyle de oldu." Nefes verdi, hâlâ umursadığı için kendinden nefret ediyormuş gibi çenesi gerildi. "Ama içinde ipler olduğunu bilseydi o çantayı bana asla vermezdi."

Onu inceledim. *Para yerine o çantayı dikkatli bir şekilde söylemesini.* Sanki hâlâ kendini ondan ayırmaya çalışıyormuş gibi, sanki ellerini Veronika'nın geride bıraktığı kana bulamamış gibi.

Başımı öne eğdim. "O iplerin ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır." Yüzünde bir tedirginlik titreşimi belirdi. "Bildiğim tek şey, eğer ona bir şey olursa, parayı alıp kaçmam gerektiğini söylediği. Ben de öyle yaptım."

Koştı.

Ben de kovaladım.

Bir elimi saçlarımda gezdirdim, resmin tamamı parça parça bir araya geliyordu. Veronika ateşle oynadığını biliyordu. Kendini korumamıştı ama Marina'yı korumaya çalışmıştı.

Ve onu doğrudan ellerime göndermişti.

Marina beni inceledikten sonra, "Madem Veronika'nın aldattığını biliyordun, neden hiçbir şey söylemedin?" diye sordu.

Bu sorunun ağırlığının aramıza yerleştiğini hissettim.

"Onu her yüzüne vurduğumda," diye devam etti, sesi şimdi daha kısıktı, "bana onun başka erkeklerle yattığını söyleyebilirdin. Beni susturabilirdin. Ama hiç yapmadın."

Ona baktım, nabzım sabitti ama daha karanlık bir şeyle doluydu.

"O senin kız kardeşindi," dedim basitçe. "Onu severdin. Onun ilişkilerinden haberdar olduğunu bilmiyordum ve onun anısını senin gözünde kirletmek istemedim."

Yüz ifadesindeki bir şey değişti. Tam olarak yumuşaklık değil, *daha kötü bir* şey.

Tehlikeli bir şey.

"Oh..."

O küçücük ses, bir kelime bile değildi. Marina bana öyle baktığında ne kadar çaresiz olduğumu anladığıysa, mahvolmuştum demektir.

Eğildim. "Madem kız kardeşinin ne yaptığını biliyordun, o zaman neden bu bilgiyi bana karşı kullanmadın?"

Dudakları hafifçe aralandı, nabızı boğazının dibinde titriyordu.

BÖLÜM 26

MARİNA

W Bu bilgiyi ona karşı kullanmamış mıydım? Sadece onu yaralamak, kaburgalarının arasına kelimelerden başka bir şey kullanmadan bir bıçak sokmak için bile olsa, bunu hiç yapmamıştım. Hiçbir zaman hatta bunu düşündüm.

Öyle bir insan olmadığım için olduğunu söylemek isterdim ama bu yalan olur. Köşeye sıkıştığımızda zalim olma yeteneği hepimizin içinde vardı. Elimizdeki her türlü silahı kullanmak.

Özgürlük ile tutsaklık arasındaki fark anlamına gelseydi, bunu yapmalıyım.

Peki ben neden yapmadım?

Tüm hatalarına rağmen -ki pek çok hatası vardı- o benim kız kardeşimdi. Ve ben onu koşulsuz sevmiştim. Koşulsuz sevginin olayı buydu. Biri öldüğünde yok olmazdı. Sırf seçimlerini onaylamadığınız için de yok olmazdı.

Yine de, işte buradaydım, asla yapmayacağıma yemin ettiğim şeyi yapmıştım.

Kocasıyla yatmıştım. İki kez.

Mide bulandırıcı bir suçluluk dalgası içime doldu, el değmemiş yemek tabaklarına bakarken içim düğümlendi. Daha birkaç dakika önce lüks gibi görünen bu çökmekte olan ziyafet şimdi midemi bulandırıyordu.

"Az önce ne oldu?" Kostya'nın sesi alçak ve temkinliydi. Kırılğan ve içi boş bir gülümsemeyi zorladım. "Hiçbir şey olmadı."

Bana inanmadı.

"Marina," dedi, sesi uyarıcı bir tonla çıkıyordu.

Titredim. Bu sesten korkmalıyım. Belki de korkuyordum. Ama korkudan öte, tamamen başka bir şeydi, daha karanlık bir şey. Adımı söyleme şekli her zaman ağırlığını hissettirmişti, sanki ona sahipmiş gibi.

"Sadece kız kardeşimi özlüyorum," diye fısıldadım.

Yüz ifadesindeki anlayışın doğuşunu izledim, bir fırtına gibi gözlerini kararttı. O biliyordu. Hissediyordu. Beni kısıp alan, her zevk anını bir suça dönüştüren suçluluk duygusunu.

"Marina." Bu kez ismim daha yumuşaktı, neredeyse ikna ediciydi.

Bunu ne tür bir kadın yaptı? Onu gerçekten seven tek kişiye kim ihanet etti? Evliliklerinin detayları önemli değildi. Onun karısıydı. Ve ben onu yine de almıştım.

Boğazımdaki sıkışıklığa karşı yutkundum. "Sorun değil. Veronika'yı sevmesen bile ona saygı duyduğunu biliyorum."

Kostya'nın çenesi gerildi. "Onun hakkında kötü düşünmeni istemedim."

Bunu kastetmişti. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Ama yine de bu, yaşadığım hiçbir şeyi daha az sefil hissettirmiyordu.

"Eğer bir fark yaratacaksa, ona bunun kötü bir fikir olduğunu söyledim. Ondan durmasını istedim."

"Ne zamandır biliyordun?"

Tereddüt ettim. "En başından beri."

Çenesindeki kaslar esnedi, sessizliği aramızda gerildi.

Ona her şeyi anlatamazdım. Yeminlerini ettikleri andan itibaren ona ihanet ettiğini. Bile bile rakibini aradığını.

Solovyov'un yattığı tek erkek olmadığından oldukça emindim.

Sonlara doğru başka bir adam daha vardı.

O kadar tehlikeli biri ki bana adını bile söylemedi. Sadece aptal bir Batman kötü adamı lakabı.

Bunu kişisel olarak algılayacaktır. Hangi erkek almaz ki?

Ama bu Kostya ile ilgili değildi. Veronika'nın kontrol ihtiyacı ve kafese kapatılmayı reddetmesiyle ilgiliydi. Sahiplenildiğini hissetmemek için her şeyi yakıp yıkmaya hazırды.

Ve yine de, inanılmaz bir adamı kaçırmıştı. Kendim için aldığım bir adamı.

"O güzel kafanın içinde neler döndüğünü anlat bana," diye sordu.

Titreyerek nefes verdim. "Her zaman Veronika'dan daha iyi olduğumu düşündüm. Onun yaptığı seçimleri yapmadığım için ahlaki bir üstünlüğe sahip olduğumu düşündüm. Ama

Yanılmışım."

Kaşları çatıldı. "Neden?"

Sesim çatallaştı ve bunun için kendimden nefret ettim. "Çünkü az önce kocasıyla yattım."

Kostya bana doğru hareketlendi ve kendimi durduramadan geri çekildim. O dondu kaldı. İfadesinde tehlikeli bir şeyin titreşimi parladı -öfke, incinme.

Bu beni korkuttu.

Ama yine de onu istiyordum.

Ayağa kalktım ve pencereye doğru yürüdüm, bornozu üzerime daha sıkı çektim ve altımızda yayılan şehre baktım. Uzakta, Central Park sonbaharın renkleriyle yanıyor, aşağıdaki insanlar olağan yaşamlarına devam ediyorlardı. Onlara imreniyordum, sonuçlarına katlanmadan el ele tutuşabilenlere, günahın ağırlığı göğüslerine baskı yapmadan sevebilenlere.

"Veronika ile ilişkimizin böyle olmadığını biliyorsun," dedi, sesi biraz daha yumuşaktı.

Şimdi daha yakındı. Sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakındı ama bana dokunmadı.

Bunun için
minnettardım. Ve
bunun için acı
çekiyordum.

"Beni hiç sevmedi, Marina."

Gözlerimi kapattım, gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım. "Ama sen evliydin." "Ne olmuş yani?" diye ısırdı. "Hiçbir zaman gerçek olmadı. Ve o-"

Söylemeden önce sözünü kesti. Ölmüştü. O ölmüştü. Öldürülmüştü.

Başımı salladım. Bir önemi yoktu. Gerçeği silemezdi.

Sert bir şekilde nefes verdi. "Marina." Bu kez ismim bir yalvarış gibiydi.

Çekip gitmeliydim. Elimde kalan son parçamı da yok etmeden önce ona, buna, bize sırtımı dönmeliydim.

Onun yerine, "Özür dilerim." diye fısıldadım.

Uzun bir süre beni inceledi ve sonra hiç uyarmadan beni kollarının arasına aldı.

Nefesim kesildi, vücudum gerildi ama o konuşmadı.

Beni yatak odasına götürdü ve yatırdı, battaniyeleri kaburgalarımı yırtan taze bir suçluluk duygusu uyandıran bir özenle üzerime örttü.

Parmakları alnımda gezindi, zar zor bir dokunuş. "Bu iş daha bitmedi," diye mırıldandı.

Sonra da kapıyı arkasından kapatarak gitti.

Karanlıkta uzandım, vücudum asla sahip olamayacağım bir şey için
ağrıyordu ve dokunuşunun hala tenimde nasıl kaldığını düşünmemeye çalıştım.

BÖLÜM 27

KOSTYA

I Pencerenin yanındaki koltukta oturmuş, Marina'nın huzur içinde uyumasını izliyordu.

Yapmam gereken o kadar çok şey vardı ki -yapmam gereken aramalar, sonuçlandırmam gereken düzenlemeler- ama hiçbirini yapmaya cesaret edemiyordum.

Çünkü bunların hepsi onun yanından ayrılmayı gerektiriyordu. Ve bu olmayacaktı.

Ritz-Carlton Gregor'un koruması altındaydı. Solovyov ve adamlarına karşı güvende olmalıydı. Ama bu riski alamazdım. Eğer onu izlemiyorsam, güvende olduğundan nasıl emin olabilirdim?

Küçük tavşanımın kaçmak gibi bir alışkanlığı olduğundan bahsetmiyorum bile.

Bunu geride bıraktığımızı ummuştum. Ama sonra söyledi, bundan sonra özgür olacağını düşünmüş.

Rusya'dan özgür. Mafyadan özgür. Benden özgür.

Her şeyden kaçmak istiyordu ve eline geçen ilk fırsatı değerlendirmeyeceğinden emin olamazdım.

Onu korumak istediğimi anladı. Ona asla zarar vermeyeceğimi biliyordu. Ama bu gecedен sonra, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bana baktıktan sonra, buna hâlâ inandığından pek emin değildim.

Onu incitebileceğim hiçbir evren yoktu. Ama onu bırakmaya da hiç niyetim yoktu.

Onun yeri burasıydı, benim yanımda.

Bunu görmesini nasıl sağlayabilirdim? Onu kalmaya nasıl ikna edebilirdim?

Benimle yattığı için kendini suçlu hissettiğini itiraf ettiğinde, bunun farkına vardığı anı tam olarak görmüştüm.

Gözleri dehşetle irileşti, yüzünün rengi soldu. Parmak eklemlerini beyazlatacak kadar sıkıca kavradığı çatal parmaklarından kayarak donuk bir takırtıyla yere düştü.

Fark etmedi bile.

İçindeki fırtına tarafından çok fazla tüketilmişti. Suçluluk yüz hatlarını büküyor, keder güzel gözlerini karartıyordu.

Beni istemenin kardeşine ihanet olmadığına onu nasıl ikna edebilirdim?

Bu bir günah olamazdı.

Evlilik ölüm sizi ayırana kadardı ve ölüm bizi ayırdı.

Yatağın yanındaki sandalyede kayarken göğsüme ağır bir yük yerleşti.

B ö y l e olmaması gerekiyordu. B ö y l e olmamam gerekiyordu.

Kayıp.

Ben cevapları olan adamdım. Gidecek başka yerleri olmadığına insanların başvurduğu kişiydim. Hiçbir çözüm yokken çözüm bulan kişiydim.

Peki şimdi nasıl oldu da çözümsüz kalan ben oldum?

Rasyonellik benim gücümdü. Soğuk, hesaplanmış kesinlik. Ama bu kadında mantıklı hiçbir şey yoktu.

Düşüncesiz, duygusal ve umursamazdı.

Ve bir sonraki adımda ne yapacağını asla bilememeyi sevdim.

Gözlerimin arkasında donuk bir ağrı zonklıyor, midem düğüm düğüm oluyordu. Kendime bunun zengin yemeklerden kaynaklandığını söyledim.

Öyle olmalıydı. O olamazdı.

Bir noktada uyuyakalmış olmalıyım.

Kapının yüksek sesle vurulması beni uyandırdı. Ayağa fırladım. Yatak boştu.

Nabzım hızla atıyor, adrenalin damarlarımda dolaşıyordu. Nefesim boğazımda kilitlendi.

Lanet olsun. Kaçardı.

Yine kaçacaktı.

Sonra diğer odadan onun sesini duydum. "Cevap vereyim mi?"

Vücudumdaki gerginlik hafifçe gevşedi. Kaldı.

"Hayır," dedim, zaten kapıya doğru ilerliyordum. "Daha fazla oda servisi sipariş ettiniz mi?"

"Hayır." Dün gece geç saatlerde teslim edilen tasarım kıyafetlere göz gezdiriyordu. Parmakları pahalı ipeklerin üzerinde geziniyordu.

ve cashmeres.

Keşke silahım yanımda olsaydı diye düşünerek kapıya yaklaştım ve gözetleme deliğinden baktım.

Gregor'un adamlarından biri diğer tarafta duruyordu, kaşları çatıktı ve yüzüne derin bir ifade yerleşmişti. Adını hatırlayamıyordum ama bu bakışı nerede görsem tanırdım.

Bir spor çantası taşıyordu ve tepeden tırnağa silahlıydı, görebildiğim kadarıyla en az üç silahı vardı.

Kapıyı yeteri kadar açtım, vücudumu arada tuttum, zorla geçmeye çalışırsa diye ayağımı kapıya sıkıştırdım.

Arkadaş canlısıydı. Ama onu kızıma yaklaştıracak kadar iyi tanı mıyordum.

Adam spor çantasını bana uzatırken hiçbir şey söylemedi. Sonra tek kelime etmeden omuz kılıfından iki silah çıkardı ve önce kabzalarını bana uzattı.

Gregor erzak göndermişti. Marina'nın çantası da depoda duruyordu.

Onu bensiz aldığı için kızgın olmalıydım. Ama tek hissettiğim rahatlamaydı. Çanta elimizdeyse, Marina'yı tehlikeye atmak için bir neden yoktu.

"Herhangi bir sorun var mıydı?" Ben sordum. "Yoktu."

Başımı salladım ve kapıyı kapatmadan önce bir bakışla onu kovdum.

Arkamı döndüğümde Marina elinde birkaç askıyla banyoya giriyordu. Yazık oldu. Onu sadece o bornozun içinde görmek hoşuma gitmişti. Vücudu elimin altındaydı, havlu kumaştan kemerini çekmemle tekrar benim olması bir oluyordu.

"Bir dakika içinde çıkacağım," diye seslendi kapıdan. "Sadece giyiniyorum."

"Çıplak olmanı tercih ederim ama madem öyle istiyorsun." Omuz silktim, kahkahasını bastırdığını duyunca sııttım.

Giyinmek o kadar da kötü bir fikir değildi.

Rafa gittim ve üzerime giymek için bir pantolon ve gri kaşmir bir kazak seçtim. Rahat. Sıcak. İşlevsel. Giysilerin daha ne olması gerekiyordu ki? Kendime bunu seçmemin tek nedeninin bu olduğunu söyledim, Marina'nın kaşmir giydiğimde nasıl göründüğümü merak ettiğim için değil.

Küçük Glock'u bel kemerimin arkasına soktum ve hazır tuttum. Diğerini yan masaya koydum. Ne yazık ki, silahım yanımda değildi.

deri kılıf. O da trendeydi, zaten güvenliğin elinde olduğuna şüphe olmayan silahla birlikte.

Ne yapacaktım ki? İstasyonun kayıp eşya bölümüne gidip, seri numarası silinmiş bir ateşli silahla karşılaşp karşılaşmadıklarını mı soracaktım? Evet. Hayır, teşekkür ederim.

Daha fazla zaman kaybetmedim. Spor çantasının fermuarını açarak içindekileri masanın üzerine boşalttım.

Para yığınları ortaya saçıldı, düzensiz yığınlar halinde gevrek banknotlar dalgalanıyordu. İlk bakışta bir servet gibi görünüyordu. Ama bir terslik vardı.

Neden bu kadar nakit? Ve neden bu kadar küçük miktarlarda? Bu sadece para değildi.

Burada başka bir şey vardı. Görmediğim bir şey.

İlk olarak, bariz olan.

Çantanın kendisini kontrol ettim, ellerimi her dikişte gezdirdim, gizli bölmeler var mı diye baktım. Astarın içine dikilmiş bir şey yoktu. Her zaman içeride saklanan o aptal fermuarlı cebe sıkıştırılmış hiçbir şey yoktu.

Hiçbir şey yok.

Tamamen boş.

"Sana söylemiştim," dedi Marina odaya girerken.

Başımı kaldırıp baktım ve neredeyse aklım başımdan gidiyordu.

Kıçını ağzımı sulandıracak şekilde saran bir kot pantolon ve uzun süre bakan her erkeği öldürebileceğim kadar düşük kesimli kırmızı bir kazak giymişti.

"Orada hiçbir şey yok," diye ısrar etti.

"Belki." Dikkatimi tekrar elimdeki işe vermeye zorladım ve içimde biriken sıcaklığı görmezden geldim.

Gıcır gıcır mavi-yeşil yığınlar halindeki binlerce liralık banknotları dikkatle inceledim.

Gerçek gibi görünüyorlardı. Gerçek kokuyorlardı.

Yine de titiz davrandım, her bir paketi inceledim, banknotların arasına hiçbir şey gizlenmediğinden emin oldum - mikroçip yok, şifreli mesajlar içeren ince kağıtlar yok.

Eski bir KGB numarası vardı: gümrükte beyan edilmesi gereken miktarın hemen altında para yığınları getirmek. Görevliler şöyle bir bakar ve ne kadar taşıdığınızı sorarlardı. Onlara eşiğin altında olduğunu söylediğinizde, sizi el sallayarak geçirirlerdi. Umurlarında değildi.

O zamanlar faturaların arasına bir şey sıkıştırmak kolay olurdu.
Hatta doğrudan notların üzerine şifreli mesajlar yazmak.

Eski tarzdı.

Modası geçmiş.

Daha güvenli, daha pratik yollar vardı.

Bugünlerde Amerika'da.

Ama Solovyov'un bu kadar küçük bir miktar paraya olan takıntısı? Bu doğru değildi.

Bunun paradan daha fazlası olma ihtimalini göz ardı edemezdim.

"Sana söyledim," diye tekrarladı Marina, sesine hayal kırıklığı karışmıştı.
"Orada hiçbir şey yok. Sadece Veronika'nın bana verdiği para. Onu saklamamı söyledi."

Sustum.

Veronika.

Parmaklarım banknot yığınının etrafında sıkıştı.

"Çantayı değiştirdin mi?" diye sordum, sesim şimdi daha sessiz, daha tehlikeliydi.

Marina'nın yanıtını zar zor duydum.

Aklım başka yerdeydi, o odadaydı.

Veronika, kollarımda nefes nefese. Kıyafetleri kan içindeydi. Her zaman okunmaz olan buz gibi gözleri aniden duygularla yanmaya başladı, yapabileceğini hiç tahmin etmediğim kadar.

Son sözleri kulağıma fısıldadı, nefesi tenime değiyordu. Bana yalvardı.

Tekrar tekrar. "Bu bir hataydı," diye hıçkırdı. "Bilmiyordum. Bilmiyordum.

Bu bir hataydı. Lütfen, beni korumalısın

Kardeşim."

Veronika'nın hesabında yüz binlerce dolar vardı. Bazı küçük ülkelerden daha fazla paraya erişimi vardı. Bundan emin oldum. Sadece ismen karım olması ona bakmadığım anlamına gelmiyordu. Hiçbir zaman bir şey istemedi, ona bakılmasını sağlayan kişi ben olduğumda değil. Paranın nereden geldiğine dair ahlaki bir küçümsemesi de yoktu. Harcamakla ilgili bir sorunu yoktu. Bir sonraki havalesinin ne zaman olacağını bana bildirmekte bir sorun görmezdi.

Hayır, bu parayla ilgili değildi. Bir şeyler

yanlıştı. Çok yanlıştı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. İçgüdülerim bana bağıırıyordu, ulaşamayacağım bir yerde, tam olarak kavrayamadığım bir gölge gibi bir uyarı.

Cevap gözümün önünde duruyordu. Sadece göremiyordum.
"Hayır. Bu aynı spor çantası," dedi Marina. "İçine hiçbir şey koymadım."
"Bunların hiçbirisi mantıklı değil!" Kükredim, hayal kırıklığım taşıyordu.
Bu çantayı elime aldığım anda her şeyin yerli yerine oturacağından o kadar emindim ki.
Bana cevaplar vereceğini
düşündüm. Ama sadece daha fazla
sorum vardı.
Bu çantada ancak on bin dolar vardı. Gülünç bir miktar. Solovyov bu kadar para için yataktan çıkmazdı.
Bu, Veronika'nın alışveriş çılgınlıklarından birini bile karşılamaz.
Neden peki?
Bu neden bu kadar önemliydi?
Çenem sıkıştı, öfke damarlarımda dolaşmaya başladı. Bundan nefret ediyordum. Bu kadar çok soru sorup hiçbir cevap alamamaktan nefret ediyordum. Marina'nın hâlâ hedef tahtasında olmasından nefret ediyordum.
"Ben hiçbir şey çıkarmadım," diye ısrar etti Marina, sesini panik kaplamıştı. "Aynen bana verdiği gibi. Nedenini anlamıyorum-"
Sonra onu gördüm.
Sözünü kestim, kanepede arkama yaslandım, yığının ortasına gömülmüş banknotlardan birine bakarken nabzım hızla atıyordu. "İşte bu yüzden."
Tek bir nota.
İşaretli.
Kurşun kalemle yazılmış bir dizi rakam. Zar zor. Neredeyse görünmez. Ama ben gördüm.
Sonunda. Lanet olası bir cevap.

* * *

Başta duymamıştım.
Havadaki değişimi fark etmedim.
Çünkü faturaya bakarken rakamların ne anlama geldiğini çözmeye o kadar dalmışım ki gözden kaçırmışım.
Uyarı çok geç geldi.
BOOM.

Kapı içeriye doğru patladı, parçalanmış ahşap duvarlara şiddetli bir şekilde çarptı.

Sikeyim.

Çoktan harekete geçmiştim, parmaklarım belimdeki silahın etrafını sarmış, ateş etmek için dönüyordum. Çok yavaşım. Çok yavaşım.

Enkazın arasından bir adam çıktı, buz gibi sarı saçları vardı, yüzünün yan tarafında sivri bir yara izi vardı.

Elindeki silah çoktan kalkmıştı.

Nişan almıştı.

Tetiği çekiyorum bile.

ÇATLAK.

İlk kurşun omzuma çarptı, beyaz bir acı patlaması oldu.

ÇATLAK.

İkincisi kaslarımı parçalayarak beni geriye doğru fırlattı.

Marina'nın çığlığı havayı böldü. "Kostya!"

Görüşüm bulanıklaştı; yere çarptığımda dünya eğildi.

Acı.

Acı.

Ve kan.

Vücudumdaki her içgüdü bana hareket etmem için bağırıyordu. Ayağa kalkmam için. Savaşmak için. Ama yapamadım.

Henüz değil.

Ve bu tereddüt -çalınan o birkaç saniye- bana her şeye mal olabilirdi.

BÖLÜM 28

KOSTYA

T Omzumdaki ağrı çok şiddetliydi.

Keskin, bıçak gibi, yakıcı, ama fark etmedi.

Önemli olan tek şey Marina'nın güvenliğiydi.

Beni vuran adama iki el ateş ettim, bir numaralı ölü adam.

Kapının arkasına saklanmak için eğildiğinde etrafındaki sıvalar patladı.

Marina yine çığlık attı.

Onlara benden daha yakındı.

O hâlâ yatak odasının kapısında duruyordu, ben de oturma odasının karşısındaydım.

"Marina," dedim, arkama geçmesini işaret ederek. Beni duyduğunu bile sanmıyordum.

Gözleri omzumdaki yeni kurşun delikleri ile adamın ateş ettiği kapı aralığında geziniyordu.

Beni zaten vurmuş olan silahlı adam kapı çerçevesinin arkasından fırladı ve beni kıl payı ıskalayarak tekrar ateş etti.

Ateşe karşılık verdim ama nişancılığım bok gibiydi.

Sağ elimle ateş edemiyordum. Kan kazağımı ıslatırken omzum kalkmıyordu. Sol elime geçtim ve tekrar ateş ettim, atışlarım boşa gitti.

Sikeyim.

Hem baskın hem de baskın olmayan ellerimle antrenman yapmalıydım.

Yakında ölecek olan bir numaralı adam bana ateş etmeye devam edince, saklanmak için eğilmek zorunda kaldım ve bir zamanlar tertemiz olan ama şimdi üzerinde birkaç tane bulunan kanepenin arkasına saklandım.

kurşun delikleri vardı. Başka bir adam koşarak odaya girdi ve doğruca Marina'ya yöneldi. İki numaralı ölü adam.

Bir atış yapmaya çalıştım ama sol elimle ateş ettiğimde yine boşa gitti ve Marina'yı boğazından yakalayarak etrafında döndürdü ve onu canlı kalkan olarak kullandı.

Kahrolası korkak.

Yakında ölecek olan iki numaralı adam, gözyaşları yüzünden akarken silahını kadının şakağına dayadı.

Adam ağır bir New York aksanıyla "Silahını indir," diye bağırdı.

Şerefsizler Rus bile değildi.

Solovyov muhtemelen Gregor hakkında hiçbir şey bilmeyen yerel haydutları işe almak zorunda kaldı.

Bahse girerim adamları Ivanov bölgesine silahlı girmeye cesaret edemeyecek kadar korkaktı. Sonuçlarını biliyorlardı. Gregor'un yumuşayacağına dair söylentiler onlara ulaşmış olsa bile... bunun bir intihar görevi olduğunu bilirlerdi.

"Hayatta olmaz," diye bağırdım.

"Bırak yoksa kız ölür," dedi ve silahın namlusunu kız acı dolu bir inilti çıkarana kadar şakağına bastırdı.

Marina korkmuş görünmüyordu. Gözlerinden yaşlar akıyordu ama gözlerinin ardında kararlılık ve ateşten başka bir şey yoktu. Korkmamıştı; kızgındı.

"Yap şunu," diye bağırdı yakında ölecek olan iki numaralı adam tekrar, Marina'nın arkasına saklanmıştı, yaralanmamış olsam bile öldürücü bir atış yapmak çok riskliydi.

Silahımı yere düşürdüm ve masanın üzerinde, ruble yığınlarının arasında duran tabancaya bakarken, tedbir olsun diye tekmeledim.

"Eğer bir adım bile atarsan, o kaltağı öldürürüm." "Bu bir Amerikalı için bile oldukça aptalca olurdu," dedim,

Duygularımı göstermeyi reddederek aksanımın kalın ve ağır çıkmasına izin verdim.

Duygular insanların ölümüne sebep oldu.

Soğuk, sert ve mantıklı olmam gerekiyordu.

Ölü adamları kızdırabilirsem, belki üstünlüğü ele geçirebilirdim. Hayatı buna bağlıydı.

"Eğer o ölürse, seni benden koruyacak hiçbir şey kalmaz. Ne tür bir korkak bir kadını canlı kalkan olarak kullanır? Amerikalı erkekler

Kendi başlarına savaşacak kadar cesaretleri yok mu? Tüm bu ertesi gün teslimat ve iklim kontrolü sizi güçsüz mü yaptı?"

Üstüne basa basa söylüyordum. Ama bu adamların muhtemelen neye bulaştıklarının farkında olmadıklarını biliyordum ve bir numaralı ölü adamın alnında titreşen damarlar bana sözlerimin yerine ulaştığını söylüyordu.

"Buradan canlı çıkmayı başaracak türden," diye karşılık verdi. "Pek olası değil," dedi Marina ve adam onun boğazını daha sıkı sıkı ve Silahı şakağına öyle bir bastırdı ki, irkilerek geri çekildi.

Aferin kızıma, zayıflık göstermiyordu. Bunun sadece onları cesaretlendireceğini biliyordu.

"Acele et lan," dedi iki numaralı ölü adam, hâlâ kapının pervazında saklanmakta olan bir numaralı ölü adamla konuşurken.

Kendi liginin o kadar dışındaydı ki, aynı sporu yaptığı söylenemezdi. Muhtemelen bebeklerden şeker, büyükannelerin cüzdanlarından para çalmaya alışmış, yirmisine merdiven dayamış bir çocuktı. Bu tamamen yeni bir seviyeydi ve o buna hazır değildi.

Odaya koştu, silahını pantolonunun arkasına sokarken bana dikkatle baktı.

"Bunu yapmak istemezsin," dedim ona.

"Kapa çeneni," diye bağırdı iki numara.

"Kim olduğumu biliyor musun? Ne olduğumu?" Bir numaraya sordum, iki numarayı görmezden geldim.

"Yapmazsam beni öldürürler," dedi, gözlerinde özür dileyen bir ifadeyle Marina'ya bakarak. Evet, bu boka bulaşmamıştı. Ama artık çok geçti.

"Ben Konstantine Nikolai Ivanov," dedim ve yüzündeki aydınlanmayı izledim.

Korku, gerçek korku, yüz hatlarını boyadı.

Beni görür görmez tanımamış olabilir ama ismimi biliyordu.

"Halkım seni bulduğunda ne olacağını düşünüyorsun?" diye sordum.

"Kapa çeneni, yoksa öldürürüm o kaltağı," diye bağırdı iki numara yine ve bir şey mi kullanıyor diye merak ettim. Cesaret tozu belki? Titremesinden ve gözlerinin yerinden fırlamasından bir şeyler aldığını anlamıştım. Bu onu daha da öngörülemez yapıyordu.

Sikeyim.

Bir numara çantayı kaptı ve tüm parayı ve silahları spor çantasına doldurdu. Elleri o kadar kötü titriyordu ki, ciltli yığınlardan birkaçı

Halıya düştü ve onları almak için mücadele etti.

Biri uyuşturuu yüzünden titriyor, diğeri aşırı dozda adrenalin alıyor. Muhteşem.

"Hepsini aldın mı? Eğer tek bir lanet şeyi bile kaçırsak-"

"Solovyov için endişelenmemelisin," dedim. "Onu bir daha asla göremeyeceksin. Sen fırsat bulamadan seni öldüreceğim."

Marina çenesini sıktı ve kolunu hafifçe hareket ettirirken omuzlarının gerildiğini görebiliyordum. Dirseğini adamın karnına doğru savurmaya ve kaçmaya hazırlanıyordu.

Onunla göz göze geldim ve başımı salladım.

Bu, tek bir yumrukla onun dikkatini yeterince dağıtabileceği ve ondan kaçabileceği bir Hollywood filmi değildi.

Belki elimde silahım olsaydı, ama o zaman bile çok riskliydi.

Eğer ıskaladıysa.... solar pleksusu yerine kaburgalarına vurduysa ya da hissedemeyecek kadar yüksekteyse

Hayır, bu çok riskliydi.

Tabii ki onları odadan çıkmadan önce öldürecektim ama onun hayatını tehlikeye atmayı reddettim.

Ve bunun kız kardeşine verdiğim sözle kesinlikle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey onun benim olduğu gerçeğiyle ilgiliydi. Benim için en önemli olan şeyi iki paralık bir kiralık katilin almasına izin veremezdim.

Marina şimdiye kadar uğraşmak zorunda kaldığım en çileden çıkarıcı, mantıksız, düşüncesiz baş belası olabilirdi ama o benimdi.

Tutmak benim. Korumak benim. Sevmek benim. *Ölüm bizi ayırana kadar.* Ama o gün bugün değildi.

"Hepsini aldın mı?" dedi iki numaralı ölü adam, silahın namlusu hala kafasına sıkıca bastırılmıştı.

Ölümü acı verici olacaktı. Bundan emin olurdum.

"Gidelim," dedi bir numaralı ölü adam, spor çantasının fermuarını çekip omzuna atarken, silahını çıkarıp bana doğrultarak geri çekildi.

İki numaralı ölü adam Marina'nın gitmesine izin vermedi.

Onu ensesinden kavradı ve kapıya doğru geri geri yürüyerek yapabileceğim olası bir saldırıyı engellemek için onu kullandı.

"Umarım sana ödediği para buna değmiştir," dedim. "Çünkü onu kullanmak için zamanın olmayacak."

İki numaralı ölü adam tekrar çılgınca ateş etmeye başladı ve beni yere yatıp siper almaya zorladı.

Kapıdan çıkar çıkmaz ayağa kalktım ve silahımı aldım.

Kolumdan aşağı kan damlıyordu. Kapıya doğru ilerlerken oda etrafımda yüzüyordu. Silkindim ve takip ettim.

Asansör kapılarının kapanmaya başladığını görmek için tam zamanında kapıya ulaştım. İçlerinden biri Marina'nın kulağına bir şeyler fısıldarken Marina'nın yüzü solgun görünüyordu.

Kulak.

"Merak etme, *moy zaichonok*, seni geri getireceğim. Her zaman geleceğim. senin için."

Bakışlarımı karşıladı, başını sallarken gözleri kalbimi sızlatacak şekilde sertleşti.

Bana inanmadı.

Marina ona zamanında ulaşabileceğime, o adamlar kulağına fısıldadıkları iğrenç şeyleri yapmadan önce onu kurtarabileceğime inanmıyordu.

Vazgeçmişti. Hayat dolu, dünyanın sunduğu her şeyi deneyimleme kararlılığıyla dolu bu kadın pes etmişti.

Bu kargaşa üzerine birkaç kişi odalarından dışarı fırladı.

"Odalarınıza dönün, kapıları kilitleyin," dedim otoriter bir ses tonuyla.

"Neler oluyor?" dedi kadife sabahlık giymiş bir adam, arkasında kırmızı deri giymiş yirmi yaşından büyük olmayan bir kadınla birlikte.

"NYPD," diye yalan söyledim. "Her şey kontrol altında ama odalarınıza dönün ve kapıları kilitleyin. Ortalık sakinleştiğinde otel size haber verecektir."

Amerikalılara kolluk kuvveti olduğumu söylediğimde söylediğim her şeye bu kadar kolay inanmaları beni hep şaşırtmıştır. Kimse rozet sormadı, kimse herhangi bir kanıt istemedi. Sadece odalarına girip kapılarını kilitlediler.

Belki de saflık değildi, belki de bir tür kendini koruma duygusuydu? Marina'yı kaçıran adamlarda açıkça eksik olan bir şey.

Silahım hala çekikti, koridordan aşağıya, üzerinde merdivenleri gösteren altın işaretli kapıya doğru koştum. Tam kapı koluna uzandığım sırada diğer asansörlerden biri açıldı ve silahımı o yöne doğrulttum, benimle ilgilenmeleri için daha fazla adam göndermiş olmaları ihtimaline karşı ateş etmeye hazırdım.

Onun yerine Gregor, Mikhail ve Damien silahlarını çekerek dışarı fırladılar.

"Burada ne halt ediyorsun?" Isırarak söyledim. Silahımı indirirken sol omzum rahatlamış bir şekilde yere düştü.

"Bir sorun olduğunu biliyorduk, bu yüzden yardım etmeye geldik ve sonra silah sesleri duyduk, biz de düşündük ki-"

"Geç kaldınız. Onu çoktan aldılar. Yapmam gerek-"

"Gidin," dedi Gregor. "Ayrılacağız. Mikhail, binadan çıkma ihtimallerine karşı sen çatıyı al."

Mikhail başıyla onayladı ve keskin nişancı tüfeğini sırtına takarak yanımdan merdivenleri koşarak çıktı.

Merdivenlerden aşağı koştum, merdivenler etrafımda dönerken dikkatimi toplamak ve ayaklarımı düz tutmak için mücadele ettim. Çok fazla kan kaybetmişim ama bunun bir önemi yoktu.

Kan değiştirilebilir. Marina değiştirilemez.

Merdivenlerin dibine geldiğimde bir an durmak zorunda kaldım, oda dönerken ve boğazımda safra yükselirken elimi duvara dayadım. Onu tekrar aşağı ittim ve doğruca lobiye, asansör sıralarına yöneldim.

Ölü adamların ve Marina'nın bindiği asansör kabini ikinci kattaydı ve bana doğru geliyordu.

Silahımı çıkarıp asansöre doğrultarak yaldızlı kapıların açılmasını beklerken etrafımdan çığlıklar geliyordu.

Ben hazırdım.

Gözlerinin arasına iki el ateş edersek Marina güvende olur.

Silahı sabit tutamasam bile, Gregor ve Damian'ın bana ihtiyacım olan desteği vermesine yetecek kadar onları tuzağa düşürebilirdim.

Kapılar açılır açılmaz, onun güvende olduğunu, onu tamamen hayal kırıklığına uğratmadığımı bilecektim.

Sonunda tiz bir *ping* sesi asansörün geldiğini duyurdu.

Silahımı doğrulttum, harekete geçmeye hazırdım.

Kapılar, üzerlerinde "I Heart New York" tişörtleri olan ve dehşet içinde bana bakan bir aileye açıldı.

Gözleri kocaman açılmış olan adam kıpırdamadı ama harekete geçen kadın oldu. Çocuklarını yakaladı ve arkasına çekti.

Sikeyim.

Tek kelime etmeden silahımı belime soktum ve Damien ile Gregor'un silahlı ve dövüşmeye hazır bir şekilde ortaya çıkması için açılan diğer asansöre döndüm.

Bana baktılar ve ben dişlerimi sıktım, serbest kalmakla tehdit eden öfkeyi tutmaya çalıştım ve mantığın kontrolü ele almasına izin verdim.

"O gitti."

BÖLÜM 29

MARİNA

T Adamlar beni başıma dayadıkları silahla arabadan çıkarıp boş servis koridorlarında yürütmeden önce asansör sadece dört kat aşağı inmişti. Nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu. ama iyi olmayacağını biliyordum.

Kostya bu asansörleri biliyor muydu? Beni zamanında nasıl kurtaracaktı?

Benim için geleceğini biliyordum. Sadece yeterince hızlı olup olmayacağını bilmiyordum.

Adamın kulağıma fısıldadığı sözler hâlâ içimi yakıyor, neredeyse nefesinin ekşi kokusu kadar kötü. "Kız kardeşinin yarım yamalak saniyelerini sevmen iyi bir şey, çünkü patronumuz seni ellerine almak için sabırsızlanıyor."

"Birinin, özellikle de Solovyov gibi bir canavarın bana dokunmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim."

"Ölüm senin için kesinlikle masada, tatlım," diye güldü. "Ama onu getirecek olan Solovyov değil. Oleg'i gönderdiler."

Oleg. İsim tanıdık geliyordu ama çıkaramıyordum.

Veronika'nın sevgililerinden biri miydi? Bir düşman mı? Solovyov onun en çok gördüğü adam olabilirdi ama tek olmadığını biliyordum. O en tehlikelisiydi, en çok korktuğum kişiydi ama başkaları da vardı.

Beni tutan adam tutuşunu boynumdan saçlarıma doğru kaydırdı, canımı acıtacak kadar sert bir şekilde bükte ve çekti. En azından silahı artık şakağımda değildi. Hayır, onun yerine beni servis asansörüne doğru iterken silahı sırtımın alt kısmından omurgama saplanmıştı.

Pislikler.

Onlarla dövüşmek istedim ama bunun anlamsız olduğunu biliyordum. Silahlı bir adamla nasıl dövüşebilirdim ki?

Otel odasında bir hamle yapacaktım ama Kostya hayır dedi. O benden daha iyi biliyordu. Eğer o odadayken onlardan kaçamayacaksam, tek başıma ne şansım olabilirdi ki?

Servis asansörü garaj otoparkına açıldı ve anında soğuk hava tenime çarptı.

Beni asansörden çıkarıp garajda rölantide onları bekleyen bir arabaya doğru ittiler.

Arabaya baktım, midemin dibindeki soğuk, batan his, arkamda bir silahın kurulma sesini duyunca korkuya dönüştü.

Dondum kaldım, sırtım dimdikti, omurgamdan aşağı tek bir ter damlası süzülüyordu, ateşlenip hayatımı sona erdirecek kurşundan korkuyordum.

Acıyacak mı?

Üşüyecek

miyim?

Ne kadar hızlı öleceğim?

Diğer tarafta beni ne bekliyor olacak? Kostya benim

için yas tutacak mı?

Gözlerimi kapatırken kafamda bu sorular dönüp duruyordu. İki el silah sesi duyuldu, acı kulaklarıma saplandı.

Orada durup kurşunun acısını hissetmeyi bekledim ama silahı omurgama dayayan adam ve Kostya'yı vuran diğer adam iki yanımda yere düştüler. Ölmüşlerdi.

Beni geri götürmek için üzerime yürüyen Kostya'nın öfkeli yüzünü görmeyi bekleyerek arkama dönüp baktım.

Onun yerine gölgelerin arasından bir adam çıktı; arabaya binmemi işaret etmek için kullandığı silahın ağzından tek bir duman teli kıvrıldı.

O sessizce takip ederken ben hareket ettim.

Arka kapıyı açtı ve çantayı içeri attı, sonra garaja geri dönmeden önce kapıyı arkamdan kapattı. Karşı tarafa geçip diğer kapıdan çıkmayı düşündüm ama kapı çoktan kapanmıştı.

Şakağından ağzının köşesine kadar uzanan bir yara izi olan bir adam oturmuş beni bekliyordu. Yara izi boğumlu ve çekikti, yüzünün yan tarafını çarpıyordu.

Buz gibi bir farkındalık üzerime çökünce geri çekildim.

Bu Oleg'di. İsmiini hatırlayamadım çünkü Veronika ona hep Batman'in kötü adamından esinlenerek İki-Yüz derdi. Veronika'nın yattığı diğer adamdı. Solovyov için çalışan bir tetikçi.

Sıradan bir tetikçi değildi; bir mesaj iletmek istediğinizde gönderdiğiniz kişiydi. Temiz bir vuruş değil, onurlu hızlı bir ölüm değil, saatler süren, herhangi bir Hollywood seri katilinin midesini bulandıracak işkenceli bir ölüm.

Veronika onun gücünü, ahlaksızlığının derinliğini ilk başta sarhoş edici buldu.

Deli olduğunu düşünmüştüm.

Şimdi, biri sütlü ve kör, diğeri sert ve soğuk olan gözlerine bakarken, deliliğin hafif kaldığını biliyordum.

Onun gibi bir adamı baştan çıkarmak pervasızlığın yeni bir seviyesiydi.

"Benden ne istiyorsun?" Sesimi güçlü ve sabit tutmaya çalışarak sordum. Psikopatlarla ilgili olan şey, korktuğunuzu bilmelerini asla istememenizdi.

Onun gibi adamlar korkuya kapılırdı. Veronika ona korku veriyordu. Bu onlar için benim oynamayacağım bir oyundu.

Ona bu zevki tattırmayı reddettim. Hayatımı kurtaracağı için değil, tamamen inatçılıktan dolayı.

"Kız kardeşin işverenimden bir şey aldı. Onu geri istiyorum."

"Para sende. Adamların parayı geri aldı," dedim. "Ve ödeme olarak onun hayatını aldınız."

"Onun kadar güzel değilsin," dedi, elini uzatıp başparmağını yüzümde gezdirerek. "Veronika nadir bulunan bir güzellikti. Rus kışları kadar soğuk, taze yağmış kar kadar da güzeldi. Onda öyle bir şey vardı ki, bir erkek onun içine biraz sıcaklık katmak için yanıp tutuşurdu."

Sırtımı cama dayayarak ondan uzaklaştım.

"Bana aptalı oynama," diye alay etti. "Solovyov tarafından Ivanov ailesine düzenlenen suikastı öğrendi. Mükemmel bir plandı. Aslında, kız kardeşin mükemmelleştirmeme yardım etti. Onun soğukluğu sadece deriden ibaret değildi. Kocasının ölmesini istiyordu; Solovyov'dan kurtulmanın yanı sıra kalan Ivanovları da öldürecek bir savaş istiyordu."

Kostya'ya suikast planlanmasına yardım mı etti?

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim, çenesini kapatmasını dileyerek.

Ŗu anda hiçbir Ŗey bilmiyor olabilirim, ama bana söylediyse, hayatımın tamamen kaybedilmiş olduğunu biliyordum.

Araba New York sokaklarında sürünerek ilerliyordu ve bir yanım hâlâ Kostya'yı arıyordu. Hâlâ onun bir anda ortaya çıkıp beni arabadan çıkarmasını ve kız kardeşimi öldüren canavarı öldürmesini umuyordum.

Belki intikamı alınırsa, kocasına göz diktiğim için duyduğum suçluluk duygusundan kurtulabilirdim.

"Bence yalan söylüyorsun," dedi Oleg. "Veronika sana her Ŗeyi anlattı, o yüzden bunu da anlatmış olmalı. Bu yüzden buraya katın. Güvende olmak için katın."

Araba hızlanırken kafasını camdan dışarı uzattım. Ŗehrin dışına çıkan otoyola giriyorduk ve panik boğazımı tırmalıyordu.

"Veronika kadar güzel değilsin. Söyle bana, senin amcığın da boğazına bir bıçak dayandığında onunki kadar sert sıkışacak mı?"

Üzerime soğuk bir dehşet çökerken korku ve tiksintiyle gözlerimi kapattım. Kostya beni asla bulamayacaktı, zamanında değil.

Ölümüm onun peşini bırakmayacaktı, tıpkı kız kardeşiminki gibi.

BÖLÜM 30

KOSTYA

"S biraz daha hızlı," diye talep ettim, sabrım tükeniyordu.
"Kıpırdamayı kes," diye karşılık verdi Mikhail, sabit eli iğne ve iplikle derimi tekrar tekrar delerken.

Normalde yamalanmak için hareketsiz oturmak gibi bir sorunum yoktu.

Garipti ama çoğu durumda bu anların tadını çıkarırdım. Biri yaralarımı tedavi ederken oturmaya zorlanmak bana intikamımı planlamak için bir fırsat verdi.

Kafamda her olasılığı değerlendirdim, kendimi olası her sonuca hazırladım.

Bu sefer değil.

Bu sefer, Mikhail beni tekrar dikerken burada oturmak sadece zaman kaybıydı.

Burada oturup hiçbir şey yapmadığım her an Marina tehlikeye giriyordu.

Her geçen saniye benden daha da uzaklaşıyordu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Cam duvarların arkasından Gregor'un telefonla konuştuğunu, bir ileri bir geri volta attığını ve polis komiserini çatışmayı örtbas etmesi için tehdit ettiğini görebiliyordum.

Gregor bu lanet ilginin hiçbirini istemiyordu.

İhtiyacı olan son şey bir dedektifin ya da daha kötüsü bir gazetecinin etrafta dolaşıp sorular sormasıydı.

Eğer bunu durduramazsa, benim kığım tehlikeye girecekti.

Damien ondan birkaç adım ötede, otel müdürüne her şeye bir sınır koyması için rüşvet vermekle meşguldü.

Bunu elbette müdür de yapacaktır, polis komiseri de.

Aslında başka seçenekleri yoktu ama yine de Gregor ve Damien bir saygı göstergesi olarak rüşvet teklif ettiler. Bu sayede düşmanlık ve karışıklıklar en aza indirilmiş oldu.

Bu işi halledecekler, müdür ve komiser bu konuda yaygara koparacak ama onlar da parayı almaktan memnun olacaklardı. Bu kısım standart çalışma prosedürüydü.

Standart olmayan şey, otel lobisindeki ofiste kanlı havlularla çevrili bir şekilde oturup bana yapacak bir şey, herhangi bir şey vermesini beklemektir.

Marina ve onu kaçıran ölü adamlar lobiye hiç ulaşamadılar. Öylece ortadan kayboldular.

Gregor hâlâ otelde olabileceklerini düşündü ama ben daha iyi biliyordum. Marina burada olsaydı, bilirdim.

Nasıl olduğundan emin değildim ama öğrenecektim.

Hâlâ binada olsaydı onu hissedebilirdim.

Gregor odaya girdiğinde telefonunu masaya çarparak, "Halledildi," dedi. "Şimdi bana ne olduğunu anlat."

Zaten her şeyi üç kez yaşamıştım ve tekrar yaşamak için ne sabrım ne de isteğim vardı.

"Ne olduğunu biliyorsun. Daha da önemlisi Marina'nın izini sürmek için ne yaptığımı bilmek istiyorum."

"Kiminle konuştuğunu unutma," dedi Gregor, iki elini masaya vurarak ve bana dik dik bakarak. Yoğun şiddet vaat eden bir bakışla beni olduğum yerde sabitledi.

Gregor'un evliliğinden sonra İvanov'un kanının azaldığından bahseden adamlar belli ki adamlar yüz yüze gelmemişlerdi.

Dilimi ısırardım, ona ve yoluma çıkan herkese salınmak için yalvaran öfkemi tuttum. Bunun bana hiçbir faydası olmayacaktı. Gregor'un yardımına ihtiyacım vardı, bu yüzden onu daha da kızdırmak yapmak istediğim son şeydi.

Gregor, "Tekrar yap," deyince dişlerimi sıktım. Sonra burnumdan derin bir nefes çektim ve ağzımdan verdim.

Bunun için zamanım yoktu ama bir sonraki hamlenin ne olacağı konusunda da hiçbir fikrim yoktu.

Solovyov'un Marina'sı vardı.

Onu nereye götürdüğü belli değildi.

Eğer hâlâ hayattaysa, onu bulmama yardımcı olacak, daha önce yaşanmış olaylardan başka hiçbir şeyim yoktu. Bu yüzden tekrar gözden geçirdik.

"Çantayı karıştırıyordum, o parayla ilgili bu kadar önemli olan şeyin ne olduğunu bulmaya çalışıyordum-"

"Çantada başka bir şey var mıydı?" Mikhail sordu.

"Hayır, sadece ruble yığınları vardı."

"Ama bu tür bir tepkiyi gerektirecek kadar para değil miydi?" Gregor açıklığa kavuşturmak için tekrar sordu.

"Doğru. Doğru dürüst bir rüşvet ya da bir suikast için bile yeterli para değildi. Yığınların içinde bir şey saklanmış olabileceğini düşünmüştüm, bir mikroçip ya da belki ruble basmak için bir prototip?"

"Hiç böyle bir şey var mı?" Mikhail sordu.

"Hayır," diye cevap verdim otomatik olarak ve sonra kurşunu yemeden saniyeler önce ne bulduğumu hatırladım.

Tüm o karmaşanın içinde unutmuşum.

"Bir banknotun üzerinde bir dizi rakam vardı. Ne olduklarını anlamaya vaktim olmadı ama aradığı şey bu olmalıydı."

"Sayılar mı? Banka hesabı gibi mi?" Gregor sordu.

"On altı haneliydi, yani bir telefon numarası olmak için çok uzun, ama belki koordinatlar olabilir?" Mikhail son dikişi bitirip ipliği canımı yakan keskin bir çekişle bağlarken arkama yaslandım.

Kanımı emmek için kullandığı havluları toplayıp masanın bir ucuna yığdı. Sanki tek bir adamı değil de küçük bir orduyu tedavi etmiş gibi görünüyordu.

"Dinlenmelisin," dedi Mikhail.

"Marina güvende olduğunda dinleneceğim, daha önce değil." Mikhail anlamış gibi başını salladı.

O anlamadı. Nasıl anlayabilirdi ki? Hiç kimse kadının bu kadar başarısızlığa uğratmanın nasıl bir şey olduğunu anlayamazdı. Bunu düzeltmem gerekiyordu.

Mikhail bana büyük bir şişe su uzatarak, "Bunu iç," dedi. Görmezden geldim

o.

"Otel müdürüne güvenlik kayıtlarını incelettirdim.

Damien odaya girip konferans masasına oturdu, sandalyesinde arkasına yaslandı ve ayaklarını masaya dayadı. "Güvenlik katları temizlemeye başladı bile ve artık burada olmadığından eminler ama nasıl gittiğinden henüz emin değiller."

Ayağa kalkarak, "Onu bulun," dedim.

Mikhail sağlam omzumdan tutup beni sandalyeye geri çekti ve su şişesini elime tutuşturdu.

"İç, yoksa seni onunla boğarım."

Şişeyi açıp soğuk suyu bir dikişte içerken "*Pislik*" diye düşündüm.

"Rakamlar," dedi Gregor, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Sekiz rakam mı dedin? Onların koordinat olduğunu mu düşünüyorsun? Ne için?"

"Belki bir darbe?" Omuz silkerek ve sağ omzumdaki ağrıya ve hareket kısıtlılığına aldırmayarak "Belki bir vuruş" dedim. "Bir profesyonele ödeme yapmak için yeterli para yoktu, ama belki depozito olsaydı ve ödemenin geri kalanı tamamlandığında teslim edilseydi?"

"Numaraları hatırlıyor musun?"

Rakamları sıraladım ve Mikhail telefonunu kapıp yazmaya başlarken ben de ilk yardım çantasına uzanıp omzumu sarmayı bitirdim. Eğer onu geri getireceksem, kanımın geri kalanını vücudumun içinde tutabilirsem daha kolay olacaktı.

"Çantada rakamları açıklayabilecek başka bir şey var mıydı?" Gregor masanın başına oturdu.

"Benim gördüğüm bir şey yok," dedim. "Ama yürüyen o ölü adamlar odama girdiğinde numaraları yeni bulmuştum."

"Siktir." Mikhail sandalyesini yere vurarak ayağa kalktı. "Ne?"

"Koordinatlar. Virginia'daki yerleşke için. Kızlar, çocuklar, hepsi-"

Damien ve Gregor bir an için Mikhail'e bakakaldılar.

Oda tek bir kalp atışı boyunca tamamen sessiz kaldı, ima açtı.

Solovyov, Gregor'un kendisine ya da daha kötüsü ailesinden birine suikast düzenlemişti.

Bu acımasız bir patronun kurnazca bir hareketi

değildi. Bu bir savaş hareketiydi.

Bir anda oda kaosa sürüklendi. Gregor telefonunu kaptı ve yerleşkedeki adamını arayarak kadın ve çocukların güvenli bir odaya götürülmesini ve yerleşkenin kilitlenmesini emretti.

Mikhail hattındaki birine emir yağıdırıyor, bir helikopter talep ediyordu.

"Efendim." Otel müdürü odaya girdi ve bana doğru yöneldi, telefonda olmayan tek adam çılgınca emirler yağdırıyordu.

"Ne buldun?"

"Kızı kaçıran adamlar mı? Bir servis asansörüne gitmişler. Biri onları vurdu ve kızı aldı, teslimatlar için kullanılan arka garajı dışarıda bıraktı ve-"

"Hangi araba ya da nereye gittiklerini biliyor musun?" Sözünü keserek sordum. "Hayır, henüz değil. şu anda kasetlere bakıyorlar. Ben-"

"Helikopteri çatıya indirdik, Mikhail ve ben şimdi yerleşkeye gidiyoruz. Sen ve Damien bizimle orada buluşun ama önce Mercedes'i alın. Onlara yetişin. Gerekirse onları yoldan çıkarın."

Damien silahını kontrol edip yedeğini bana doğru fırlatırken, "Tamamdır," dedi.

Silah tamamen doluydu ve onu sakladım, sonra da Damien'ın bana fırlattığı ekstra şarjörü aldım.

Müdür odadan çıkıp Mikhail ve Gregor çatıya doğru koşarken, Damien ve ben de bekleyen arabaya doğru koştuk.

Damien şoförü arabadan indirip direksiyona geçerken telefonu çaldı, şoför olarak işe alınan bir adama güvenmiyordu.

Yolcu koltuğuna oturdum ve silahın soğuk metalinin sırtımı ısırđını hissettim.

Damien telefonu kapattı. "Siyah bir Cadillac arıyoruz. Polis plakayı çoktan aldı ve şu anda onu arıyor. Bulduklarında bize haber verecekler ama umalım ki önce biz onlara ulaşalım."

Kimin önce aldığı umurumda değildi.

Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Marina'yı benden her kim aldıysa ölecekti, polis şahit olsun ya da olmasın.

Onları bulduğumuzda hâlâ hayatta olması için dua ettim.

BÖLÜM 3 1

MARİNA

O Bacağında hala kafama doğrultulmuş bir silah vardı. Hiç elinden bırakmadı.

Beni silah zoruyla tuttuğu bir arabada kapana kısılmıştım, bana bakıyor, sessizce silahı kullanmamı haklı çıkaracak bir şey yapmam için yalvarıyordu.

Tüm güç ondaydı ve bunu biliyordu. Ve hala arabanın arka koltuğunda oturuyordu, vücudu bana doğru dönüktü, silahı sürekli bir tehditti ve benim asla kız kardeşim kadar güzel ya da mükemmel olamayacağım hakkında konuşmaya devam ediyordu.

Hayatımın kendi ellerinde olduğunu ve bir hevesle buna son verebileceğini bilmemi istediği açıktı.

"Madem o kadar mükemmeldi, neden onu öldürdün?" Kendime biraz zaman kazandırmaya çalışarak sordum.

Ne için? Hiçbir fikrim yoktu. Ama belki onu konuşturmaya devam edersem bir şeyler bulabilirdim.

Ya da ilahi bir müdahalenin ortaya çıkması veya Kostya'nın bize yetişmesi için zamanı çalıştırın.

Eğer benim için geliyorsa.

"Çok fazla yük olmaya başladı," dedi, sanki bu dünyadaki en basit cevapmış gibi. "Aptalca oyunları artık eğlenceli değildi ama seninle böyle bir sorun yaşayacağımı sanmıyorum, değil mi? Hayır, sen ablan gibi değilsin, sen iyi bir kızsın."

Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor, sinir bozucu bakışları karşısında tüylerim diken diken oluyordu.

Sorusunun havada asılı kalmasına izin verdim, nasıl cevap vereceğimden emin değildim.

Eğer kabul edersem, bu onun şehvet düşkününü yaklaşımlarını memnuniyetle karşıladığımı söylemekle aynı anlama gelirdi. Rızayı önemseyen bir adam olduğundan değil.

Eğer onu azarlarsam, beni vururdu.

Bunun yerine, araba şehrin dur-kalk trafiğinden otoyolun daha akıcı hızına geçerken camdan dışarı baktım. Araba trafiğe karışırken hızlandı, beni şehirden ve Kostya'dan daha da uzağa, New Jersey'e, orada beni bekleyen korkunç kadere götürmek için.

"Uslu durmayı öğrendiğinde o kadar da kötü olmadığımı anlayacaksın," dedi Oleg ve silahın namlusunun ucunu omzumdan koluma doğru uzattı.

Bir sonraki sözlerinde içimden geçen ürpertiye bastırmaya çalışırken omurgam sertleşti. "Sana yapabileceğim şeyleri sevmeyi öğreneceksin."

Ona bir tepki vermeyi reddederken ağzım doldu, bunun yerine yanlarından hızla geçtiğimiz arabaları izledim, Kostya'nın onlardan birinde olması ve beni bu canavardan kurtarması için dua ettim.

Nerede olduğumu biliyor muydu? Bizi takip edebiliyor muydu?

Oleg kurnaz değildi. Garajda yerde yatan iki ceset bıraktı.

Mafyanın ekmek kırıntısı izi versiyonu gibiydi.

Yeterli olur mu?

Öyle olması için dua etmeliydim. Kostya'nın ya da en azından paranın peşimden gelmesi için dua etmeliydim. Spor çantası ayaklarımın dibinde yerde duruyordu, fatura yığınları hâlâ bağlıydı ve gelişigüzel içine yığılmıştı. Oleg hepsinin orada olduğundan emin olmak için çantanın içine bakmak için sadece bir dakikasını ayırmıştı.

Sonra da çantayı sanki sadece bir rahatsızlıkmiş gibi yere fırlattı.

Belki Oleg için o kadar önemli değildi ama Kostya o çanta için beni dünyanın öbür ucuna kadar kovalamıştı.

Elbette yine peşinden gelecekti?

Kalbim acıyordu.

Kostya'nın beni istediğini, bana karşı bir şeyler hissettiğini söylüyordu... ama aklım pek ikna olmamıştı.

Veronika ile aşklarının uyuşmadığını açıkça belirtti. Beni istediğini defalarca gösterdi... ama bu benim için miydi yoksa ben orada olduğum için miydi?

Hayır.

Kostya'yı bu şekilde düşünmeyi reddettim.

Beni takip etti. Kız kardeşim ondan beni güvende tutmasını istediği için başlamış olabilir, ama bundan daha fazlası olduğuna emindim. Öyle olmalıydı... değil mi?

Şüphe ve korku zihnimi allak bullak ederken Oleg'in bana olan ilgisi midemi bulandırıyor. Başımı pencerenin soğuk camına dayadım ve soğğun vücudumu sakinleştirmesini umdum.

Birkaç dakikalığına gözlerimi kapattım ve nefesime odaklandım.

Oleg hâlâ terbiyeli olmayı öğrenmemden bahsediyordu.

Onu engelledim.

Eğer onun için her şey aynıysa, beni vurmasını tercih ederdim. Bu, onun evcil hayvanı olmaktan çok daha hoş bir ölüm şekli gibi görünüyordu.

Araba yana doğru sarsıldı ve beni pencereden uzaklaştırdı.

Oleg'e doğru kaymamak için önümdeki koltuğu tuttum.

Tam zamanında gözlerimi açtığımda siyah bir Mercedes'in yanımıza yanaştığını ve arka camın açılarak bana doğrultulmuş bir silahın namlusunu gösterdiğini gördüm.

İçinde bulunduğum araba hızlandı ve silahlı adam iki el ateş ederek arkamdaki pencereden dışarı fırlayıp benim ve Oleg'in üzerine cam yağdırırken önüme geçti.

Çıglık attım, başımı para torbasıyla kapatarak alçakta kalmaya çalıştım.

Oleg rüzgârın uğultusundan duyamadığım bir şeyler bağırdı.

Şoför ayağını gaza bastığında araba tekrar yana doğru sarsıldı.

Mercedes o kadar kolay caydırılamadı.

Ben kendimi koltuğa bağlayıp emniyet kemerimi yerine oturtuktan sonra tutunmama yardımcı olması için üst kayışı kavrarken onlar da Oleg'le karşılıklı atıştılar.

Diğer kolumu çantanın kayışlarına soktum ve onu kalkan olarak kullandım. Bir kurşunu durduramazdı ama beni camdan ve arabanın içinde uçuşan diğer şeylerden korumaya yardımcı olurdu.

Her şey ağır çekimde gerçekleşiyordu.

Araba yana savrulurken ve şoför elindeki silahla geriye uzanıp Oleg'e katılarak artık kayıp olan arka camdan ateş ederken ciğerlerim bir çıglıkla yandı.

Geri dönen ateş, arabanın yan tarafına, sanki çerçevenin metalinde delikler açıyormuş gibi ses çıkaran bir gürültüyle çarptı.

Araba savruldu ve ben tekrar ıgık attım, koltukta olabildiğince alçakta kalmaya çalışarak büyük kanvas çantanın altına saklandım.

Kan kokusunu alabiliyordum. Boğazımda yanan safrayı umutsuzca aşağıda kalmaya zorlarken burnumun arkasını tırmalıyordu.

Oleg silahını yeniden doldururken ve tekrar tekrar ateş ederken Rusça küfürler savuruyordu.

Sağ arka lastiğın patladığını duymak yerine hissettim ve aniden kontrolden çıkarak birkaç şeritli trafiğın üzerinde uçmaya başladık.

Bir mucize eseri korkuluklara çarpmadan önce başka bir arabaya arpmadık, çantanın üzerine kıvılcımlar yağdı ve sonra uçtan uca yuvarlanırken dünya tersine döndü.

Korkulukları ve asfaltı sıyıran metalin çıkardığı kıvılcımlar üzerimize yağdı, ta ki yolun yanındaki imenlik alana inene ve araba bir ağaca çarparak durana kadar.

"Marina," diye bağırdı biri.

Ses çok uzaktan geliyordu, kulaklarımdaki çınlama her şeyi bastırıyordu. Kırmızı.

Tek gördüğüm kırmızıydı.

Altımdaki tavanda kırık cam parçalarını kaplayan kanın kırmızısı, arabanın etrafında süzülen yaprakların kırmızısı, yere düşmek için tatlı zamanları ve hatta kıvılcımlardan hala parlayan birkaç köz.

"Marina, bir şey söyle." Ses daha yakından geliyordu ama hâlâ kimin konuştuğunu anlayamıyordum.

Kulaklarımdaki çınlama çok yüksekti.

Dünya hareket etmeyi bırakmıştı ama kafam ona yetişememişti.

Henüz.

Damarlarımda çok fazla adrenalin vardı, çok fazla panik, çok fazla Önümdeki deri koltukta parlayıp sönen tek bir kırmızı közden başka bir şeye anlam verememenin şokunu yaşıyordum.

Gözlerimi parlayan kırmızı renkten ayıramadan onu izledim. Gözlerimi kırıştırıp etrafıma bakabilmem birkaç dakika, belki de sadece bir saniye sürdü. Sürücü hâlâ hayattaydı, kendine geliyor, başını sallıyor, şoku atlatmaya çalışıyordu.

"O orospu çocuğunu öldüreceğim," dedi daha yakından gelen

başka bir ses. Kostya.

Geldi.

Beni bulmuştı.

Oleg'i görmek için döndüm, arabanın tavanına çömelmişti, silahı hazırdu ve bir şekilde mucizevi bir şekilde kazadan kurtulan kapısının camını tekmeleyerek dışarı fırlattı.

"Hayır," demeye çalıştım ama ciğerlerimden hava hırıltısından başka bir şey çıkmadı. Oleg'i durdurmak için elimi uzattım ama artık çok geçti.

Kostya'yı öldürmek niyetiyle çoktan arabadan çıkmıştı.

BÖLÜM 32

KOSTYA

Marina'nın içinde bulunduğu araba takla atıp yolun kenarındaki çimenli şeride düştüğünde dehşet içinde midem bulandı.

Damien daha kenara çekmeden arabadan inmiş, sürücü yerine lastiği vurduğu için ona küfretmişim.

Eğer sürücüyü vurmuş olsaydı, araba yavaşça duracak ve Marina güvenli bir şekilde dışarı çıkabilecekti.

Onun yerine korkunç bir kaza geçirdi ve yaralanıp yaralanmadığı ya da daha kötüsü olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Damian nasıl bu kadar aptal olabilir?

İçten içe, Damien'in aptallık etmediğini mantıken biliyordum.

Yüksek hızlı kovalamacalar konusundaki eğitimine güveniyordu ve arabada değerli bir yük yoksa lastiklere ateş etmek kesinlikle doğru bir hamleydi.

Eğer ona zarar verdiyse, yaralandıysa ya da daha kötüsü olduysa, o zaman onu çıplak ellerimle öldürecektim ve sonra Solovyov'u ve olaya karışan diğer tüm orospu çocuklarını öldürecektim.

Sonra ailelerini, ortaklarını ve tanıştıkları diğer tüm pislikleri öldürecektim. Bu şehre ve Moskova'daki evime yağdıracağım kan banyosunu durdurmak mümkün olmayacaktı.

Arabadan fırladım, koşarken ayaklarımı zar zor tutuyordum, kalbim çarpıyor, bacaklarım daha hızlı pompaladıkça ciğerlerim yanıyor ve beni arabaya daha da yaklaştırıyordu.

Tüm zaman boyunca Marina'nın iyi olması için her şeyimle dua ettim.

O aptal yüksek hızlı kovalamaca onu zaten içinde olduğundan daha fazla tehlikeye sokmuştu.

Bunun olmasına nasıl izin verebilirim? Onu tekrar tekrar nasıl hayal kırıklığına uğratabilirim?

Sürücü tarafındaki arka yolcu kapısının camından bir ayak çıktı ve bir an için Marina'nın iyi olduğunu düşündüm, sadece bir an için arabadan çıktığını sandım. Onun yerine Oleg'i gördüm.

Solovyov'un favori tetikçisi ve evcil psikopatı arabadan sürünerek çıktı, yaralı yüzü kazayla daha da kanlanmıştı.

Onu gördüğüme şaşırmamalıydım.

Ne de olsa Solovyov'un kirli işlerini yapması için gönderdiği kişiydi.

Boyuna göre ayağa kalktı ve elindeki Glock'la bana dik dik baktı. O daha silahını kaldıramadan ben silahımı kaldırdım ve ateş ettim, tek bir mermiyi düzgünce gözlerinin ortasına sıktım.

Bir ton tuğla gibi yere düştü, gözleri hâlâ açıktı ve cansız bir şekilde yola bakıyordu.

Pislik.

Ona hızlı ve acısız bir ölüm verdim. Çok daha kötüsünü hak ediyordu. Oleg hakkında duyduğum hikâyelere, kadınlara ve çocuklara yapmaktan hoşlandığı şeylere bakılırsa, yavaş yavaş, büyük acılar içinde ölmeliydi. Bu, o canavarın başkalarına çektiirdiklerinin sadece bir kısmı olurdu.

Ona acı çekertmek artık şeytanın sorumluluğundaydı.

Endişelenmem gereken tek kişi Marina'ydı.

Oleg'in cesedini omuzlarından tuttum ve arka koltukta Marina'yı arayabilmek için onu arabadan uzaklaştırdım.

Baş aşağı asılı duruyordu, hâlâ arabaya bağlıydı.

Kolları kanlı sıyrıklarla kaplıydı ve elindeki çantayı göğsüne bastırmış, boş gözlerle önüne bakıyordu. Solgun ve titriyordu ama nispeten zarar görmemiş görünüyordu. Sarsılmış ama hayattaydı.

Kapıyı çekıştirmek hiçbir işe yaramadı. Yanına yaklaştım ve kapıyı açmaya çalıştım ama yerinden oynamadı. Çerçeve çok eğilmişti.

Marina'nın gözleri irileşmiş, ağzı açılıp kapanarak sözcükleri oluşturmaya çalışıyordu.

Onu hemen oradan çıkarmalıydım.

Çerçeve kapı tarafında çok fazla bükülmüştü, bu yüzden arabanın arkasına gittim ve ceketimi çıkardım, arka camdaki camın mümkün olduğunca çoğunu temizlemek için kullandım ve sonra pürüzlü kenarları örtmek için yere serdim.

"Hadi bebeğim," diye ikna ettim. "Seni oradan çıkaralım."

Başını salladı, hâlâ doğrudan bana bakmıyordu, emniyet kemerini çözüp arabanın tavanına düşerken neredeyse içimi görüyor gibiydi.

Elimi uzatıp onu dışarı çektim, ağlarken zayıf ve titreyen bedenini göğsüme bastırdım, çantayı hâlâ göğsüme bastırıyordu.

Arabanın sürücüsü ön camı tekmeledi ve sürünerek dışarı çıktı. Bana şöyle bir baktı ve dönüp koşmaya başladı. Akıllı bir adam onu vururdu ama ellerim doluydu. Marina benim tek önceliğimdi.

Önemli değildi; Damien hemen arkasında onunla ilgileniyordu.

Marina'yı dikkatle tuttum, kollarımla sardım ve onu enkazdan uzaklaştırıp Mercedes'e doğru götürürken bir an için ağlamasına izin verdim.

Birkaç dakika sonra hıçkırıkları sakinleşti. Onu ayağa kaldırdım, ellerim onu sabitlemek için omuzlarında kaldı.

"Bunların hepsi senin suçun," dedi sesi çatlayarak. "Bunu bana sen yaptın. Arabaya sen saldırdın, lastiği sen patlattın, beni en başta bulmasının sebebi sensin. Bunların hepsi senin suçun. Onu bana doğru yönlendirdin ve sonra da beni almasına izin verdin. Neden beni almasına izin verdin?"

Sesi titriyordu ve histerik çığlıklar atmaya başlamıştı. Tekrar tekrar ağlıyor ve tüm bunların olmasına neden izin verdiğimi soruyordu. Kendimi savunacak kelimeler dilimin ucundaydı.

Açıklamak istedim ama kızgınlığını ve öfkesini hak etmişim. O haklıydı.

Hepsi benim hatamdı.

Sinirini beni döverek çıkarırken yumrukları göğsüme defalarca yağdı.

Ona izin verdim. Uygun gördüğü cezayı çekecektim. Hepsi benim hatamdı.

Veronika'yla işimi halletseydim, kiminle görüşmesine izin verdiğime daha dikkat etseydim, onu Soloyov'dan uzak tutsaydım, tüm bu olaylar dizisi başlamazdı.

Marina canını kurtarmak için kaçmak zorunda kalacak bir pozisyonda olmazdı.

O tehlikedeydi çünkü ben her şeyi bir arada tutamıyordum.

Ve her şey dağıldığında, onu koruyacağımı söyledim. O bilmese bile ona bu yemini ettirdim ve sonra onu almalarına izin verdim.

O otel odasındaydı çünkü onu oraya ben koydum ve sonra iki çaylak kiralık katilin onu odamdan çıkarıp Solovyov'un psikopat köpeğine teslim etmesine izin verdim.

Onun alınmasına izin verdim.

Yaşanan her şey tamamen benim suçumdu ve bunun için kendimi asla affetmeyecektim.

Onu tehlikeye atan kendi dikkatsizliği değildi; bunu ona yapan kız kardeşinin düşüncesiz doğası bile değildi. Ben yaptım.

Bana suçlamalarını haykırırken yumruğu göğsüme defalarca vurdu.

Beni suçladı ve haklıydı da.

"Hepsi senin suçun. Kız kardeşim öldü çünkü onu koruyamadın," diye feryat etti. "Beni buldular çünkü onları doğrudan bana yönlendirdin. Sonra da beni almalarına izin verdin. Nasıl yapabildin? Nasıl yapabildin? Ve ne için? Bu kirli para dolu çanta için mi? Tek istediğin buydu. Al o zaman."

Sonunda sesi çatlayana ve göğsüme doğru yığılana kadar çantayla bana tekrar tekrar vurdu.

Kollarımı ona doladım ve hıçkırığa hıçkırığa ağlarken onu kendime çektim.

Vücudundan gelen her acı dolu çığlık daha da derinlere iniyor, gözyaşları her bir yaraya tuz basıyordu.

"Neredeyse ölüyordum," diye fısıldadı. "Bana öyle şeyler yapacaktı ki-" Marina bir kez daha gözyaşlarına boğuldu.

"Gitmemiz gerek," dedi Damien, dikkatimi Marina'dan çekerek. "Polisler yolda ve polis komiserinin vücut kameralarından silebileceği çok fazla görüntü var."

Başımı salladım ve Marina'yı kucağıma aldım, titreyen minik bedenini tekrar göğsüme bastırarak onu Mercedes'e kadar taşıdım.

Damien çantayı kaptı ve onu takip etti.

Daha iyi bir adam onu arka koltuğa oturtur, emniyet kemerini bağlar ve sonra ön tarafa geçerdi.

Onu teselli etmeyi hak etmiyordum. Onu tehlikeye atmıştım ve benden nefret etmesini gerektirecek kadar derin bir şekilde onu hayal kırıklığına uğratmıştım.

Ama kollarımdan ayrılmasına izin veremezdim.

Onu kucaklayan ve teselli eden kişi olamayacağım düşüncesine dayanamıyordum.

Ben de Mercedes'in arka koltuğuna geçip ağlamaya devam ederken onu kucağıma aldım, Damian da çantayı ayaklarımın dibine bırakıp şoför koltuğuna geçti ve bizi Virginia'daki Ivanov yerleşkesine doğru götürdü.

Gregor'u arayıp neler olduğunu haber verdi ve ben de Marina'yı kucağıma aldım, dudaklarımı alnına bastırdım, sonunda kucağımda uyuyakalana kadar hıçkırıkları iniltiye dönüştü. Tüm bu olanlardan dolayı bitkin düşmüştü.

Kendime onu teselli ettiğimi söyledim, ama aslında hâlâ hayatta olduğu için, onu hayatına mal olacak kadar başarısızlığa uğratmadığım için teselli oluyordum... henüz.

BÖLÜM 33

KOSTYA

T Aşağıda bağırmaya başladı ve müzikle yüzleşme zamanımın geldiğini biliyordum.

Damien bizi gece boyunca dört saat boyunca Gregor'un Virginia'daki yerleşkesine götürmüştü.

Gregor'un karısı çocuklarını alıp birkaç mil kuzeye, kız kardeşi Nadia'nın yanına gitmişti. Diğer her şey güvence altına alınırken orada kalmaya karar vermişlerdi. Bunun yerleşkenin güvenliğinden çok onları planlamadan, müzakerelerden ve yapılması gerekenlerin acımasız gerçeklerinden uzak tutmakla ilgisi vardı.

Oraya vardığımızda Marina kollarımda mışıl mışıl uyuyordu, ağırlığı göğsüme karşı yumuşak ve güven doluydu. Arabada bana doğru kıvrılmıştı, nefesi boynumda sıcaktı, vücudu sadece yorgunluğun zorlayabileceği şekilde rahatlamıştı.

Onu uyandırma fikrine dayanamıyordum. Son birkaç günün kaosundan sonra nihayet bir parça huzur bulmuşken olmazdı.

Onu yukarı taşıdım, dikkatlice kucakladım, her adımın sabit olduğundan emin oldum. Yatak odasının kapısını ayağımla iterek açtığımda ve eşikten loş odaya geçtiğimde bile kıpırdamadı.

Onu yatağa yatırmak bir kısıtlama egzersiziydi.

Yavaşça ayakkabılarını çıkardım, ayaklarından kaydırırken parmaklarım ayak bileklerine sürtündü. Ayakkabıları bir kenara koyduğumda yumuşak bir ses çıkardı, zar zor bir iç çekiş. Sırada kot pantolonu vardı. Yumuşak kazağı ve beyaz dantel külotundan başka bir şey giymediğini görmek içimde derin, sahiplenici bir açlık uyandırır da onu rahatsız etmek istemediğim için yavaşça indirdim.

Onu böyle görmek bana bir şeyler yaptı. Onu istedim. Ona ihtiyacım vardı.

Altımda kıvranışını hissetmeye, adımın tekrar inlediğini duymaya ihtiyacım vardı, böylece ruhumda onun iyi olduğunu bilebilirdim. Korku onun içini boşaltmamıştı. Hâlâ benim olduğunu.

Ama şu anda ihtiyacı olan şey bu değildi.

Nefes verdim, kendimi merkezledim ve vücudumun derinliklerinde zonklayan ağrıyı uzaklaştırdım.

Benim ihtiyaçlarımın bir önemi yoktu. Sadece onunkiler önemliydi.

Battaniyeyi yukarı çektim, dikkatlice etrafına doladım, vücudunun üzerinde yumuşattım, böylece sıcak bir koza içindeydi. Saçları yüzüne dökülmüştü ve parmaklarımın yanağının yumuşak teninde oyalanmasına izin vererek saçlarını geriye doğru taradım.

Dokunuşuma sokuldu, hala uykuda kaybolmuştu ve içimde bir şey sıkıştı.

Güvendeydi.

Önemli olan tek şey buydu.

Eğildim, alına bir öpücük kondurdum ve dudaklarımın orada gereğinden uzun süre kalmasına izin verdim.

O artık benim bakmam gereken biriydi. Öfkeyle ne söylemiş olursa olsun, bugünkü olaylar bunu değiştirmede.

Şimdilik sadece uykuya ihtiyacı vardı. Ve ben de ona bunu verecektim.

O uyurken, arabaya atılmış olan spor çantasını aldım ve faturaları tekrar incelemeye başladım. O çantada başka bir şey olmalıydı. Eğer para bir suikast için ön ödeme ise, bir dizi koordinattan daha fazla bilgi olması gerekiyordu. Bize hedefin kim olduğunu, ödemenin ne olduğunu söyleyen bir şey... herhangi bir şey.

Sessiz kaldım ve her faturaya göz gezdirdim, üzerlerinde numara ya da mesaj yazılı olabilecek diğerlerini aradım.

Sonra aşağıda bağırışmalar başladı ve Marina'yı koruma zamanımın sona erdiğini anladım, en azından şimdilik.

Bu odada güvendeydi.

Gregor'un arazide kendi özel ordusu vardı.

Bu malikanenin her santimetresinde kameralar, güvenlik sistemleri ve tamamen güvenli olduğundan emin olmak için yedekleme üzerine yedekleme vardı. Yerleşke artık tecrit altındaydı. Başka hiç kimse

Mülkiyet. Eve girmesine izin verilen tek erkek ailesi olurdu ve o zaman bile sadece yakın çevresi olurdu.

Gregor hayatındaki en önemli şeyi korumak için Tanrı'dan daha fazla para harcayabilirdi. Karısını ve çocuğunu.

Marina artık bu seviyede bir koruma altındaydı. Yine de onu terk etmek kalbimi parçaladı. Sahip olduğum tüm içgüdülere ters düşüyordu.

Derin bir nefes alarak ona bir kez daha baktım ve burada güvende olduğuna dair kendimi tekrar tekrar ikna ettim. O bu duvarların içindeyken kimse yanına yaklaşamayacaktı. Daha da önemlisi, aşağıda olanlarla ne kadar çabuk ilgilenirsem, ona o kadar çabuk geri dönebilecektim.

Birbirlerine bağırarak sesler beni mutfığa götürdü ve orada Gregor, Damien ve Mikhail'i mutfak adasının etrafında, her birinin elinde bir bardak votka, önlerindeki yiyecekleri görmezden gelerek dururken buldum.

Karşılarında kardeşlerim Artem ve Pavel vardı.

Geldiğimi duyurmak için boğazımı temizledim ve bir anda sesler kesildi.

Kardeşlerimin her biri, ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmediğim güçlü ve rahatlatıcı bir kucaklamayla beni kucakladı. Sırtıma vurdukları her sert darbeye kendimi daha güvende, daha canlı ve kendim gibi hissettim.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben sordum.

"Neden New York'ta olduğunuzu öğrendikten sonra Moskova'dan özel bir uçağa bindik. Rotamızı Virginia'ya çevirdik ve yaklaşık yirmi dakika önce indik," diye açıkladı Artem. "Gregor bizi aradı. Aramak zorunda kalmamalıydı. Rusya'dan ayrılmadan önce bize ne yaptığını söylemeliydin."

Eğer kardeşim bir nasihat ya da bir tür kınama olmadan iki cümleden fazlasını söylemeyi başarabilseydi, kalp krizinden ölürdüm.

Önemsediğini böyle gösteriyordu, yargılayarak ve kızgın bir kaş çatarak.

Benden daha genç olmasına rağmen, Rusya'daki aile işini yürütme sorumluluğunu üstlenen kişi oydu. Hiçbir zaman karmaşık bir suç örgütünün lideri olmak istememiştim. Bir zamanlar bu hayattan kaçıp mühendis olmayı ummuştum. Bu artık sadece silik bir hatıraydı ama *Vor v Zakone*, yani patron olmanın getirdiği saçmalıkları üstlenmediğim için pişman değildim.

Pavel desteğini çok daha verimli bir şekilde gösterdi. Artem, yarıda kestiğim tartışmaya devam etmek üzere Gregor'a dönerken bir bardak votka daha doldurup bana uzattı.

"Ivanov isminin bu kadar çabuk, bu kadar uzağa gitmesine nasıl izin verebildiniz?" diye bağırdı.

"Ben mi? Bu senin suçun. Bir telefon bile etmeden benim bölgeme gelen ve lanet olası Ritz-Carlton'ın ortasında çatışma çıkarmaya karar veren senin adamındı. Bu pisliği örtbas etmek için ne kadar para harcamak zorunda kalacağımı biliyor musun? Sadece otel değil, lanet olası bir otoyolun ortasında da çatışma çıktı!" Gregor elindeki votkayı geri fırlatıp boş bardağı masaya çarpmadan önce bağırdı.

Damien bardağı yeniden doldururken hiçbir şey söylemedi.

Gregor ve Artem aynı odaya her girdiklerinde böyle oluyordu, sürekli bir güç mücadelesi.

İkisi de emir almaya alışık olmayan ve her ikisi de durumun kontrolünü ele geçirmeye çalışan iki mafya patronunuz olduğunda bu beklenen bir şeydi.

Gregor Birleşik Devletler'de Ivanov ailesinin reisi olabilirdi ama Artem Rusya'da ailenin reisiydi. Her iki adam da diğerinin vermek istemediği belli bir düzeyde saygı talep ediyordu.

"Bunun kardeşimin suçu olduğunu düşünmeyin, eğer-"

"Adamının bu gece neden olduğu bu saçma sapan katliamı örtbas etmek için New York'taki o şişko piç polis komiserine gizlice kaç milyon aktarmam gerekeceğini biliyor musun?" Gregor sıkılmış dişlerinin arasından konuştu.

Ben araya girmeden Artem ellerini masaya vurarak kristal sürahiyi ve bardakları salladı.

"Bu Kostya'nın suçu değil. Oleg'i doğrudan kardeşimin otel odasının kapısına götüren beceriksiz adamların olmasaydı, bunların hiçbiri yaşanmazdı. Dünyanın bu tarafındaki tüm ailenin darmadağın olmasına izin vermişken bana beceriksizlikten bahsetmeye cüret etme. Oleg'in burada olması bile senin suçun. Evlendiğinden beri zayıf düştüğünü herkes biliyor."

"Affedersiniz?" Gregor homurdandı.

Kahretsin, Artem oraya gitti, Gregor'un yüzüne.

Etrafıma bakındım ve hem Damien hem de Mikhail'in gözleri büyüdü ama bir hareket yapmadılar.

Pavel de öyle.

Birbirlerini vurmadan önce birinin bu ikisini ayırması gerekiyordu.

"Beni duydun. Evlendiğinden beri ne kadar yumuşadığını evdeki herkes biliyor. Yazı duvara asıldı ve zayıflığın tüm bunlara davetiye çıkardı."

"Siktir git."

"Hayır, siktir git. Nadia'nın kazançlı bir ittifak kurmak yerine düşük seviyeli bir astıyla evlenmesine bile izin verdiğini duydum."

"Dikkatli ol Artem," dedi Mikhail, dik durarak ama yine de bir adım ileri atmadan. "Duygularım incinebilir."

Artem hafifçe geri çekildi, gözleri bir an için büyüdü, Mikhail'e baktı, sonra kendi içkisini geri attı ve votkayı yeniden doldurdu. "Özür dilerim, yoldaş."

Kimse Mikhail'in bir keskin nişancı olarak uzmanlığını ya da Ivanov ailesine olan sadakatini sorgulayamazdı. Nadia'yla evlendiyse, bunu hak ettiği için evlenmişti. Ben biliyordum, Artem biliyordu, Pavel de biliyordu.

Hiçbirimiz Mikhail'in Nadia için bir koca olarak değerini sorgulamamalıyız, her ne kadar sonuçta fayda sağlayan bir anlaşma olmasa da.

Bir an için tartışmanın bitmiş olabileceğini düşündüm, ama daha iyi bilmeliydim.

Bu ikili arasındaki tartışma asla sona ermeyecekti.

Artem bir süredir Gregor'dan kontrolü almayı ya da en azından bir bölgeyi ele geçirmeyi düşünürken değil.

Artem bir el daha ateş etti, sonra Gregor'a doğru yeniden saldırdı.

"Bu durum önceliklerinizin değiştiği gerçeğini değiştirmiyor. *Vor ve Zakone*'nin evlenmemesinin bir nedeni olduğunu hepimiz biliyoruz. Chicago'ya en son ne zaman gittin?"

"Bu aileye olan bağlılığımı mı sorguluyorsun Artem?"

"Hayır, tüm Amerikan Ivanov imparatorluğunu kapsamaya devam etme yeteneğinizi sorguluyorum. Belki de değişim zamanı gelmiştir. Belli ki çok fazla bölgeniz var ve Rusya'daki siyaset Moskova'daki iş anlaşmalarımızı ciddi şekilde engelliyor. Belki de aileden daha fazlasını Amerika'ya getirmeyi düşünmenin zamanı gelmiştir. Bu ülkeyi fethetmek için bölmeliyiz."

Gregor, "Sanki Rusya'yla başa çıkamayacağınızı söylüyorsunuz," diye karşı çıktı.

"Rusya artık uygun bir fiyata satılık değil. Mevcut rejim bizim katkılarımızla çok şişmanladı, çok açgözlü hale geldi. Liderliğimizi yeniden organize etmek ve yeniden yapılandırmak ailenin yararınadır."

Artem'in Chicago'yu ele geçirerek Gregor'un topraklarına girmeyi düşündüğünü biliyordum ama şimdi zamanı değildi.

Bu iki adam bu kavgaya şimdi başladıysa, kan dökülene kadar bitmeyecekti ve bu da sadece düşmanlarımızın işine yarayabilirdi.

Düşmanlarımıza karşı birlik olmalıydık, onların işini kolaylaştırmak için kendi pozisyonlarımızı zayıflatmamalıydık.

Avuç içlerimi adaya dayadım, iki adamın arasına girdim ve görüş alanlarını kırmak için öne doğru eğildim.

Aralarına kimse girmezse iki adam da gözünü kırpmayacaktı. "Beyler, bunların hepsi daha sonra konuşulacak konular," dedim. mantığın sesi. "Şu anda Solovyov'la uğraşmak zorundayız. Karımı öldürdüklerinde hafifletici sebepler yüzünden görmezden geldik. Bu onu cesaretlendirdi. Bizi zayıf olarak görüyor. Dünyaya durumun hiç de öyle olmadığını göstermeliyiz."

Her iki adam da rahatsız bir şekilde yer değiştirdi.

Bakışları yere ya da tavana yöneldi, bildiklerini bildikleri için gözlerimin içine bakmak istemiyorlardı. Odadaki herkes karımın sadık olmadığını biliyordu ve o zamandan beri Marina'dan bunun birden fazla erkekle olduğunu öğrenmiştim.

Onların yerinde olsaydım, ben de gözlerimin içine bakmak istemezdim.

Yine de, rahmetli karıma karşı duyduğum utançtan daha önemli meseleler vardı.

Cebimden buruşmuş bir ruble çıkardım. Üzerinde koordinatların yazılı olduğu bulduğum ilk rubleydi.

Sonra Marina uyurken bulduğum başka bir faturayı açtım.

"Bu rakamların ne anlama geldiğini bulmamız gerekiyor. Bir araya getirdiğimizde, bir banka hesabı için çok uzun, denizaşırı bir İsviçre banka hesabı için çok kısa. Eğer desen diğer faturayı takip ediyorsa, o zaman en azından bir sayı grubunun muhtemelen koordinat olduğunu biliyoruz, ancak **d i ğ e r l e r i n i n** ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Bunu çözene kadar başka hiçbir şey önemli değil." Her bir adam eğilip, alt kenarında düzgünce yazılmış uzun bir rakam dizisi olan rubleye baktı. Mikhail kendini yerden kaldırdı

arka duvara yaklaştı ve rakamlara basit bir bakış attı.

Omuzlarını silkerek, "Bu bir keskin nişancı saldırısı," dedi. "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"Açıkla," diye sordu Gregor.

"Kostya'nın bulduğu ilk rakamlar enlem ve boylam koordinatları. Bunu biliyoruz. Bu sayı kümesi vuruşun gerçekleşmesi gereken askeri saat ve bu da üç gün sonraki tarih."

Gregor kardeşime ters ters baktı. "Nadia için koca seçimimi hala sorguluyor musun?"

Artem sırtıttı ve böylece gerginlik ortadan kalktı.

ABD'deki liderlik tartışması henüz sona ermemişti ama şimdilik askıya alınmıştı.

İnsanların ekişmelerini bir kenara bırakıp birlikte çalışmalarını sağlamak için ortak bir düşman gibisi yoktu.

Pavel elini omzuma vurdu ve ciddi bir sorusu varmış gibi eğildi.

Aktarılması son derece önemli olan bazı bilgiler.

Bir adım geri çekildim ve tüm dikkatimi ona vermek için döndüm.

"Peki, gerçek bir Amerikan McDonald's hamburgerini denediniz mi? Ivan Avelovich Morozov burada Moskova'dakinden çok daha iyi olduğunu söylüyor."

BÖLÜM 34

KOSTYA

Tsavaş planlarını halledebilirdi. Benim ilgilenmem gereken daha önemli bir şey vardı.

Marina.

Hâlâ üst katta, yatağında yumuşak ve sıcak bir şekilde uyuyordu ve onun yalnız uyanmasına izin veremezdim. Yabancı bir evde, yabancı bir yatakta, üzerinde kazağı ve şimdiden tüm kısıtlamalarımı test eden o narin dantel külotundan başka bir şey olmadan uyanacaktı.

Ve nerede olduğu hakkında hiçbir fikri olmayacaktı. Onu buraya kimin taşıdığı hakkında hiçbir fikri olmayacaktı.

Çok şey yaşamıştı. Çok şey atlattı.

Gözleri açıldığında hissettiği ilk şeyin korku olmasına izin vermeyi reddettim. Hayır, bana uyanacaktı.

Dokunuşuma, sesime... herhangi bir kuşku içine girmeden önce güvende olduğunu bilecekti.

Diğerlerine biraz dinleneceğimi, saldırıya geçme zamanı geldiğinde hazır olmam gerektiğini söyledim. Başlarını salladılar, bana bir bakış bile atmadılar. Bırakın istediklerine inansınlar.

Benim kavgam burada değildi.

Üst kattaydı, kendini çoktan kemiklerime kazımış bir kadın şeklindeydi.

Ve gitmesine izin vermiyordum.

Pavel bir an için mazeretimi anlamış gibi bana sert bir bakış attı ama başını salladı.

Artem ve Gregor şu anki çekişmelerinden başlarını kaldırıp bakmadılar bile. En azından bu sefer aynı sonuç için çalışıyorlardı.

Marina'nın yanına gizlice çıktım.

Tam bıraktığım gibiydi, kalın kuştüyü yorganın altında derin bir uykuya dalmıştı.

Odadaki tek ışık, uyuyan formunun üzerinde parlayan tek bir ay ışığı huzmesiydi. Zaten güzel olan yüzünü aydınlatıyor, bir melek gibi parlıyordu. İpeksi saçları kaz tüyü yastığın üzerinde bir hale gibi yayılıyordu.

Çok sakın, hatta huzurlu görünüyordu.

Doktor onu muayene edip kazadan zarar görmediğini doğruladığında, nadiren kabul ettiğim bir Tanrı'ya şükran duası göndermişim. Bu lanet bir mucizeydi. Kızım akıllı davranmış ve emniyet kemerini takmıştı.

Marina her gece böyle uyumayı hak ediyordu. İyi sevilen ve güvende olan bir kadının derin, kesintisiz uykusunu.

Yanına sokulmanın cazibesi çok fazlaydı ve bununla savaşmaktan bıkmıştım.

Hızlı bir çekişle kaşmir kazağımı çıkardım ve deri kemerimi çözdüm, kot pantolonumu ayakkabılarımla birlikte tekmeleyerek çıkardım ve tüm kıyafetleri yerde bir yığın halinde buruşturarak bıraktım.

Aşağıda, kardeşlerim ve kuzenlerim suikastın ayrıntıları üzerinde çalışıyor, parçaları bir araya getiriyor ve Oleg'in gerçek hedefini öğreniyorlardı. Birkaç gün önden gitmişlerdi ama Solovyov'un tetikçisinin hatasını ve ölümünü öğrenmesi yine de an meselesiydi.

Solovyov, Oleg'in ölümünün hesabını birinin vermesini isteyecek, dahası onun yerine geçmesi için yeni bir adam tutacaktı.

Bir tetikçinin ölümü vuruşu iptal etmedi.

Aksine, Solovyov daha agresif bir tutum takınır ve karşı hamleler düzenlemeye başlar. Vuruş için ödemeyi artıracak ve ardından bunu tek bir hedeften diğerlerine genişletecek, organizasyonuna ikincil zarar gelmesini önlemek için onları ortadan kaldıracaktı. Solovyov bir güç gösterisine ve olası yarım kalmış işleri tamamlamaya ihtiyacı olduğunu anlayacak kadar zekiydi. Buna Marina da dahildi.

Bu sadece onun hâlâ bir hedef olduğu anlamına gelmiyordu, aynı zamanda başındaki ödülün katlanarak artması da an meselesiydi.

Bir daha kimsenin ona yaklaşmasına izin vermeyecektim.

Veronika'ya ölüm döşeğindeyken kız kardeşini koruyacağıma dair söz vermişim ama bundan da öte, Marina benim için çok önemliydi. Sadece onun için değil.

Veronika'ya verdiğim sözleri tuttum, çünkü Marina benim istediğim şeydi. Uğruna ölebileceğim bir gelecekti.

Onu seviyordum. Bu kadar basitti. Onu hep sevmiştim. Yolum açıktı.

Onu güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapmalıyım ve bu ona adımı vermek anlamına geliyordu.

Benim dünyamda, hiçbir erkek mafya rakibinin karısını öldürmeye cesaret edemez.

Bu sadece bir savaş ilanı değil, çok karmaşık bir intihar göreviydi. Eğer biri Marina'nın peşine düşerse ve Marina benim adımı taşırsa, sadece benim değil, kardeşlerimin, kuzenlerimin ve adımızı taşıyan ya da taşıyan biri için çalışan diğer tüm erkeklerin de onları öldürmeye hakkı olurdu.

Dahası, Gregor, Damien ve Mikhail de evliyken, o adamı ibret olsun diye öldürecektik. Ölümü o kadar korkunç, o kadar acı verici olacaktı ki, Ivanov klanına karşı durmaya cüret eden her erkeğin kalbine korku salacaktı.

Veronika bu kuralın tek istisnasıydı ve sadece kendi eylemleri yüzünden.

Eğer sadık olsaydı, anlaşmamıza bir evlilik gibi davransaydı, güvende olurdu.

Ancak evliliğimizin kutsallığını açıkça ihlal ederek, kendini adil bir oyun haline getirdi.

Artık karım ya da korumam altında sayılmıyordu. Olsa olsa Solovyov'un koruması altındaydı.

Veronika seçimini yapmıştı ve sonuçları yüzünden ölmüştü. Marina aynı seçimlere sahip olmayacaktı.

Başka bir adamın yatağında uyumasına izin vermezdim. Benden ayrı yaşamasına izin vermezdim.

Hayır, Marina her şekilde benim karım olacak.

Bu onu güvende ve ait olduğu yerde, yatağında tutacaktı.

Yatağın kenarına oturdum ve o da sanki bilinçsizce bana yer açıyormuş gibi yan tarafına yuvarlandı. Battaniyenin altından yanına kaydım ve onu kendime yakın tuttum.

Dudakları yumuşak bir iniltiyle ayrıldı ve tekrar bedenime doğru bastırdı. Kalbim hızla çarpıyordu ama kendimi sakın ve huzurlu hissediyordum.

Veronika öldüğünde, hayal kırıklığı beni derinden etkiledi. Bu başarısızlık beni evliliğimde ters giden her şeyden daha çok üzdü.

Marina otel odamdan sürüklenerek çıkarıldığında içimi parçalayan korku ve öfke gibi bir şey değildi. Arabanın takla atmasını, kıvılcımların uçuşmasını ve Marina'nın hâlâ içeride sıkışıp kalmasını izlerken göğsümü kavrayan dehşetin yanından bile geçemezdi.

Ve kesinlikle *onu korumadığım* için tüm bunları yaşadığını bilmenin içimde yarattığı suçluluk duygusuyla kıyaslanamazdı.

Bu bir daha asla olmayacaktı.

Her gece böyle kollarımda güvende ve sıcak olacaktı.

Vücudunun benimkinin içinde eriyip gitmesi buna benim kadar ihtiyacı olduğunu gösteriyordu.

En azından içgüdüsel olarak kendini güvende tutmanın en iyi yolunun kollarımda kalmak olduğunu biliyordu. Bu yüzden derin bir uykuda bile beni aradı, bana doğru hareket etti.

Narin, dolgun dudakları ayırık kalırken ve nefes alış verişi hızlanırken nefesim göğsümde yandı. Göğsü hızlı, sık pantolonlarla yükseliyordu ve pembe bir allık yanaklarının üst kısımlarında parladı, sonra narin boynundan aşağı indi ve yumuşak kazağının altında kayboldu.

Elimi karnının düz kısmına götürdüm, kazağının altından yumuşak teninin sıcaklığına doğru kaydım. Avucum onun nefes alış verişiyle yükselip alçalırken, içimde o benden alındığından beri serbest kalmayan bir şey yatıştı.

Onun içindeki yaşamı hissetmek - üzerimde dalgalanan yumuşak nefesleri, kalbinin ince atışları - beni sakinleştirdi.

Yorganın altına daha da girdim, bedenini kendi bedenimle sardım ve sırtını göğsüme yaslamasına izin verdim.

Cömert göğüslerini avuçlamak için parmaklarımı vücudundan yukarı kaydırırken parmaklarım teninde hafif kaldı, orta ve yüzük parmaklarım kalbinin güçlü ve sabit bir şekilde atmaya devam ettiğini hissetmek için aralarına bastırdı.

O sabit ritmi parmaklarımda hissetmekten asla yorulmazdım.

Başparmağım meme ucunda gezinirken, tomurcuk sıkılaştı; nefesi titredi ve kalp atışları hızlandı.

Uyurken bile vücudu bana tepki veriyordu.

Yüzümü saçlarına gömdüm ve derin derin içime çektim, soğuk ruhum onun teninin sıcaklığıyla rahatladı. Bu kadın cennet gibiydi.

Onu hak etmemiştim ama yine de benimdi.

Kalçaları birbirine sürtünürken yumuşak bir iç çekiş daha yaptı ve neye ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Tıpkı bu ihtiyaçları bir daha karşılayacak tek erkek olacağımı bildiğim gibi, ki bunu her gece yapmaya niyetliydim.

Elim vücudundan aşağı kaydı, yumuşak tenini hafifçe okşayarak göbeğini örten narin dantele ulaştı. Hâlâ uykunun derinliklerindeyken, kalçaları benim için ayrıldı ve iki parmağımın külotunun altından ıslak, muhtaç yarığına kaymasına izin verdim.

Sırtını bana doğru verdi ve gözleri kapalı kalsa da dudakları daha da aralandı, öpücük için yalvarır gibiydi.

Bunu ona verirdim.

Yakında ona çok daha fazlasını vereceğim.

Ama önce, *moy zaichonok*'a uyanmadan önce ne kadar zevk verebileceğimi bilmek istedim.

Mümkün olduğunca hafif dokunuşlarımla, iki parmağımla narin dudaklarını ayırdım ve orta parmağımla klitorisini daire içine aldım. Elimin geri kalanını tamamen hareketsiz tutarak, tek bir parmağımı sıkı sinir demetinin üzerinde gezdirdim.

Sırt üstü yatmak için döndüğünde gözleri doldu ve kalçaları benim için daha da genişledi, daha fazlası için bana yalvardı.

Kalçaları davetkâr bir şekilde kalktı ve ben de siren seslerini daha fazla duymazdan geledim.

Ne de olsa çoktan kararımı vermiştim. O her yönden benim olacaktı.

Kabul etmesini sağlamanın en kolay yolu, ona gelinim olarak hayatının neleri gerektireceğini göstermekti.

Elimden geldiğince nazikçe üzerine doğru ilerledim, göğsüm kalçalarının arasında yatağa yaslanana kadar bedenimi yorganın altına indirdim. Amından yayılan sıcaklık o kadar yoğundu ki külotunun üzerinden hissedebiliyordum, nemli sıcaklık beni çağırıyordu.

Dudaklarımı karnına yerleştirdim ve göbek deliğinin hemen üzerindeki narin teni öptüm, sonra vücudunda yukarı doğru hareket ettim, giderken kazağını kaldırdım. Kazağı yukarı çekip dantelli sütyenini ortaya çıkardığımda dudaklarımdan çıkan hırıltıya engel olamadım.

Başını iki yana çevirdi ve bacaklarını kalçalarımın yanlarına bastırdı ama yine de gözleri açılmadı.

Sütyeninin kabını aşağı çekip sevimli pembe meme ucunu ortaya çıkarana ve parmaklarımı amına sokarken dudaklarımla kapatana kadar gözleri dudaklarında benim adımla açıldı.

"Kostya," diye inledi ve neredeyse orada onun için parçalanıyordum.

BÖLÜM 35

MARİNA

A Zevk şoku içime işledi ve beni bitkin uykunun uçurumundan bir solukla çekip çıkardı. Vücudum titredi, travmanın kalıcı gölgeleri ile acımasız, her şeyi tüketen ihtiyaç arasında kaldı damarlarımda ateşleniyor.

Sisin kalkması, zihnimin içimde dolaşan ham hissi yakalaması bir saniye sürdü.

Kostya üstümdeydi. Ağırlığı beni yatağa bastırıyor, bedeni beni bugüne bağlıyor ve neredeyse ikimizi de yutacak olan karanlık boşluğa düşmemi engelliyordu.

Parmakları içime gömülmüştü, kıvrılıyor, okşuyor, sahipleniyordu, dili göğüslerimin üzerinde geziniyor, her bir zirveyi işkence gibi bir bağlılıkla izliyordu.

Göğsünde derin, alçak bir ses gürledi -yarı hırıltı, yarı dua- onun ihtiyacı benimkinin bir yankısı.

Tamamen uyanmadan önce çoktan kaybolmuştum.

"Kostya," diye inledim, onun adı bir itiraftı, az önce yaşadığımız her şeyin şeytan çıkarmasıydı.

Dişlerinin göğüs ucuma yaptığı keskin baskı içime bir şok dalgası gönderdi, kan ve kaosun hayali anlarıyla çatışan bir his fırtınası.

Bunu durdurmalıydım. Bir şey söylemeliydim -herhangi bir şey- ama o daha aşağılara indiğinde kelimeler dilimde küle dönüştü, dudakları karnımda saygılı bir yol çizdi, nefesi sıcak ve acelesizdi.

Her argüman, her mantık kırıntısı, elleriyle, ağzıyla, açlığıyla bana tapınma şekli tarafından yok edildi.

"Tekrar söyle bebeğim," diye emretti, sesi sert, neredeyse vahşiydi. Göbeğimin hemen altındaki hassas eti ısırды, beni haykırmaya zorladı, bir uyarılma nabzı doğrudan merkezime fırladı.

"Ne diyeceksin?" Sesim titriyordu, zevk ve çok daha karanlık, ilkel bir şey arasında sıkışıp kalmıştım.

"Benim adım." İsteği çelikle sarılmış, sahiplenmeyle bağlanmış bir mırıltıydı ve tekrar inlediğimde beni bir parmağıyla daha ödüllendirdi, beni gerdi, sahiplendi.

O geri çekilirken nefesim kesildi, bedenim kaybın etrafında sıkılaştı, sadece parmaklarını dudaklarına götürüp emerek temizlerken hipnotik bir dehşetle izledim, gözleri tüm zaman boyunca benimkilere kilitlendi.

"Tatlı küçük şey," diye mırıldandı, sesi açlıktan çiğ gibiydi. "Tadın sanki benim için yaratılmışsın gibi."

Hem zevk hem de korku içinde titredim.

Çünkü o anda, onun altında yatarken, titrerken ve kaybolmuşken, bana tapıyor muydu yoksa beni yiyip bitiriyor muydu emin değildim.

Ve daha

kötüsü?

Umurumda

değildi.

Kostya beni öldürmeye çalışıyordu.

Şiddetle değil, vahşetle değil, hayır, çok daha yıkıcı bir şeyle.

Beni içten dışa yakıyor, duman ve külden başka bir şey olmayana, açlığında tükenene, ağzının, parmaklarının, vücudunun sıcaklığında boğulana kadar zevk ateşimi körüklüyordu.

"Çok tatlısın amina koyayım," diye homurdandı kaygan tenime karşı, nefesi sıcak, sözleri sahiplenmeyle çiğ. Sonra üç parmağını da tekrar içime soktu, beni gerdi, sahiplendi. "Hayatımın geri kalanını bu mükemmel amcığı yiyerek geçirebilirim."

Sırtım dikleşirken boğazımdan kırık bir inilti koptu, kalçalarım kör bir teslimiyetle onun için daha geniş açıldı.

Ona karşı, parmaklarının amansız itişine karşı, ağzının klitorisime yapışıp acımasızca emmesine karşı güçsüzdüm. Vücudum çözülmişti, hissin katıksız gücü altında parçalara ayrılıyordu.

Bana sadece dokunmadı, bana hükmetti. Bana sahip oldu.

Adını bir dua mı yoksa bir yakarış olarak mı söylediğimden emin değildim ama duramıyordum. Bildiğim tek şey onun adıydı, o ölürlen tutunabileceğim tek şey.

beni tekrar tekrar paramparça etti.

Zevki anladığımı sanmışım. Arzunun nasıl bir his olduğunu, arzulamanın ne demek olduğunu bildiğimi sanıyordum. Kitapları okumuş, bir erkeğin bir kadına yapabileceği karanlık, iğrenç şeyleri hayal etmişim ama hiçbiri bununla kıyaslanamazdı.

Tek bir fantezi, tek bir gizli gece yarısı okuması bile beni Kostya gibi bir adamın merhametine kalmanın ne demek olduğuna hazırlayamazdı.

İçimizin derinliklerine gömdüğümüz gizli açlıkları anlayan kadınlar tarafından yaratılmış en kirli, en ahlaksız erkekler bile. Hiçbiri ona dokunamazdı. Hiçbiri o olamazdı.

Geri çekilmeye çalıştım. Çok keskin, çok ezici bir şeye dönüşen zevkten geri çekilmeye çalıştım.

Bana izin vermedi.

Parmakları geri çekildi ama ben daha nefesimi toplayamadan dili parmaklarının yerini aldı ve içimin derinliklerine daldı.

Bu çok fazlaydı. Kalçalarım titredi, vücudum kasıldı, her sinirim çiğ ve yıpranmıştı. Hareket etmeye çalıştım ama parmakları uyluğumun hassas etini kazıyor, beni ona açık tutuyordu.

Ve sonra diğer eli vücudumda yukarı doğru kayd, üç parmağı düşük ışıktaki parlıyordu, tam ve mutlak teslimiyetimin kanıtlarıyla kaplanmıştı.

Ne istediğini anlamak için konuşmasına gerek yoktu.

İtaat ettim.

Dudaklarım aralandı ve parmaklarını ağızma götürdüm, kendimi tattım, tatlılık teninin tuzuyla birleşti, dumanı ve günahı dilime bulaştı.

Aynı anda içime doğru inleyerek beni tekrar itti ve titreyen bedenimden bir orgazm daha çıkardı.

Tamamen paramparça oldum.

Çünkü o anda benden ziyafet mi çekiyordu yoksa ben mi onun olmuşum emin değildim.

Sırtım ağrıyacak kadar sertleşti, görüşüm dalgalandı ve parmaklarının etrafında inledim, topuklarım sırtına gömüldü, kendimi bir şeye -onun dışında herhangi bir şeye- bağlamak için çaresizce çırpındım.

Bir kez daha gelmem nasıl mümkün olabilirdi?

İçimdeki baskı arttıkça arttı, çekirdeğimde amansız bir fırtına koptu ama bu sefer onu serbest bırakamadım. Bırakamazdım. O izin verene kadar olmazdı.

Kostya beni jiletin ucunda tutuyor, zevkin uçurumunda sallandırıyor, dayanılmaz olanın her acı verici saniyesini hissetmemi sağlıyordu,

yıkıcı bir ihtiyaç. Bu çok fazlaydı, çok keskindi ve acıya dönüşüyordu.

Beni o çizgiyle yüzleştirdi, sınırlarımı test etti ama kırılmama izin vermedi.

Alnımda boncuk boncuk ter vardı, nabzım göğsümde çılgınca atıyordu ve kalçalarım titremekten yanıyordu.

Bunu bana nasıl yapıyordu? Bu ne anlama geliyordu?

Hayatım boyunca bunun böyle olabileceğini nasıl bilmezdim?

Böyle ruhumu tüketen bir zevkin var olduğunu ve buna bir daha asla sahip olamayacağımı bilerek nasıl devam edebilirdim?

"Kostya, lütfen." Sesim kesildi, bedenim harap ve hamdı. Gözlerimin kenarlarında biriken yaşların sızısını hissettim. "Lütfen, yapamam - bu çok -Siktir."

"Benim için gel, *moy zaichonok*."

Kelimeler bana karşı, kaygan, şişmiş etime karşı gürledi, derime, kemiklerime battı. Hepsi bu kadardı.

Baraj yıkıldı.

Tekrar paramparça olurken boğazımdan bir çığlık koptu, bu orgazm bir gelgit dalgası gibi içime çarptı, beni sürükledi, dalga dalga zonklayan, sıvı ateş. Bedenim kasıldı, zonkladı, sıkıştı, parmaklarını, ağzını, tenini ıslattı.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı karnıma doğru, dudakları vücudumda yumuşak, saygılı öpücükler gezdiriyordu.

Ama tatmin olmadım.

Benden aldığı zevk acımasızdı, dünyayı sarsmıştı ama yeterli değildi. Sadece içimdeki boşluğu derinleştirmiş, daha fazlası için acı çekmeme neden olmuştu.

Onun için.

Kalın ve sert aleti titreyen kalçama sürtündü ve boğazımdan umutsuz bir inilti koptu.

Ona ihtiyacım vardı.

Kendini içime gömmesine, beni sadece Kostya gibi bir adamın yapabileceği şekilde sahiplenmesine ihtiyacım vardı, sanki onunmuşum, ona aitmişim gibi. Orgazm yıkıcı olmuştu ama yeterli değildi. Ondan başka hiçbir şey yeterli olamazdı.

"Yalvar, *moy zaichonok*." Sesi karanlıktı, dişlerini meme ucuma geçirirken hınzırca bir emirle doluydu, öyle bir ısırdı ki lezzetli acıyla sarsıldım, bedenim anında bana ihanet etti.

"Kostya, yapamayız," diye soluk soluğa bağırdım, kelimeler ancak fısıltı halindeydi. Vücudumdaki her hücre onun için yanıyor olsa da, direncimin son halkası, zayıf bir akıl sağlığı girişimiydi.

"Yapabiliriz. Ve yapacağız." Dudakları boğazımda gezindi, nefesi sıcak ve ağırdı, günah vaat ediyordu. "Ama sikim için yalvardığımı duymam gerek. Seni sadece benim becerebileceğim şekilde becermem için yalvar."

"Kostya, lütfen." Ben durduramadan, daha ne istediğimi bile bilmeden yalvarışım ağzımdan kaçtı.

Bedenimin ona ihtiyacı vardı. Kalbim onu çağırıyordu. Ama zihnim... zihnim bunun bir hata olduğunu biliyordu.

Tenime karşı karanlık bir kıkırdama çıkardı. "Şşş, bebeğim. Sana sahibim. Sana her zaman sahip olacağım."

Hangisinin daha korkunç olduğunu bilmiyordum, sözlerinin bir vaat gibi hissettirmesi mi, yoksa onlara inanmak istemem mi?

Bacaklarım onun kalçalarına dolandı, sessiz bir teslimiyetti bu ve onun girişime doğru hizalandığını hissettim, kalın ve zonkluyordu, beni tamamen mahvetmeye hazırды.

"Kostya, yapmamalıyız-"

İçime girip beni mümkün olduğunu düşündüğümün ötesinde gererken, bedenimi onun tamamını almaya zorlarken itirazım boğazımda düğümlendi.

Ve Tanrı yardımcım olsun, yaptım.

Beni germesinin, doldurmasının keskin acısı, kendini kabzasına kadar gömerken gözümün kenarından bir damla yaş süzülmesine neden oldu. Tanrım, o çok büyüktü ve bu açı, bu acımasız, amansız iddia, onu fiziksel olarak mümkün olduğunu düşündüğümünden daha derine itti.

"Kostya, yapamayız," diye karşı çıkmaya çalıştım, sesim güçlkle çıkıyordu, nafile bir direnme çabasıydı. Ellerimi omuzlarına bastırdım, onu itmeye çalışıyormuş gibi yaptım.

Beni ağzıyla susturdu.

Dudakları dudaklarıma yapıştı, itirazımı yuttu, direncimi boğuk bir iniltiden başka bir şeye dönüştürmedi. Öpücüğünün tadı tıpkı onunki gibiydi, karanlık, sıcak, baharatlı, ama şimdi, dilindeki benim tadımla karışarak doğrudan başıma gidiyordu. Sarhoş edici, baş döndürücü, beni içten dışa doğru parçalıyordu.

Ellerimi tuttu, parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve başımın üzerinde çarşafın üzerine sabitledi.

Sessiz bir baskınlık hareketi. Bir uyarı.
Sonra kalçalarını salladı.
Yavaşça. Derin. Beni sahiplendi.

Aleti bedenimi ona uyum sağlamaya zorladı ve teslim olmaktan başka çarem yoktu. Onun içinde eridim, itişlerinin bitkin bedenimden daha fazla zevk almasına izin verdim, öpücüğünün daha da derin bir şeyi yatıştırmasına izin verdim.

Ona teslim olmak sadece zevk değildi. Bu benim amacımdı.

Kendimi bütün hissetmemi sağladı. Sanki sonunda olmam gereken yeri, olmam gereken kişiyi bulmuştum. Sanki Kostya'nın kendini kaybettiği kadın olmak için yaratılmıştım. Sanki o beni alan, bana sahip olan, beni koruyan adam olmak için yaratılmıştı.

"*Moy zaichonok,*" diye dudaklarıma karşı hırladı. "Hayatımı senin kalçalarının arasında geçirebilirim. Tatlı amcığın sikimi sağlıyor, tohumum için yalvarıyor."

Zevkin puslu havasından bir şey koptu. Panik.

Soğuk, keskin korku damarlarımdaki erimiş sıcaklığı keserek beni gerçekliğe geri sürükledi.

"Hayır, Kostya, yapamazsın."

Karanlık bir kıkırdama çıkardı, uğursuz ve bilgili bir şeydi. "Bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyip duruyorsun." Sözlerini acımasız bir hamleyle noktaladı, o kadar derindi ki gözlerim geri yuvarlandı. "İtiraf etmeliyim ki, yanıldığımı kanıtlamak hoşuma gidiyor."

Mücadele ettim.

Zevkle savaştı, onun tehlikeli çekimiyle.

"Yeterince pervasız davrandık," diye nefes nefese kaldım. "Ben doğum kontrol hapı kullanmıyorum.

Ya alırsa ne olacak? Bunun olmasına izin veremeyiz."

Kalçaları yavaşladı ama sadece bana işkence edecek, her santiminin hassas duvarlarıma sürtündüğünü hissettirecek kadar. Gözleri karardı.

"Bunun olmasına izin mi verdin?" Sesinde bir eğlence gümbürtüsü vardı, dudakları karanlık, sahiplenici bir şeye doğru kıvrılıyordu. "Bunun olmasını istiyorum."

Başka bir itiş. Daha derine.

"Karnının şişmesini görmek için sabırsızlanıyorum." Sözlerinden dehşet verici bir şey damlıyordu. Son bir şey. "Bebeğimi taşıırken çok güzel olacaksın.

çocuklar."

İçimden keskin, aşağılayıcı bir nabız atışı geçti. Hain bedenim onun etrafında kenetlendi, sıkılaştı, istedi. Karanlık, yasak bir yanımla tam olarak bunu istiyordu.

Kostya'nın çocuğu.

Yanlıştı. Çok yanlıştı.

"Kostya, hayır," diye inledim, içimde yükselen ateşle savaşmaya çalışarak, onunla mücadele etmeye çalışarak. "Senin piçini taşıyamam. Lütfen. Bu-"

Ayağa kalktı, ellerimi tutuşu değişti, parmakları bileklerimi sıkıca kavradı ve onları başımın üzerinde daha yükseğe sabitledi.

Vücudum onun altında gerilmişti, tamamen açıkta, tamamen savunmasızdı.

Diğer eli boğazımı buldu.

Başparmağı ve işaret parmağı çenemi kavradı, başımı geriye itti, beni daha sert becerirken, bana sahip olurken ona bakmaya zorladı.

"Yanlış mı?" Sesi çakıl ve gınahtan başka bir şey değildi.

Kalçaları benimkilere çarptı, aleti inanılmaz derecede derine indi, beni tekrar altına çekti, boğdu.

"Sen bana aitsin, *moy zaichonok*." Kavrayışı beni sersemletecek kadar sıkılaştı, havamı, seçimlerimi, her şeyimi ne kadar kolay alabileceğini hissettirecek kadar.

"Benim çocuklarım asla piç olmayacak," diye hırladı. "Ve aksini söylemeye cüret eden herkesi öldüreceğim. Kocan olarak rahmini doldurmak benim hakkım ve bundan sonuna kadar faydalanmak niyetindeyim."

Hamleleri acımasız, neredeyse cezalandırıcı bir hal aldı, sanki iddiasını içime daha da derinlemesine sokuyordu. Çenesi sıkıştı, vücudu gerildi ve gırtlaktan gelen bir hırıltıyla içime boşaldı.

Eli çenemden ayrıldı ve klitorisimi ovma için aşağı kayd. Keskin sürtünme beni paramparça etti, zevk vücudumda patladı.

Onunla birlikte boşaldım, çığlıklarım öpücüğü tarafından yutuldu, bedenim onunkinin etrafında titreşti.

İstesem bile bunu durduramazdım.

Daha sonra birbirimize dolanmış bir şekilde yattık, vücutlarımız terden kayganlaşmıştı, nefesimizi tutarken başım göğsüne yaslanmıştı.

Sözlerinin ağırlığı iliklerime kadar işledi.

Aniden doğruldum, kucaklamasından kurtuldum, güzel, kibirli yüzüne bakarken kalbim küt küt atıyordu. "Ne demek istiyorsun, benim

Kocan mı?"

BÖLÜM 36

MARİNA

"**I** Seninle evlenmeyeceğim." Sesim keskindi, Kostya'ya dik dik bakarken çenem meydan okurcasına yukarı kalkmıştı.

Beni zar zor fark etti, geniş masanın kenarına uzanmıştı. jakuzili küvette, parmakları mermer çıkıntı boyunca dizilmiş kesme kristal şişelerden birini boş boş izliyordu. Dolu küvetten kıvrılan buhar aynaları buğulandırıyor, sıcaklık havayı yoğun ve ağır hale getiriyordu.

"Banyoda köpük sever misin?" diye sordu, hâlâ başını kaldırmadan.

Yumruklarımı sıktım. "Beni duydun mu? Seninle evlenmeyeceğimi söyledim."

Kostya sanki ben hiç konuşmamışım gibi mırıldandı ve şişelerden birini seçerken kendi kendine başını salladı. "Evet. Sen banyosunda köpüklerden hoşlanan bir kızsın."

Bardağın tıpasını açtı ve zengin sıvıdan bir şeridi buharlı suya döktü. Anında, vanilya ve yasemin kokusu havaya yayıldı, tatlı ve sarhoş edici.

Haklı olmasından nefret ediyordum. Köpükleri severdim. Cennet gibi kokan bir banyoya girmeyi, sıcaklığın ağrıları ve gerginliği yatıştırmasına izin vermeyi seviyordum. Vücudum ağrıyordu, her kasım bir önceki geceden yıpranmıştı. Mutluluk gibi hissettirirdi.

Ama bunu bana karşı kullanmasına izin vermeyecektim.

Özgürlüğümü çalarken beni yumuşaklıkla oyalamasına izin verecek değildim.

"Kostya," diye tersledim, ayağımı dondurucu fayans zemine vurarak. Banyodaki sıcaklık ile banyoya sızan soğuk arasındaki keskin zıtlık

Tenim titremeye başladı. "Seeneklerimin çoğunu elimden almış olabilirsiniz ama benim için veremeyeceğin tek karar bu. Seninle evlenmeyeceğim."

Musluğu kapattı, telaşsız ve rahatsız olmadan. "Bu tartışmaya açık değil, bebeğim."

Sesi pürüzsüzdü, son derece sakindi ama içinde son bir şey vardı, midemi bulandıran bir şey. "Düzenlemeler çoktan yapıldı. Yarın evleneceğiz."

Yarın.

Görüşüm bulanıklaşırken sallanıyordum. Hava çok kalındı, buhar rahatlatmak yerine boğuyordu. Göğsüm sıkıştı, kalbim vahşı, panik bir ritimle kaburgalarım aarptı.

Bana bakmamıştı bile.

Seeneklerimi elimden alırken benimle yüzleşme onurunu bana vermemişti.

"Cesedimi iğnemen gerek," diye hırladım, dişlerim öyle sıkılmıştı ki çenem ağrıyordu.

Sonunda dikkatini çekti.

Kostya tek bir hareketle ayağa kalktı ve suyu kapatmak için aşağı uzandı.

Ani sessizlik kulaklarımda çınladı.

Hareketleri ölçülü ve kontrollüydü ama çenesinin bükölme şekli, derisinin altındaki keskin bir kas kıpırtısı, bana sakın dış görünüşünün anlatmadığı şeyleri anlatıyordu.

Çok kızgındı.

Ivanov'un adamlarından hiçbiri *hayır* kelimesini duymaya alışık değildi.

Bir adım geri attım, çıplak ayaklarım kaygan fayansın üzerinde hafifçe kaydı, ama o beni takip etti. Vücudundan yayılan ısı, buhardan daha sıcaktı, banyodan daha sıcaktı, beni geri kovaladı, duvara arpına kadar geri çekilmeye zorladı.

Soğuk mermer tenimi ısırdı, vücuduma bir şok gönderdi ve ben hareket edemeden, kaamadan Kostya oradaydı.

Ellerini başımın yanındaki duvara dayamış, beni hapsetmişti. Vücudu benimkinin üzerindeydi, dövmele kasları ve baskınlığı vardı, çıplak göğsü havada kıvrılan sisten nemlenmişti, gözbebekleri büyüümüştü.

Hareket

edemiyordum.

Nefes

alamıyordum.

Vanilya ve yaseminin keskin kokusu burnuma doldu, artık iğrençti, baskındı. Buhar tenime yapıştı ve çok sıcaktım, çok farkındaydım.

Aramızda titreşen sıcaklığın. Nabzım kulaklarımda uğulduyor, tüm hayatta kalma içgüdülerim bana kaçmam, savaşmam, bir şeyler yapmam için bağıırıyordu.

Ama kapana
kısılmıştım. Ve en
kötüsü?

Paniğin altında, damarlarıma dolan keskin, hayvani dehşetin altında.

Başka bir şey vardı.

Midemi bulandıran, nefesimi hızlandıran, kalçalarımı istemsizce birbirine bastıran bir şey.

Ondan korkuyordum.

Ama ben daha çok kendimden korkuyordum.

"Kaçınmaya çalıştığım şey tam olarak bu," diye homurdandı Kostya, çarşafı bedenimden sökerken, gücü zahmetsiz, hareketleri acımasızdı.

Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kollarının arasına almadan önce nefes almak için zar zor zamanım oldu.

Öfke içimi yakıp kavurdu, bembeyazdı ve her şeyi tüketiyordu. Sahip olduğum her şeyle onunla savaştım.

Yumruklarım omuzlarına çarptı. Bacaklarım kurtulmak için çaresizce tekmeliyordu. Kavrayışını gevşetmek için her şeyi yaptım, çırpındım ama kolları uyluklarımın ve kaburgalarımın etrafındaki çelik mengeneler gibiydi.

Hareket edemiyordum.

İrkilmedi bile.

Homurdanmadı. Kavgamı kabul etmedi.

Dumanı tüten banyoya girdi ve ikimizi de suya batırdı, beni de kendisiyle birlikte sürükledi. Sıcaklık tenimi yalıyor, tam olarak haşlamıyordu. Küvetin kenarlarına tutundum, kendimi kurtarmaya çalışırken parmaklarım ıslak porseleni tırmalıyordu.

Eli dışarı fırladı, saçlarıma dolandı ve beni tekrar aşağı çekti.

Vücudumu kendine doğru çekerken, sırtım onun geniş, boyun eğmeyen göğsüyle aynı hizadayken boğuk bir nefes kaçtı.

Diğer eli kalçamı kavradı, beni bacaklarının arasına sıkıştırdı, teni benimkine karşı yanıyordu, gücü kaçınılmazdı.

Nefesimi içime çektim, çığlık atmak üzereydim ama o başımı geri çekti ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Bir ceza. Bir iddia. Bir uyarı.

Arkamı dönmeye çalıştım ama tutuşu daha da sıkılaştı.

Ben mücadele ettikçe, su kenardan daha fazla akıyor, paniğimin fiziksel bir yankısı olarak dalgalar halinde yere dökülüyordu.

Parmakları saçlarımı sıktı, beni inletecek kadar sıkı çekiyordu.

Sesten faydalandı, dili dudaklarımın arasından kayarak, mücadelem zayıflayana kadar işgal etti, hükmetti, sahip oldu.

Tepki verdiği için bedenimden nefret ettim.

Sadece korkudan değil, daha karanlık bir şeyden dolayı nabzımın gümbür gümbür atmasından nefret ediyordum.

Sonunda geri çekildi, nefesi şişmiş dudaklarımda sıcaktı.

"Benimle tartışmayı bırakmazsan, seni cezalandırmak zorunda kalacağım," dedi, sesi alçak ve tehlikeliydi.

Midem bulandı.

Gözlerim büyüdü, şok neredeyse fiziksel bir güçle içime çarptı.

Onunla evlenmeyeceğimi nasıl göremedi? Bunun yanlış olduğunu?

Vücudumun onu ne kadar arzuladığı, kaba davranmadığı zamanlarda birlikte geçirdiğimiz zamandan ne kadar keyif aldığım önemli değildi.

Utanç verici, gömülü bir parçam onun kaba olmasından hoşlansa bile.

Onunla evlenmek imkânsızdı.

"Gördün mü, işte tam burada," dedim, mantığa, sebebe tutunmaya çalışarak. "Seninle evlenemem. Sen benim kardeşimsin."

"Kayınbiraderim," diye düzeltti yumuşakça, sanki bu bir şeyi değiştirmiş gibi. Ve bundan nefret ediyordum.

O benim kanımdan değildi. Ortak bir DNA, biyolojik bir bağ yoktu. Ama yine de ahlaken yanlıştı.

"Kız kardeşimle evlisin."

"Evliydi." Sesi kararlıydı, pişmanlık duymuyordu. "Kız kardeşine hiçbir şey borçlu değilim. Senin de yok. Benim karım olacaksın."

Suyun sıcaklığına rağmen omurgamdan aşağı bir ürperti aktı.

"Sorma zahmetine girmediğin için değil," diye tükürdüm, göğsünü iterek.

"Ama hayır. Yapmayacağım."

Onun pençesinde iki büküm oldum, kendimi birkaç santim yukarı çekmeyi başarmak için deli gibi mücadele ettim.

Parmakları bileğime dolanmadan ve beni tekrar aşağı çekmeden önce.

Nefesim kesildi.

Oynamayı bırakmıştı.

"Seni uyarıyorum, *moy zaichonok*."

Sesi saf çelik gibiydi, bir jilet keskinliğinde boğazıma bastırıyordu.

İçimden bir ürperti geçti.

Bu kazanabileceğim bir dövüş değildi. Bu şekilde değil.

Bana öyle demesinden nefret ederdim.

O aptal, sahiplenici sevgi sözcüğü. İçimde bir şeylerin sıkışmasına neden olmasından, ona koşmak, bana sarılmasına, beni sahiplenmesine izin vermek istememe neden olmasından nefret ediyordum.

"Beni uyarmak mı?" Sesim titrese de güldüm. "Seninle evlenmezsem ne yapacaksın?"

"Benimle evleneceksin." Sanki çoktan karar verilmiş, benim itirazlarım arka plandaki gürültüden başka bir şey değilmiş gibi rahat bir omuz silkmeye söyledi. "Ama uslu durmazsan, söyleneni yapmayan küçük veletlere ne olduğunu sana gösteririm."

"Siktir git." Kelimeleri tükürerek ondan uzaklaştım, vücudum dirençle kıvrılmıştı.

Yüzünde karanlık bir şeyin titreşimi belirdi. Kızgınlık. Açlık. Ve tüm bunların altında, neredeyse saygı gibi görünen bir şey. Sanki bu dövüşü istiyormuş gibi. Sanki işi kolaylaştırmamam hoşuna gitmişti.

"Unutma," diye mırıldandı, "bunu sen istedin."

Eli dışarı fırladı, saçlarımı kavradı ve dizlerinin üzerine yükselirken yumruğunun içinde döndürdü. Beni öne doğru çekip küvetin pürüzsüz, nemli kenarına doğru eğdiğinde boğazımdan keskin bir nefes koptu.

Mermer dudağı tırmaladım, kendimi yukarı itmeye, sürünerek uzaklaşmaya çalıştım ama o çoktan oradaydı, elleri tenimi dağlıyor, beni yerimde sabit tutuyordu. Soğuk porselen karnımı ısıtıyor, hala kalçalarımın etrafında dönen suyun sıcaklığıyla keskin bir tezat oluşturunuyordu.

"Seni daha önce bir kez pataklamıştım zaten," dedi, avucu kırımın kıvrımlarını okşarken sesi zalim bir eğlenceyle doluydu. "O zaman da benimle kavga etmiştin. Dersini aldığını sanmıştım."

Parmakları yavaşça, alay ederek aşağıya indi. Tehdit ediyordu. "Belli ki daha yoğun bir cezaya ihtiyaç var."

İçimden bir ürperti geçti, kısmen korku, kısmen de adını koyamadığım bir şey. "Bırak beni," diye nefes nefese kaldım, altında kıvrıldım, ıslak tenim onun.

O yapmadı.

Bunun yerine eli yanaklarımın arasına kaydı, parmakları dokunulmamış deliğimin hassas derisine bastırdı.

"Ne yapıyorsun?" Sesim panikten titriyordu ama altında başka bir şey vardı. Haince bir merak. Karanlık, yasak bir heyecan midemi ısıtıyordu.

Cevap vermedi.

Mantarın patlaması içimde yeni bir panik dalgası yarattı ve ardından ılık, yapışkan sıvı cildime yayıldı, yanaklarımın arasından sızarak beni kapladı.

Parmakları geri döndü, yağı yaydı, daire çizdi, alay etti, hafifçe itti, protesto için kaslarımı sıkımda yetecek kadar.

Titredim. "Kostya. Bekle. İyi olacağım."

"Bunun çok ötesindeyiz," diye mırıldandı.

Kaçmaya çalışarak döndüm ama bu hareket sadece küvetin kenarından daha fazla suyun akmasına neden oldu, köpüklü kabarcıklar dağınık havuzlar halinde yere döküldü. Bedenim kaskatı kesilmiş, onun acı verici dokunuşuna hazırlanıyordu.

Avuç içi kıcıma çarptı, keskin acı dudaklarımdaki nefesi çaldı.

Nefesim kesildi, bunun şoku beni arkama geçmesine yetecek kadar sersemletti, vücudu daha yakına bastırdı, tutuşu inatçıydı.

"Öğreneceksin, *moy zaichonok*." Sesi karanlık ve derindi, kadife bir tuzak gibi etrafımda kıvrılıyordu.

Titriyordum. Sıcaktan, aşağılanmaktan, adını koymak istemediğim bir şeyin dayanılmaz çekiminden.

Arkamda, kalın ve sert, sikinin küt başı yanaklarımın arasına bastırıyordu, ısrarcıydı. İddia ediyordu.

"Kostya, hayır," diye inledim, vücudum daha da gerilmişti. "Oraya olmaz... sığmazsın."

Dudakları kulağımı okşarken parmakları kalçalarımın gömüldü. "Seninle, bebeğim, her zaman sığacağım."

Ve sonra, yavaşça, acımasızca iterek, kendini içime gömdü.
Göt.

37. BÖLÜM

KOSTYA

W Sikim onun derinliklerine battığında, ilk hamlede içine boşalmamak için vücudumdaki tüm ilkel içgüdülerle savaşmak zorunda kaldım.

Sikeyim. Daracıktı. Ateşliydi.

Bakire kıcının etrafımda sıkılığı, vücudunun beni alış şekli, beni bütünüyle yutuşu aklımdan çıkmayacaktı. Gözlerimi her kapattığımda bunu görecektim. Bunu hissedecektim.

Bu kadın benim ölümüm olacaktı. Ve ben mutlu bir adam olarak ölecektim.

Dişlerimi sıkarak kendimi geri çekilmeye zorladım. Bunun bir ders, bir ceza olması gerekiyordu ama sikimin kabarışına, taşaklarımın ona sahip çıkmak için ağrmasına bakılırsa, bu gece ikimiz de bir şeyler öğreniyorduk.

Mücadele elinden kayıp gidiyordu.

Hâlâ küvetin kenarına tutunuyordu, sanki onu sabitleyen tek şey oymuş gibi, ama dönüp kaçmaya çalışmadı. Kıcı havada kaldı, vücudu titriyor, boyun eğişi meydan okumasının kenarlarında kıvrılıyordu.

Aferin kızıma.

Kalçalarını kavradım, onu tam istediğim gibi açtım ve tekrar içine girdim.

Tekrar. Ve tekrar.

Bakışlarım onun mükemmel kıcının her hamlede nasıl zıpladığına, avucumdaki parlak kırmızı izin solgun tenini nasıl dağladığına kilitlendi. Bu manzara karşısında göğsümde vahşi bir şeyler kabardı.

Tanrım, buna alışabilirim.

Vücudundaki izlerimi görmek, onun bana ait olduğunu bilmek. Yakında aşk ısırtıklarımı, el izlerimi taşıyacak, her santimi benim olduğunun kanıtıyla kaplanacaktı.

Onu benden alamazlardı. Asla.

Bir elim kalçasına kilitlenmiş, ben onu becerirken, ona sahip olurken, iddiamı vücudunun her sinirine kazırken onu sabit tutuyordu. Diğer, kıcının hemen üzerindeki küçük çukurdan başlayarak omurgasının kıvrımını izledi, yukarı doğru süzüldü, tüy gibi hafifti.

Titredi.

Parmaklarımı saçlarının nemli tellerine doladım, yumruk yaptım ve çektim.

Onu dikleştirip sırtını öne bakmaktan başka çaresi kalmayana kadar kamburlaştırdığımda boğazından bir nefes koptu.

Aynaya.

Bize.

"Bak," diye homurdandım kulağına karşı. "Kendini izle. Altımda ne kadar mükemmel olduğunu izle."

Vücudu benimkine karşı titriyordu, nefesi keskin ve düzensizdi.

Ve lanet olsun, çok güzeldi.

Her zamanki pembe dudakları şişmiş ve öpücükle morarmış, göz bebekleri zevk ve meydan okumayla büyümüş, yanakları yorgunluktan kızarmıştı.

Gözyaşları yüzünden aşağı döküldü, sessiz, parlak çizgiler banyo ışıklarının loş, puslu parıltısını yakaladı.

Bunalmıştı. Kafası

karişmişti.

Ona yaptığım şeyden nefret etmek için çırpınıyordu ama vücudu... vücudu ona ihanet ediyordu.

Bunu etrafımdaki nabız atışlarında, beni içinde tutuşunda, kalçalarının küçük, bilinçsiz hareketlerle seğirmesinde hissettim, sanki zihni ona savaşımasını söylese bile daha fazlasını arıyormuş gibi.

Zavallı küçük tavşan.

Henüz anlamamıştı.

Benden kaçmak istediğini sanıyordu.

Aramızda olanları inkar edebileceğini sandı.

Ama ben bu direnci kıracaktım. Ona öğretecektim. "Böyle olmak zorunda değil. Her gece vücuduna tapabilirim ya da seni cezalandırabilirim. Bu senin

seçim."

"Bu benim istediğim bir seçim değil," dedi, sesi meydan okumayla doluydu ama altındaki titreme ona ihanet ediyordu.

"Ne olursa olsun, elinizdeki tek seçenek bu."

Etrafına uzandım, göğsünü avucumun içine aldım, dudaklarından bir nefes aldıracak kadar sertçe çimdiklemeden önce hassas tepe noktasını parmaklarımın arasında yuvarladım. Bu ses içimde bir tatmin duygusu yarattı. Elimi bıraktım, parmaklarım bacaklarının arasına kayana kadar belinin narin kıvrımını, karnının yumuşak kıvrımını izleyerek elimi aşağıya indirdim.

Sıcaktı, kaygandı, zihni bana karşı savaşıırken bile vücudu ona ihanet ediyordu.

"Sana çok iyi davranabilirim ya da zalim olabilirim. Islak ve istekli olmanı tercih ederim ama her iki durumda da sana sahip olacağım. Anlıyor musun?"

Başını salladı, gözleri aynaya kilitlenmişti, nefesi düzensiz bir şekilde geliyordu.

"Kendine bir bak," diye mırıldandım, kalçasını kavrayışım sıkılaştı, ona daha derinden sürtündüm. "Sikimi alırken ne kadar çarpıcı olduğuna bir bak. Bunun bir ceza olması gerekiyordu ama bence hoşuna gidiyor."

Hiçbir şey söylemedi, sadece çenesini kaldırdı ve meydan okur gibi görünmeye çalıştı. Vücudu bana bu kadar güzel tepki vermeseydi daha inandırıcı olurdu.

Meme uçları sertleşmiş ve kızarmıştı, dudakları aralanmıştı, kalçalarımın her yavaş dönüşünde kasları geriliyordu.

Sırıttım. "Bahse girerim o güzel amına dokunursam, benim için tekrar ıslanacaksın."

Haklı mıyım? Cevap ver bana, *moy zaichonok*."

"Hissettiğin nemlilik, hâlâ üzerimden damlayan kendi dölündür."

Sözleri zehirle doluydu ama parmaklarımı şişmiş klitorisinin üzerinde gezdirdiğim anda nefesi kesildi, keskin bir ses protestosunu kesti.

Kıkırdadım. "Yalan söylemek sana yakışmıyor."

Başını çevirmeye çalıştı ama çenesini tuttum ve aynada kendini izlemeye devam etmeye zorladım.

"Uslu durmayı, iyi bir eş olmayı öğrenmelisin ve bunu senin için çok iyi yapacağım," diye kulağına karşı homurdandım, klitorisini tekrar daire içine aldım, yavaş, işkenceli vuruşlarla ovuşturdum.

Bunun bir ceza olması gerekiyordu. Onu sadece ağrılı, çaresiz ve çaresiz bırakmak için çalıştırmalıydım.

Ama bu yanlış geldi.

Yatağımı, ellerimi, hakimiyetimi acı çekmekle bağdaştırmasını istemedim. Bunu arzulamasını istedim. Bunun için yalvarmasını. Ne kadar mücadele ederse etsin, kendini ne kadar inkâr ederse etsin, zevkinin bana ait olduğunu bilmesini.

Onun vücudunu mahvetmek
bana düşerdi. Tapınmak için
benim.

Benim kontrolümde.

Ve onu boşaltırdım. Tekrar ve tekrar.

Parmaklarım klitorisini yavaş ve kasıtlı bir şekilde çalıştırarak boğazından daha fazla tatlı, çaresiz sesler çıkmasını sağladı. Kayıtsızlık maskesi eriyip gitti, ifadesi çözüldü, vücudu ona tamamen ihanet etti.

İşte oradaydı.

Tanrıçam, coşku içinde kayboldu.

Gerçeği itiraf etmesi an meselesiydi. Müstakbel eşim.

Beni tren vagonlarında gezdiren, duşta siken, küvette sikimi götüne alan kadın. Altımda uzanacak, topukları sırtıma batacak, önce dilime, sonra sikime boşalacak kadın.

Dudaklarımı kulağına bastırdım. "Bana bundan hoşlandığını söyle. Açgözlü kızımın bir cezayı nasıl ödüle dönüştürdüğünü anlat bana. Bence bunu şaplak yemekten bile daha çok seviyorsun."

"Hayır," diye nefes nefese kaldı.

"Ben- ben-hayır." Yalancı.

Kalçalarını daha sıkı kavrayarak, küstahlığını içinden söküp atarak ona doğru saldırdım.

"İtiraf et," dedim, sesim karanlık ve affetmezdi. "Bana sahiplenilmenin verdiği hissi sevdiğini söyle. Bana boyun eğmek için can attığını söyle. Söyle, ben de gelmene izin vereyim. Beni inkar et, ben de seni inkar edeyim."

Boş bir tehdit. Bunu bilmesine gerek yoktu.

Dişlerini sıktı, vücudu direnme çabasıyla titriyordu. Onu aşağı itmeye, öğrenene kadar hayal kırıklığını bedeninden çıkarmaya hazırdım.

Sonra kırıldı.

"Hoşuma gitti." Kelimeler boğazında düğümlendi, gözyaşları kızarmış yanaklarından aşağı süzüldü. "Hoşlanmamalıyım. Bu yanlış bir şey. Bundan nefret etmem gerekirdi ama hoşuma gidiyor. İstiyorum-"

Çenesini kavradım ve başını yana doğru çekerek ağzımı onunkine yapıştırdım, sözlerinin geri kalanını yuttum.

Ona anladığımı söyleyebilmemin tek yolu buydu.

Utanç değil. Suçluluk duygusunu değil. Boş ver onu.

Ama ihtiyaç. Aramızdaki ezici, tüketen güç. Ham bir şey, karanlık bir şey, mümkün olduğunu düşündüğümde daha derin bir şey.

Parmaklarım klitorisini sıkı, cezalandırıcı daireler çizerek çalıştırdı. İtişlerim acımasız, amansız bir hal aldı. Yaklaşmışım, taşaklarım gergindi, vücudum o kadar gergindi ki kopmak üzereydim.

Vücudu ona tamamen ihanet etti, kıcı sikimi kavırıyor, bacakları titriyor, çaresiz bir inilti boğazına takılıyordu.

"Benim için gel *karıcığım*," diye homurdandım dudaklarına karşı.

Tüm vücudu kasıldı, etrafımda paramparça olurken dudakları sessiz bir çığlıkla ayrıldı.

Takip ettim, kendimi derinlere gömdüm, onu doldurdum, onu işaretledim.

Karımın benim emrimle boşalabileceğini bilmekte son derece tatmin edici bir şey vardı. Neredeyse hem amının hem de götünün artık benim olduğunu bilmek kadar tatmin edici.

Bir yorgunluk dalgası vurdu beni, kemiklerimin derinliklerine yerleşen türden. Son birkaç gün beni tüketmişti - çok az dinlenme, çok fazla gerginlik - ama bundan daha fazlası, oydu. Bana karşı yürüttüğü amansız mücadele, duygusal savaş ve şimdi de bu. Onu almak. Ona sahip olmak.

Onu temizlerken konuşmadık, vücudunu dikkatlice sildim, sonra küveti boşalttım. Onu kalın bir havluya sardım ve duvara yaslandığı tezgahın kenarına oturttum, duşu başlatırken gözleri yarı kapalı, dudakları ayrıkta.

Tükenmişti. Hamdı. Birden fazla yönden kırılmıştı.

Duşa girdim, ona sarıldım, kavgamızın, seksimizin ve az önce mühürlediğim iddianın kanıtlarını yıkadım. Sonra onu kollarıma aldım ve yatağa geri taşıdım.

Karşı koymadı.

Bana doğru kıvrıldı, vücudu sanki her zaman oraya aitmiş gibi benimkine oturdu.

Gözyaşları hâlâ sessizce yüzünden aşağı akıyordu. Anlamıştım. Bugün çok ağır geçmişti.

Kaçırılma, kovalamaca, irade savaşı. Sonra yoğun, ruhunu burkan ve onu çözülmeye bırakan seks. Şimdi bunu hissediyordu, sonrasını. Muhtemelen bir alt-düşüşe yakın bir şey, vücudu ezici yüksekliğin ardından çöküyor.

Onu parçalara ayırmıştım.

Şimdi onu her zaman bir araya getirecek adam olduğumu kanıtlayacaktım.

Onu yakınımında tuttum, parmaklarım nemli saçlarında geziniyor, topraklıyordu.

Onu.

"Yarın bütün bunlar sona erecek," diye mırıldandım. "Sana hayatımı verdiğimde

güvende olacaksın. Kimse bir Ivanov'un karısına zarar vermeye cesaret edemez."

Bir sessizlik. Sonra, yumuşak bir sesle, fısıltıdan biraz daha fazla... "Veronika senin adındı."

Kelimeler sessiz ama keskindi, anı bir bıçak gibi kesiyordu.

Yavaşça nefes verdim. "Veronika benim karım gibi davranmadı." Sesim kararlı ve kesindi. "Evliliğimizin dışına çıktı. Dikkatsizdi. İhtiyatlı olsun ya da olmasın, asla benim olmadı. Senin benim olduğun gibi değil."

Marina'nın omuzları sessiz hıçkırıklarla sarsıldı, ama onu sıkıca tuttum, sahiplenici, kaçınılmaz kavrayışım.

"Hâlâ senin adını taşıyordu," dedi. "Onu korumazken beni neden koruyacak?"

"Olacak." Sesim sertleşti. "Bilmen gereken tek şey bu." İtiraz etmedi. Bu sefer karşı çıkmadı.

Çünkü bu bir tartışma değildi.

Dudaklarımı başının tepesine bastırdım, kokusunu içime çektim ve hafızama kaydettim. Elimi sırtında, belinin kıvrımlarında gezdirdim ve avucumun altındaki teninin tadını çıkardım.

Yakında anlayacaktı.

Yarın, her şey kesinleşecekti.

"Kuzenlerimin eşleri seni düğüne hazırlamak için gelecekler," dedim ona. "Onları seveceksin."

Teninde yavaş daireler çizdim, parmaklarım omurgasının narin kıvrımlarını sıyırdı, bedeninin benimkine sarılmış olduğu hissine kendimi kaptırdım.

"Geri kalan her şey hallediliyor. Senin bir şey yapmana gerek yok." Sesim alçaldı, yumuşak ama sert, kontrolün son vuruşu. "Yarın, Marina Ivanova olacaksın. Birkaç yarım kalmış işi hallettikten sonra

Moskova'ya döneceğiz. Ve dünyanın senin kim olduğunu tam olarak bilmesini sağlayacağım. Karım olduğunu. Ve hiç kimse, hiç kimse, bana ait olana dokunamayacak."

Hiçbir şey söylemedi.

Sonunda kaçınılmaz olanla savaşmaktan vazgeçtiğini düşündüm.

Belki de benim en başından beri bildiğim şeyi fark etmişti. Ona ben bakacaktım. Ona bakacaktım, onu koruyacaktım, her yükünü kaldıracaktım. Yakında tüm bunlar uzak bir hayalden başka bir şey olmayacaktı.

"Rusya'ya vardığımızda harçlıklarınızla yeni banka hesaplarınızı açacağız ve birlikte bir hayat kuracağız," diye mırıldandım, sesim kesinlik vaadiyle doluydu. "Evi çok seveceksin. İstedğin gibi dekore edebilir, kendi evin haline getirebilirsin."

Cevap vermedi.

Sessizliği beni bir battaniye gibi sardı, ağırdı ama istenmeyen bir şey değildi.

Göz kapaklarım ağırlaştı. Dinlendirici bir uyku çekmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve şimdi Marina kollarımdayken, Oleg ölmüşken ve Solovyov'un icabına bakılırken nihayet dinlenebilirdim.

Hala bağlanması gereken yarım kalmış işler vardı. Tehlike tamamen bitmemiştir.

Artem'in istediği olsaydı, aile bir iç savaşa sürüklenebilirdi. Ama bu yarın için bir sorundu.

Şimdilik Ivanov klanı bir bütündü. Birleştiler.

Bu yerleşke ve içindeki herkes güvendediydi. Marina iyice sikilmiş, cezalandırılmış ve sonra tekrar sikilmişti.

Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde karım olacaktı.

Veronika'yla olan felaket evliliğimden bu yana ilk kez içimde bir çukur oluşmamıştı. Boğazımı tırmalayan bir hayal kırıklığı yoktu. Boynuzlanmış bir şaka olmanın yakıcı utancı yoktu.

Hepsi ortadan kaldırılmıştı.

Onun yerinde daha sıcak, daha ağır, yabancı bir şey vardı. Bu duyguyu adlandırmam birkaç dakikamı aldı. Hoşnutluk. Benim gibi erkekler için nadir bir lüks.

Gregor ve diğerleri eşlerine sarıldıklarında böyle mi hissediyorlardı? Bu yüzden mi odağı değişmişti, bu yüzden mi keskinliği yumuşamıştı, hayır, rafine olmuştu?

Damien bir keresinde bana iyi bir kadının aşkının seni zayıflatmadığını söylemişti. Önceliklerini değiştirir.

Kollarımda uyuyan tanrıçaya baktığımda anlamaya başlıyordum.

Onun için daha zayıf

değildim. O beni

güçlendirdi.

Onun için dünyayı yakıp kül edebilirim.

Onun için ulusları fetheder, ona dokunmaya cüret eden herkesi öldürür, fısıldayarak bir emir verse hükümetleri devirirdim. Eğer hayatı tehlikeye girerse, hiç tereddüt etmeden tüm tehditleri ortadan kaldırırdım.

Ama zamanımı ona taparak geçirmeyi tercih ederim.

Marina uykusunda kıpırdandı, gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünü göğsüme bastırdı. Kollarımı ona doladım, dudaklarımı alına bastırdım ve bedeninin bana sarılmış hissinin tadını çıkardım.

Benim

takıntım.

Karım.

Bunu kabullenecektir. Başka seçeneği yoktu. Kaçmak artık onun için bir seçenek değildi.

BÖLÜM 38

MARİNA

"**I** Sanki senin için yapılmış gibi," dedi Yelena ben soyunma odasından çıkarken.

Haklı olmasından nefret ediyordum.

Butik küçük ama lükstü, pahalı parfümler ve taze şakayıklarla kokuluydu, gerçek gelinlerin çocukluklarından beri hayalini kurdukları gelinliği seçmek için geldikleri türden bir yerdi. Kristal avizelerin yumuşak ışıltısı her şeyi sıcak, altın rengi bir ışıkla yıkıyordu. Yükseltilmiş platforma doğru yürürken pelüş halılar adımlarımı susturuyor, her yanıma aynalar çevreliyordu.

Ve elbise. Tanrım, elbise.

Büyüleyiciydi.

Narin beyaz dantel, her hareketimde ışığı yakalayan minik, parıltı veren kristallerle işlenmişti. Şeffaf korsaj gövdeyi sarıyor, illüzyon kollar zarif, neredeyse ruhani bir şekilde kollarıma yapıştıyordu. Alçakgönüllülük izlenimi veriyordu; ta ki bakışlarım aşağıya kayana kadar; tatlı yaka dekolteyerimi sergiliyor ve yüksek yırtmaç her adımda bacaklarımın çalınmış bakışlarını vaat ediyordu. Etek, dantel ve tülün oluşturan dramatik dalgalarla genişliyordu, muhteşem ve inanılmaz derecede mükemmeldi.

Sanki sadece benim vücudum için tasarlanmıştı. Beni şehvetli gösterdi, bacaklarımı daha uzun, kıvrımlarımı daha çıkmış gösterdi.

Eğer gerçekten evleniyor olsaydım, giymek isteyeceğim elbise bu olurdu.

Boğazımda kalın bir yumru oluştu, gözyaşlarım gözlerimin arkasında yanıyor, dökülmekle tehdit ediyordu. Veronika bunun için burada olmalıydı.

Hayır.

Bu düşünceyi kök salmadan önce kendimden uzaklaştırdım. Bu çok saçmaydı. Burada olmamam gerekiyordu.

Ben gelin değildim.

Yine de burada, şık bir butikte, beyazlar içinde duruyordum ve etrafım bu ana normal bir şeymiş gibi davranan kadınlarla çevriliydi.

"Bu çok aptalca," dedim aniden, sesim çok keskindi, butiğin hassas atmosferine aykırı bir sestti.

"Aptalca değil," dedi Yelena, elleri kalçalarında. "O elbise için çok çalıştım."

"Elbise değil," diye düzelttim hemen, başımı sallayarak. "Elbise çok çarpıcı." Sertçe yutkundum. "Aptalca olan onu giyen kişinin ben olmam. Bugün evlenmiyorum. Ya da başka bir gün."

Aramızda sessizlik uzanıyordu.

Üç kadın birbirlerine baktılar, aralarında söylenmemiş bir şey geçti. Ağır bir şey.

"Şey," dedi Yelena sonunda, kumaştaki görünmez bir kırıxıklığı düzelterek. "Kostya bugün biriyle evlenmeyi bekliyor." Bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı. "Ve üçümüz çoktan evlendik."

Yavaş, mide bulandırıcı bir korku dalgası üzerime çöktü. "Hayır."

Sözcük çok hızlı, çok güçlü çıkmıştı. Ayağımı yere vurduğum, durum göz önüne alındığında saçma bir şekilde çocukça bir hareketti ama vücudum hareket etme, koşma ihtiyacıyla gümbür gümbür atıyordu.

"Bakın," diye tersledim, sesim titriyordu, "Hepinizin mafya karısı olduğunuzu ve bunun için imza attığınızı biliyorum, ama ben atmadım. Bu benim hayatım değil."

Samara ellerini yatıştırıcı bir hareketle kaldırdı, dudakları yumuşak, neredeyse sepatik bir hal aldı.

"Tatlım," dedi nazikçe, sanki ürkek bir hayvanla konuşuyormuş gibi. Belki de öyleydi. "Sanırım o noktayı geçmiş olabilirsin. Her şey çoktan harekete geçti."

Kalbim küt küt atıyordu.

"Her şey," diye yankılandım uyuşmuş bir halde, nabzım kafatasıma çarpıyordu. "Gelinin rızası dışında her şey."

Kelimeler aceleyle döküldü, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak kendimi korumaya çalıştım, sanki bedenimin ipek ve dantelleri reddetmesini isteyebilirmişim gibi

Tenime yapıştı. Elbisenin bir hatası yoktu. Elbise mükemmeldi. Bunu gerçekten isteyen biri tarafından giyilmeyi hak ediyordu.

Belki Kostya başka birini onunla evlenmesi için kandırabilir.

Belki o da bu sanat eserini giyebilir.

Ben değilim. Asla ben değilim.

Çok geç olmadan bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulmalıyım.

"Kostya bir İvanov." Nadya'nın sesi sıradan ve gerçekçiydi. Hava durumu gibi basit bir şeyi açıklıyor olabilirdi. "Sormadı çünkü kimse ona hayır diyemez."

Dişlerimi sıktım. "Ona hayır dedim," diye tersledim. "Birkaç kez. Hatta dün gecenin tamamını ona hayır diyerek geçirdim."

Yelena mükemmel bakımlı kaşlarını kaldırarak vitrine doğru ilerlerken parmakları narin taşların ve gelin taşlarının üzerinde geziniyordu. Nadia hiç tereddüt etmeden onun arkasından ilerledi, sıra sıra dizilmiş duvakları gözden geçirdi, çoktan kararlaştırılmış gibi görünen bir düğün için aksesuarlar seçti.

"Bu senin için nasıl sonuçlandı?" Yelena başını kaldırıp bakma zahmetine bile girmeden sordu.

Gözlerimi kırptım. "Ne demek istiyorsun?"

Samara iç çekerek yaklaştı, parfümünün sıcaklığı etrafımı sarıyordu. "Hayır dediğini söylüyor... ama yine de buradasın. Bir gelinlikle."

Küçük bir ürperti verdim.

"Ve birkaç saat içinde," diye devam etti, "adamlar seni kiliseye götürmek için burada olacaklar." Gülümsedi, sanki bu beni bütünüyle yutan bir kâbus değil de büyük bir aşk hikâyesiymiş gibi davranıyordu. "Düşünürsen romantik bir şey."

"Öyle mi?" Isırarak söyledim, bakışlarım aynadaki yansımasında onunkine kaydı. Gülümsemesi hiç değişmedi. Daha da derinleşti.

"Bir şeyi anlamanız gerekiyor," dedi yumuşak bir sesle. "Bu adamlar... alışılmadık derecede inatçıdır. Bir şeyi kafalarına koydular mı, tamamdır. Bunun gerçekleşmesi için ellerinden geleni yaparlar."

Sol eline, parmağında parıldayan elmasa baktı.

"Gregor'dan kaçtım. Üç yıl boyunca kaçtım. Bir yalanı yaşadım, kendimi özgür olduğuma inandırdım. Peki ya beni yakaladığında?" Küçük bir kahkaha attı, yüzünü sallayarak

Başını. "Özel bir uçakta bekleyen bir rahip vardı. Ayaklarım yere değmeden evlenmiştik."

Ona baktım. Gözlerimi kırpmadan.

"Her şeyle o ilgilendi," diye devam etti, sesi şimdi daha yumuşaktı. "Ve beni bir Ivanov yaparak güvende olmamı sağladı. Babam çok kötü işlere bulaşmıştı ve Gregor benim dokunulmaz olmamı sağladı."

Odaya sessizlik çöktü, tek ses elbisemin hafifçe hışırdamasıydı, dönüp doğrudan gözleriyle buluştuğumda. "Samara, tatlım," dedim düz bir sesle. "Seni buradan çıkarmamı istiyorsan iki kez göz kırp."

Kadınlar başlarını geriye atıp gülüştüler.

Nadia zahmetsizce dört kadeh şampanya doldurarak yanımdan geçip giderken olduğum yerde donup kaldım, midem çalkalanıyordu. Şişenin yumuşak patlaması, kristallerin şingırdaması, hepsi çok normaldi.

Sanki bu bir kutlamaydı.

Sanki nasıl kaçacağımı bilmediğim yaldızlı bir kafeste uyanmamışım gibi.

"Bak," dedi Yelena bana bir bardak uzatırken, belli ki bardağı odanın öbür ucuna fırlatmayı düşündüğünden habersizdi. "Ne istediklerini anlatmakta her zaman iyi değiller." Yavaşça bir yudum aldı, beni incelerken koyu renk kirpiklerini indirdi. "Ama Kostya'nın iyi bir koca olacağına inanmalısın."

Kısa, esprisiz bir kahkaha attım.

"Eminim harika bir koca olacaktır. Başka birine." Şampanyayı bir kenara bırakıp kollarımı kavuşturdum. Elbisenin narin dantelleri hareketle birlikte kayıyor, bana hâlâ bu kadınların hiçbirinin sorgulamadığı bu saçma fantezinin içinde sıkışıp kaldığımı hatırlatıyordu.

"Bugün evlenmiyorum."

Uyandığımdan beri bu sözleri kaç kez söylediğimin sayısını unutmuştum ama yine de her biri beni duymayı reddetti.

Samara başını eğmiş, beni düşünüyordu. "Kostya'nın seninle neden evlenmek istediğini biliyor musun?"

Acı bir gülümseme dudaklarımı büktü.

"Şey," diye mırıldandım, "dün gece beni istediği zaman nasıl becereceğini ve hamile bırakacağını anlata anlata bitiremedi."

Yelena sırttı.

Samara'nın bilmiş bakışları hiç duraksamadı.

Nadia ise sadece şampanyasını yudumladı ve "Kulağa doğru geliyor" dedi. Nabzım kulaklarımda atıyordu.

Oda aniden çok küçük geldi, elbisenin dar bedeni üzerime bastırıyor, havamı çalıyordu.

Etrafımdaki aynalar beyazlar içinde, mükemmel bir şekilde giyinmiş, mükemmel bir duruş sergileyen bir kadının görüntüsünü yansıtıyordu. Bir gelin.

Ama dantel ve ipeğin altında kalbim kapana kısılmış bir hayvanınki gibi çarpıyordu.

Uyanırken gördüğüm lanet bir kâbusun içine hapsolmuştum... beyaz ipek ve şampanyayla sıırıslıkla bir kâbus.

BÖLÜM 39

MARİNA

I çok geç olmadan buradan çıkmak zorundaydım.
Kızlar sanki hayatlarında duydukları en komik fıkrayı anlatmışım gibi tekrar güldüler.

Butiğin büyük pencerelerinden içeri bakan biri, mükemmel bir an görürdü. Beyazlar içinde güzel bir kadın, etrafı şampanya yudumlayan arkadaşlarıyla çevrili, kahkahalar havaya zahmetsizce yayılıyor. Hayatının en mutlu gününe hazırlanan, heyecanla parlayan bir gelin ve onunla birlikte kutlama yapan arkadaşlarını görürlerdi.

Gerçeği göremezler.

Kaburgalarımın baskı yapan boğucu ağırlığı, midemde canlı bir şey gibi kıvrılan korkuyu, elbisenin eteğini düzeltirken parmaklarımın nasıl titrediğini görmeyeceklerdi.

Kızarmış bir gelin gibi görünüyordum.

Hiçbir şey gerçeklikten daha uzak olamazdı.

"Evet, Moskova'daki İvanovlar da tıpkı bizimkiler gibi," diye güldü Samara, anlamam gereken bir şaka karşısında başını sallayarak.

Nadia sırtıttı ve bana bir bardak daha uzattı. "Bu bir neden olabilir," dedi. "Ama diğerlerini biliyor musun?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama ağzımdan bir şey çıkmadı. Çünkü bilmiyordum.

Kostya'nın benimle evlenme takıntısının güçle ilgili olduğunu düşünmüştüm. Kontrol. Onun sahipleniciliği. Ama her ne kadar beni kendisine boyun eğdirmekten hoşlansa da, işin içinde daha derin bir şey vardı, tam olarak bir araya getiremediğim bir şey.

Samara sessizliği doldurdu. "Çünkü tehlikedesin."

Midem sıkıştı.

"Tüm ayrıntıları bilmiyoruz," diye devam etti, sesi şimdi daha ciddiye. "İş söz konusu olduğunda adamlar bizi döngünün dışında tutmaya çalışıyor ama..."

"Bir şeyler duyuyoruz," diye bitirdi Yelena, kadehini hafifçe eğerek, şampanya içinde parıldayan altın gibi dönüyordu. "Solovyov birinin peşine bir tetikçi göndermiş, kim olduğundan emin değilim ama seni kaçıran oymuş. Mesele paraydı, daha doğrusu paranın üzerinde yazan vurgunlardı."

Omurgamdan aşağı bir ürperti
süzüldü. Para.

Kostya'yı doğrudan bana getiren kanlı banknotlar. İlk etapta kaçırılmamın sebebi.

"Oleg," dedim, boğazım aniden kurudu. "Tetikçi Oleg'di."

Aynalara döndüm, parmaklarım hafifçe korse üzerindeki boncukların, yumuşak butik aydınlatması altında parıldayan narin kristallerin üzerinde gezindi. Elbise bir başyapıttı, bir rüyadan fırlamış gibiydi.

Yine de bir kabus yaşıyordum.

"Vay canına," diye nefes verdi Samara. "Oleg olduğunu bilmiyordum. Gregor ondan daha önce bahsetmişti. Korkunç bir adam."

"Öyleydi," diye düzelttim. "Kostya gözlerinin arasına bir kurşun sıkı." Sessizlik.

Bu butiğe adım attığımdan beri ilk kez kahkahalar kesildi.

Nadia bardağını bıraktı ve bir elini omzuma koydu, dokunuşu sıcak ama ağırı.

"Solovyov yarım kalan işleri tamamlamak isteyecektir," dedi. "Buna sen de dahilsin. Şu anda sen adil bir avsın. Kostya seni bir yere kilitlemeden güvende tutamaz. Ama eğer onun karısıysan..."

Bu imanın aramızda yerleşmesine izin verdi.

Sertçe yutkundum. "O zaman ben dokunulmazım." "Aynen öyle."

Alay ettim. Sesim sert, neredeyse acı çıktı.

"Öyle miyim?" Döndüm ve Nadia'nın bakışlarıyla yüz yüze geldim.

"Kız kardeşim değildi." Kelimeler havada asılı kaldı, bıçak gibi soğuk ve keskindi.

Bir an için hiçbiri konuşmadı.

Aynaya döndüm, yansımam bana bakıyordu, gelinlik giymiş bir yabancı.

Bu elbise bir kafesti.

Ve düğün aşk ya da bağlılıkla ilgili değildi.

Hayatta kalmakla ilgiliydi.

"Onun karısı olarak görülmüyordu," dedi Samara, sesi nazik ama kararlıydı. "Herkes onun ne yaptığını biliyordu. Burada bile. Ivanov ismine sahip olmanın onuruna saygı duymadı, bu yüzden düşmanlarımız da ona sağlaması gereken korumaya saygı duymadı."

"Onur mu?" Samara'ya aklını kaçırmış gibi bakarken sesim düz bir şekilde tekrarlardım. "Ciddi misiniz siz? Üçünüz de bir tür Stockholm sendromu sersemliği içinde misiniz? Onur mu?"

Yumuşak ışıklandırması, narin dantel elbiseleri, parfüm ve şampanyanın sarhoş edici karışımıyla butik aniden bunaltıcı gelmeye başladı. Duvarlar içime işliyor, aynalar tanımadığım bir versiyonumu yansıtıyordu; bakımlı, giyinmiş, söz sahibi olmadığı bir geleceğe hazırlanan bir kadın.

"Kostya'yla evlenmek bir hapis cezasıdır," diye tükürdüm, sakın kalma çabama rağmen sesim yükseliyordu. "Bütün seçeneklerimi elimden aldı. Burada bir hayat kurdum. Hayallerim, hedeflerim, özlemlerim var. Bunların hepsini benden koparıp alıyor."

Bu kadınları gerçekten tanı mıyordum ama bunu söylemem gerekiyordu. "Kendi kadını m olmak istiyorum. Bunun yerine, kaba saba bir haydutla evleneceğim konusunda bilgilendirildim -sorulmadı, bilgilendirildim-. Beni en başta tehlikeye atan aynı acımasız haydutla. Ve şimdi beni Rusya'ya geri götürüyor, bana harçlık veriyor ve beni evinde tutuyor, böylece ona tonlarca vahşi haydut bebeği verebileceğim."

Sesime sinen histeri beni korkutuyordu ama duramıyordum. Kalbim küt küt atıyor, ellerim elbisemin narin kumaşına karşı yumruk gibi sıkılıyordu.

"Sormadı bile," diye boğuldum, gözlerimin arkasındaki sıcaklığa karşı gözlerimi kırıştıtararak. "Ne istediğimi hiç sormadı. Rusya'ya dönmek isteyip istemediğimi. Amerika'da kalmak isteyip istemediğimi. Onun evinde yaşamak ya da birlikte yeni bir ev inşa etmek isteyip istemediğimi." Boğazım acıyla düğümlendi. "Ya anne olmak istemiyorsam?"

Kızlar birbirlerine bir kez daha baktılar. Tüm bu çile başladığından beri aynı sessiz konuşmayı yapıyorlardı, anlamadığım bir dilde iletişim kuruyorlardı.

Nadia elini çantasına attı ve bana bir mendil uzattı, ifadesi şimdi daha yumuşaktı, gözlerinde neredeyse sempati gibi bir şey vardı.

"Anne olmak istiyor musun?" diye sordu biri.

Sertçe yutkundum. "Bilmiyorum," diye itiraf ettim, sesim şimdi daha kısıktı, kenarları hamdı. "Ama en azından bu kararın alınmasına dahil olmak isterim."

Sessizlik uzadı, kalın ve ağırdı.

Başımı arkaya yatırdım, butiğin yaldızlı tavanına baktım ve dökülmek üzere olan gözyaşlarımı uzaklaştırmaya çalıştım.

"Bu hayat o kadar da kötü değil," dedi Samara sonunda, sesi daha yumuşaktı. "Kostya senin hayatını kurtarmak için yapması gerekeni yapıyor. Onun koruması olmadan yaşama şansın yok denecek kadar az."

Yükselen paniğimi bastırdım.

"Ivanov erkekleri her zaman istediklerini elde ederler," diye ekledi Yelena. "Bu onların mantıklı düşünmelerini sağlayamayacağın anlamına gelmez." Sesi spekülatif bir hal aldı, keskin ve bildik bir yanı vardı. "Eğer mesele sadece seni güvende tutmak olsaydı, seni bir yerlere gönderirdi. Hatta belki de seni yem olarak kullanırdı."

Nadia ona ters ters bakarak, "Şu anda kimsenin bunu duymasına gerek yok," diye çıkıştı.

"Ne?" Yelena umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Damien'ı sevdiğimi biliyorsun ama gerçekçi olalım. Ne iş yaptıklarını biliyoruz. Onların medeni yanlarını görüyor olabiliriz ama hiçbirimiz adamlarımızın gri renkte çalışmadığını düşünecek kadar saf değiliz. Bazen de zifiri karanlıkta."

Onun sözleri benim artan korkumu daha da artırdı.

"Sebepsiz yere korkunç bir şey yapmazlar," diye ekledi. "Ama hiçbirimiz azizlerle evliymişiz gibi davranmayalım."

Nadia çenesini sıktı ama itiraz etmedi.

Samara sadece sırıttı.

Ve ben orada benim olmayan bir gelinlikle durdum, yaşadıkları hayatlarla çoktan barışmış üç kadına baktım, derin, kemik ürpertici bir kesinlikle fark ettim...

Bu sadece benim güvenliğimle ilgili değildi. Kostya beni istiyordu.

Ve gitmeme izin vermedi.

"Bak, Kostya'nın seni sevmesi gerektiğini söylüyorum," dedi Yelena, sesi sabitti, sanki basit bir şeyi açıklıyormuş gibi

Çok açık. "Seni sevmeden seninle evlenmezdi, özellikle de ilk evliliğinin nasıl sonuçlandığını gördükten sonra. Veronika'nın öldüğünü öğrendiğimizde burada kimse onun yasını tutmadı."

Parmaklarım elbisenin narin dantellerini ezerken kaskatı kesildim.

"Özür dilerim," diye hızla ekledi. "Onun senin kız kardeşin olduğunu biliyorum. Ama bizim için Kostya'ya özgürlüğünü geri verdi. İstemediği sürece bundan bir daha kolay kolay vazgeçmez."

Midem bulandı. "Yani bana zincirlenmeye razı olduğu için, beni buna zorladığı için minnettar mı olmalıyım?"

"Hayır." Yelena başını salladı. "Demek istediğim şu ki, Kostya'nın herkese davrandığı gibi sana davranmayacağını anlamalısın. Senin de bir söz hakkın var. Bu iş çözüldüğünde ve hayatın artık tehlikede olmadığına, onu ikna edebilirsin."

Aynada gözlerimi tuttu, ifadesi şimdi daha yumuşaktı, neredeyse yalvarıyordu. "Seni bir peri masalı prensesi gibi bir kulede kilitli tutmak istemeyecektir. O sana tapan bir adam, seni isteğin dışında tutan bir ejderha değil."

Keskin, mizahsız bir kahkaha attım. "Ama bu benim isteğim dışında," diye karşılık verdim. "Ben evlenmiyorum. Neden kimse beni dinlemiyor? Neden herkes bu son derece normalmiş gibi davranıyor?"

Samara'nın bakışları sabitti, gözünü kırpmadan bakıyordu. "Çünkü bizim dünyamızda öyle," dedi basitçe.

Sonra, sanki çoktan teslim olmuşum, sanki mücadele beni çoktan terk etmiş gibi, Nadia'nın elinden narin bir gelin tacı aldı ve başıma yerleştirdi.

Çiğlık atmak istedim.

Tacı yırtıp atmak, duvağı saçımdan sökmek, tüm dantel ve ipek gösterisini yere fırlatıp kaçmak istedim.

Ama ben yapmadım.

Çünkü kapıyı geçemeyeceğimi iliklerime kadar biliyordum.

Dinlemeyeceklerdi.

Anlamazlar.

Onların dünyası, seçtikleri dünya, istediklerini alan erkeklerin etrafında dönüyordu. Ve bunun için onları seviyorlardı.

Bunu kocalarından bahsederken gözlerinde görmüştüm, kocalarını anarken dudaklarının yumuşak, taparcasına kıvrılışında

Kur yapıyorlardı - tabii buna kur yapmak da denebilirse. Bu hayata teslim olmuşlardı ve mutluydular.

Ve içten içe Kostya'ya böyle bakmak istediğimi biliyordum. Ama bu, hayatıma benim yerime karar verilmesini kabul ettiğim anlamına gelmiyordu. Belki sorsaydı.

Belki benimle neden evlenmek istediğini açıklasaydı, bu evliliğin ne anlama geldiğini söyleseydi - gerçek ya da değil. Bana sadece nerede yaşamak istediğimi sorsaydı, muhtemelen tüm bunlara daha açık olurum.

Ama yapmamıştı.

Çünkü isteklerime, seçimlerime, geleceğime ben karar veremezdim.

Veronika bana bir kez söylemişti ve ben o zaman anlamamıştım.

Ama şimdi yaptım.

Yaldızlı bir kafes *yine* de bir kafesti.

"Çok güzel görünüyorsun," diye mırıldandı Nadia yanıma gelerek. Hâlâ tehditkâr olan gözyaşlarımı kırıştırdım.

Zarif bir duvak tacın arkasına tutturulmuştu ve sırtımdan aşağıya fildişi dalgalar halinde dökülüyordu. Yansımam bana bakıyordu, mükemmel bir gelin görüntüsü.

Zarif.

Ağırbaşlı

.

Kusursuz

.

Yazık oldu.

Çünkü düğünü yapmaya hiç niyetim yoktu.

BÖLÜM 40

MARİNA

"G Onlara birlikte uzun ve huzurlu bir yaşam diliyorum," diyen Rus Ortodoks rahibin sesi kilisenin içinde çınlıyordu.

Üzerimizdeki yaldızlı kubbeler mum ışığı altında parılıyordu, altın ve azizlerin kıpkırmızı ikonları sessiz tanıklıklarını izliyordu. Tütsü havada kıvrılıyordu, yoğun ve tiksindirici. Ayaklarımın altındaki cilalı mermer parılıyor, cennet sahneleriyle boyanmış tonozlu tavanlardan sarkan düzinelerce avizenin titrek ışıltısını yansıtıyordu.

Burası çok güzeldi. Kutsaldı. Ve ben onu ateşe vermek üzereydim.

"Hayır dedim," diye tükürdüm, sesim öfkeyle titriyordu. Kimse tepki vermedi.

Kimse irkilmedi bile. Ben neden şaşırmadım?

Diğer tüm protestolar, tüm mücadeleler ve bunu durdurmaya yönelik tüm umutsuz girişimler görmezden gelinmişti.

Bütün gün boyunca bu düşünün **o l m a y a c a ğ ı n a** dair yemin ettim.

Adamlar beni tamamen reddetti, ifadeleri okunamazdı, varlıkları aşılmaz bir birleşik cepheydi.

Kadınlar bana acıyan bakışlar atmaktan başka bir şey yapmadılar, sanki hayatı için savaşıyor bir kadın değil de öfke nöbeti geçiren bir çocukmuşum gibi.

Her adımda mücadele ettim. Ve hiçbir zaman bir fark yaratmadı.

Limuzine binmeyi reddettiğimde, kardeşi Pavel beni ayağımdan kaldırdı, omzuna attı ve limuzinin arkasına taşıdı.

Arabaya. Beni içeri itti, kapıları kilitledi ve o piçin çocuk kilitlerini devreye soktuğunu fark ettiğimde boğazımdan bir öfke çılgılığı koptu.

Tekmeledim.

Çılgılık attım.

Lanet olası pencereden çıkmaya çalıştım ama otobana çıktığımızda koltuğa yığılmaktan başka çarem kalmamıştı, nefes nefese kalmıştım.

Düğünden sonra içmek için bir şişe şampanya vardı. Siktir et onu.

Düğün olmayacağına göre, şimdi de içebilirdim.

Kilisenin önüne geldiğimizde şişenin yarısını bitirmiştım.

Kırmızı tuğla ve altın kubbelerden oluşan heybetli bir yapı olarak önümde belirdi; büyük ahşap kapıların üzerindeki İsa mozaiği delici, onaylamayan gözlerle bana bakıyordu.

Adam suyu şaraba dönüştürdü. Emeğinin meyvelerinin tadını çıkardığım için beni yargılayamazdı.

Şoför kapıyı açmak için hamle yaptı, ben de kapıyı çekerek kapattım ve kilidi devreye soktum.

Dışarı çıkmıyordum.

Evlenmiyordum.

Pavel bana tekrar uzanmaya çalıştı, ama ben pençelerimi ve tekmelerimi savurdum. Tırnaklarım bileğini sıyırdı ve kapıyı çarparak kapatmadan önce Rusça küfretmesine neden oldu.

"*Sumasshedshaya zhenshchina*," diye mırıldandı nefesinin altında. Deli mi?

Eğer o kapıyı bir daha açarsa, ona deliliği gösteririm.

Şişeden uzun bir nefes daha çektim. Alkol içimi yakıp geçti, mideme sıcak bir şekilde yerleşti ve dünyayı kenarlarından bulanıklaştırdı. Günlerdir pek bir şey yememiştım ve bu beni hızla etkiliyordu.

Ama bir an için kazandığımı sandım.

Birinin beni dinlediğini sanmıştım. Sonunda bunun olmayacağını anladılar.

Çok yanılmışım.

Kilitler tıkırdayarak açıldı.

Onları tekrar yakalamak için hamle yaptım ama ben yapamadan Kostya oradaydı. "İşte benim kızaran gelinim."

"Siktir git!"

Eliyle kolumu kavradı ve beni arabadan dışarı çekti.

Tırnaklarım bileğine batıyor, boştaki elim yüzüne doğru savruluyordu ama o irkilmedi bile. Beni çevirirken zorlukla homurdandı, kolu belime dolandı ve hızlı, acımasız bir hareketle beni omzunun üzerinden fırlattı.

"İndir beni, seni orospu çocuğu!" Bağırdım, tekmeledim ve onunla her adımda mücadele ettim.

Yumruklarım sırtına vuruyor, tırnaklarım derisine batıyor, topuklarım kaburgalarına vuruyordu ama işe yaramıyordu.

Adımlarını hiç bozmadan, zaten kendisine ait olan bir şeyi taşıyan bir adamın sabrıyla büyük Rus Ortodoks katedraline doğru yürüdü.

Yavaşlamadı.

Tereddüt

etmedi.

Devasa ahşap kapılar açıldı ve bir göz deniziyle karşılaştım.

Koyu renk takım elbiseli erkekler sıraları doldurmuş, eşleri de yanlarında, mücevherler ve şık kıyafetler içinde, parıldayan mum ışığı gözlerinden yansıyarak onları izliyordu.

İzledim.

Ve hiçbirisi bana yardım etmek için harekete geçmedi.

Pavel ya da Artem'in devreye girmesini beklemiyordum. Onlar Kostya'nın kardeşleriydi.

Ama diğerleri?

Aşk için evlenen adamlar ve yanlarında oturan eşleri mi? Elbette Yelena, Nadya ya da Samara bir şeyler söyleyecekti.

Bir şeyler yapardı.

Ama onlar sadece boş ifadelerle izlediler, ben dövüşürken ve çılgılık atarken ellerini kucaklarında düzgünce kavuşturdular.

Kostya beni sanki bir savaş ganimetiymişim gibi koridordan aşağı taşıdı. Törenin her bölümünü mahvetmeye çalıştım.

Tören mumunu üfledim. Rahip bir şaka yaptı ve yeniden yaktı.

Düğün tacını başımdan çıkardım ve mermer zemine fırlattım.

Kostya sadece kıkırdadı, başını sallayarak onu tekrar aldı ve bir kez daha üzerime yerleştirdi.

"Sabırlı ol bebeğim," diye mırıldandı kulağıma, sesi vaat d o l u y d u .

"Düğün gecesine çok yakında ulaşacağız."

Öfkeden yanaklarım alev alev yanıyordu.

Sıralardaki adamlar güldü.

Sanki bu komikmiş gibi.

Sanki bu bir tür şakaymış gibi.

Sonra Kostya rahibe döndü, dudaklarında eğlence kıvrımları vardı.

"Saf olmayan bir gelin çok daha iyidir," dedi yumuşak bir sesle. "Bakire biri gergin olurdu. Ama benimki hevesli."

Kahkahalar derinleşti.

Kendini beğenmiş, kibirli bir erkek eğlencesinin yuvarlanan sesi.

Hayatım boyunca hiç kimsenin yüzündeki gülümsemeyi tokatlamak istememiştim.

Bu yüzden kendimi kaybettiğimde şaşırmamalıydım. Kör edici bir öfke içimde patladı.

Düşünmedim.

Tereddüt

etmedim.

Sahip olduğum tüm öfkeyle yüzüne bir tokat attım.

Avucumun yanağına çarpmasıyla çıkan ses katedralin içinde çınladı ve odayı bir anda susturdu.

İnançsızlık sıralarda

yankılandı. Birinin nefesi

kesildi.

Birisi şok içinde mırıldandı.

Ama ona dik dik bakarken tek duyabildiğim kulaklarımda uğuldayan kandı, göğsüm kabarıyor, nabzım davul gibi çarpıyordu.

Başı çarpmanın şiddetiyle yana savrulmuştu. Yavaşça,

kasıtlı olarak bana doğru döndü.

Çenesinde bir kas kasıldı.

Gözleri karardı.

Sonra gülümsedi.

Damarlarımda buz gezdiren yavaş, tehlikeli bir

gülümseme. Ve o anda, biliyordum.

Kazanmamıştım.

Daha yeni kaybetmeye başlamıştım.

Kostya'nın tutuşu ellerimi ezdi, parmakları kemiklerimi sızlatacak kadar sert bastırırken rahip cüppesini birleşen ellerimizin üzerine örttü ve bizi bir başka ciddi, anlamsız kutsamayla birbirimize bağladı.

Gözlerimin arkasında öfkeli yaşlar yandı.

Tepemde, yaldızlı melekler ve azizler yargılayıcı bir tavırla aşağıya bakıyor, boyalı gözlerini bana dikmiş, bu kutsal mekândaki varlığımı kınıyorlardı.

Hiçbir zaman dindar biri olmamıştım ama o anda onların incelemelerinin ağırlığını hissettim.

Kilisenin benden beklediği sessiz, itaatkâr kadın olmayı reddettiğim için mi beni yargılıyorlardı? Başımı eğmem ve boyun eğmem gerekirken kavga ettiğim için mi kınanıyordum?

Yoksa beni çok daha kötü bir şey için mi yargılıyorlardı?

Bunun olmasına asla izin vermeyeceğime yemin ettiğim ve şimdi burada, beyaz dantellerin içinde, kız kardeşimle evli olan bir adama bağlı olarak durduğum için mi?

Belki de bu aziz ikiyüzlüler beyaz giymeye cüret ettiğim için beni küçümsüyorlardı, sanki saflık sahip olduğumu iddia ettiğim bir şeymiş gibi.

Siktir et onları.

Kostya'yı da sikeyim.

Öfkeme o kadar kapılmış, üzerimdeki boyalı tavana o kadar odaklanmıştım ki rahibin son sözlerini duymadım bile.

Asla izin vermeyeceğime yemin ettiğim tek şeyi açıkladığını duymadım. "Karı koca."

Ne olduğunu ancak Kostya'nın kolu belime dolanıp beni kendine çektiğinde anladım.

Dudakları benimkilere çarptı ve zaferini pekiştirecek bir öpücükle onları sahiplendi.

Ben de onu öpmeyi reddettim.

Elimde kalan son meydan okuma

kırıntısıydı. Ama Kostya? O kibirli piç mi?

Onu da benden aldı.

Sıkı bir kavrayışla beni dramatik bir dalışa geçirdi ve bedenimi onunkine doğru zorladı. Bu hareket beni hazırlıksız yakaladı ve şaşkınlıkla soluğumu tuttuğumda, fırsatı değerlendirdi -dili dudaklarımın arasından kayıyor, istila ediyor, hükmediyor, ben ona teslim olana kadar beni öpüyordu.

Belki de şampanya yüzündendir.

Belki de onun katıksız gücü, ağzının her protestoyu yutması, vücudunun benimkini tanınması, öfkeliyken bile benden nasıl bir tepki alacağını tam olarak bilmesiydi.

Nefretime rağmen bedenim bana ihanet etti.

Kalbim küt küt atıyordu.

Başım dönüyordu.

Ve sonunda beni düzelttiğinde, beni kollarına alıp fetheden bir kral gibi koridordan yukarı taşıdığında, salon alkıştan yıkıldı.

Konuklar ayağa kalktı, sanki bu başka bir düğünmüş gibi, sanki bu koridorda isteyerek yürümüşüm gibi, sanki bu hayatı ben seçmişim gibi alkışladılar.

Kostya kulaktan kulağa sıırttı, yüz ifadesi tam bir zafer ifadesiydi. Bu yüzden ondan nefret ettim.

Mutlu görünmesinden nefret ediyordum. Doğru görünmesinden.

Onu daha önce bir kez mihrapta görmüştüm. Aynı kutsal alanda, yanında kız kardeşimle birlikte dururken onu izlemiş ve onu anladığımı düşünmüştüm.

O zamanlar gülümsemesi gergin ve zorlamaydı. Kalabalıktan, törenin kendisinden, tüm bunların ağırlığının ona baskı yapmasından kaynaklandığını düşünmüştüm.

Yanılmışım.

Kalabalık değildi.

Veronika'ydı.

Çünkü onu seçmemişti. Ama beni seçmişti.

Ve eğer bana bir seçenek sunsaydı, almak yerine sorsaydı, belki o heyecanı, o şenliği paylaşabilirdim.

Onun yerine, kollarında yattım, sessiz, kaynayan, parmaklarım elbisemin dantel ve ipeğine kıvrılmış, beni kilisenin merdivenlerinden aşağıya, bekleyen limuzine doğru taşıdı.

Yüzünü boynuma bastırdı, nefesi tenime karşı mırıldanırken ılıktı.

"Birlikte uzun ve mutlu bir hayat yaşayacağız, *moy zaichonok*." Hiçbir şey söylemedim.

İstedığı her şeye inanabilirdi.

Bu beni kaçışımı planlamaktan alıkoymayacaktı.

BÖLÜM 41

KOSTYA

I Parmaklarımı yanımdaki tabancanın etrafında büküm, sabrım tükeniyordu, metal soğuk ve avucuma tanıdık geliyordu.

Düğünümün üzerinden iki gün geçti.

Kırk sekiz lanet saat ve şimdiden bir savaşın ortasına dönmüştüm, barut tadı dilimde şampanyanın yerini almaya başlamıştı bile.

Marina nerede olduğumu bilseydi çok kızardı.

Ama içgüdülerimi kapatma lüksüne sahip değildim. Beynimin ilkel kısmı her kalp atışında tehlike çığlıkları atarken olmazdı.

Solovyov, Oleg'in yerine çok çabuk geçmişti ve bu da bu işin bitmediği anlamına geliyordu.

"Burası olduğuna emin misin?" Mac sürücü koltuğundan mırıldandı, parmak eklemleri siyah deri direksiyon simidinde bembeyazdı.

Cevap vermeye zahmet etmedim. O daha iyi biliyordu. Bir dedikodu duymuştuk. Solovyov'un yeni infazcısı hamleler yapıyordu ve bu onu kanlı canlı görmek için ilk gerçek şansımızdı.

Yolcu kapısından dışarı kaydım ve yanımdaki dar sokakta sokağı net bir şekilde görebileceğim bir pozisyon aldım. Tuğla duvar omzuma sürtündü, kaba ve akşam çiyiyle nemlenmişti. Mac arabada kalacak, gerekirse hızlı bir çıkış için hazır olacaktı.

Bu sadece izlemekle ilgili değildi. Hayır, bu gece bir mesaj vermekle ilgiliydi.

Mücadeleye yeni katılan bir köpeğin, operasyonlarımıza dişlerini geçirmeye fırsat bulamadan öldürülmesi gerekiyordu.

Bir kadın koşarak geçti, temposu sabitti, kulaklıklarından müzik sesi geliyordu. Bir bebek arabası kaldırım boyunca gıcırdayarak ilerliyor, bir anne tarafından itiliyordu.

kahve ve bir tasma. Bir köpek yavrusu mutlu bir şekilde ileride zıplıyor, gördüğü her şeyi kokluyordu.

Normal bir hayat. Benim gibi adamların varlığından, huzurlarının derinlere gömülmüş bedenler üzerine inşa edilmiş kırılğan bir yanılsama olduğundan habersiz insanlar.

Şık, koyu renkli bir sedan caddenin karşısına geçti. Farları yok. Renkli camlar. Motorun alçak mırıltısı ayaklarımın altındaki betona titreşimler gönderdi.

Şurada.

Şoför inmedi. Araba rölantide çalışıyordu, camın arkasında titreyen bir sigara közünün zayıf parıltısı karanlıkta küçük kırmızı bir yıldız gibi parlıyordu.

"İçeride iki adam var," dedi Mac kulaklığımdan, parazit kulağımı kaşındırıyordu. "Belki daha fazla, ama ön camdan arka tarafı net olarak göremiyorum."

Başımı sallamadım, tepki vermedim. Sadece nefesimi yavaşça dışarı verdim, ciğerlerim harekete geçme ihtiyacıyla yanıyordu.

Mac nefesini verdi, sesi kulağımda gergindi. "Karar senin."

Sokak sessiz kaldı, kaslarımda gerginlik vardı, vücudum adrenalinle uğulduyordu.

Sonra sedanın arka yolcu kapısı açıldı.

Bir adam dışarı çıktı, kapıyı tıklatarak kapattı ve bir ağaca yaslanarak rahat bir pozisyon aldı. Sedan yavaşça köşeyi dönerek uzaklaştı.

Geniş omuzluydu, Solovyov gibi bir adam için çalışan birine çok yakışan bir takım elbise giymişti. Duruşu rahattı ama hareket edişinde bir sınır vardı. Kontrollü. Kesin. Şiddete alışkın bir adam. Işık, sağ elindeki mühür yüzüğün parıltısını yakaladı. Altındı, gösterişliydi, katil sofistike olmaya çalışıyordu.

Herhangi bir yeni eleman değil.

Bu onların yeni celladıydı.

Bu da karımı öldürmeye çalışan adama baktığım anlamına geliyordu. Girişim hızlı ve dağınıktı. Düğünümüzü kutladığımız restorana arabayla girmişti. Kırılan camların ve Marina'nın çığlığının hatırası hâlâ içimi kemiriyordu. Saf şans onu kurtarmıştı ve ben de onu güvenli bir yere götürmeye o kadar odaklanmışım ki adamın peşine düşmemiştim. Ama şimdi, yerleşkede güvende olduğuna göre, bu yarım kalmış işi bitirebilirdim.

Parmaklarım seğirdi, adrenalin saf votka gibi içime doldu. Silahımın ağırlığı hafiflemiş gibiydi, silahımın bir uzantısı haline gelmişti.

Kolumu, öfkemi. Bu sessiz bir gece olmayacaktı.

Marina'nın bir köpek yavrusunu sevip sevmeyeceğini merak ediyordum. Yoksa o daha çok kedi sever miydi? Belki de ilk yıldönümümüzde ona bir sürpriz yapmalıydım - hayır, kedi değil. Onun için bir tavşan alırdım. Bir Sovyet çinçilla tavşanı. Yumuşak, güçlü ve hızlı. Tıpkı onun gibi. Kadife kürkünü neredeyse parmaklarımın altında hissedebiliyordum, Marina'nın teninin karanlıkta hissettirdiği gibi.

"Henüz bir şey yok mu?" Gregor'un sesi kulaklığımda çıtırdadı. Lanet olası kaşıntı. Kaşıma isteğimi bastırdım. Bu lanet telsizlerden, kulağımın içinde böcek gibi vızıldayıp kıpırdanmalarından nefret ediyordum.

"Hayır," diye mırıldandım, sokağı kontrol etmek için ara sokaktan yeterince dışarı eğildim, kaba tuğla yanağımı çizdi.

Bebek arabalı yeni anne şimdi daha uzaktaydı, köşede gözden kaybolmuştu, köpek yavrusu ise gölgelerden izleyen avcılardan habersiz, gördüğü her şeyi koklamaya devam ediyordu.

Diğerlerine doğru baktım.

Gregor ve Artem yarım blok ötede siyah bir cipte saklanmışlardı. Orada yaşanan sik ölme yarışını hayal etmek bile istemiyordum. Hangi saçmalıklar üzerine tartıştıklarını sadece Tanrı biliyordu ama huzuru sağlamak benim sorunum değildi. Bu Pavel'in uğraşması gereken bir baş ağrısıydı.

Pavel komuta aracından Gregor ve Artem'le koordinasyonu sağlıyor, polis kanallarını izliyor ve çıkış yollarımızı açık tutuyordu. Sesi telsizlerimizin arka planında sabit bir mırıltıydı, kaosun içinde bizi topraklayan sürekli bir bilgi akışıydı.

Damien daha aşağıdaki başka bir sokakta duruyordu, silueti gölgeler arasında zar zor görünüyordu, hareket ettiğinde sadece saatinin parıltısı görünüyordu. Bir elini kaldırdı. Her şeyin yolunda olduğuna dair sessiz bir işaret.

Mikhail gökyüzündeki gözümüzdü, hedefin karşısındaki bir çatıda konumlanmıştı. Tüfeğinin dürbünü, eli yukarı kalkmadan önce hafifçe hareket etti, düz ve dikeydi. Onu orada, yavaş ve sabit nefes alırken hayal edebiliyordum, kalp atışları muhtemelen ritmini bozmuyordu bile.

Havadaki kış ısırığına rağmen, tek bir ter damlası omurgamda yavaş bir yol izledi, soğuk ve ısrarcı. Parmaklarım silahımın etrafında sıkılaştı, kavrama nasırlarıma karşı sertleşti.

Dakikalar geçiyor. Sonra hedef ön kapıdan çıktı, pahalı ayakkabılarının kaldırımındaki sesi sessizlikte doğal olmayan bir şekilde yüksekti.

Bir senatör. Senato Narkotik Grubu'nun başındaki kişi. Gregor ile çalışan. Solovyov'un Ivanov'ları gözden düşürmek için hedef aldığı kişi.

ve bir savaş başlatmak. Pahalı kolonyasının kokusu bu mesafeden bile bana ulaştı, sandal ağacı ve kibir.

Dikkati dağınıktı, telefonu omzuyla kulağı arasına sıkıştırmıştı, bir elinde manila klasörü, diğerinde açık duran evrak çantası vardı.

Takım elbisesi kırışmış, kravatı gevşemiş, bo y undan büyük işlere kalkışmış bir adam görünümündeydi. Hayatının pamuk ipliğine bağlı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Solovyov'un yeni infazcısı takım elbise ceketinin içine uzanarak kılıfından bir silah çıkardı. Ardından susturucuyu takmak için cebine uzandı.

"Mikhail?" Mırıldandım, sesim kaba bir fısıltıya dönüşmüştü. "Anladım," diye sakın bir cevap geldi, ses tonunda buz vardı.

Bir saniye sonra, infazcının vücudu sarsıldı ve bir çalının arkasına yığıldı. Mikhail soğukkanlılıkla, "Tetikçi etkisiz hale getirildi." dedi.

Tanrım. Silah sesini bile duymamıştım. Sadece sonrasındaki durgunluk, dünya ne olduğunu anlamadan önceki o mükemmel ölüm anı.

Senatör yürümeye devam etti, hala telefonuna bağırıyor, hala gazetelerini okuyor, ölüme ne kadar yaklaştığından tamamen habersizdi. Sahip olduğunu bilmediği koruyucu meleği. Gregor onu daha sonra, sahtekâr politikacıya karşı koz kullanması gerektiğinde aydınlatacaktı.

Temiz bir iş. Hızlı. Etkili.

Bunu kaçırmışım. Kesinliği. Kesinliği. Kontrolü. Damarlarımı dolduran o heyecan, tüm ilaçlardan daha iyiydi.

Senatör uzaklaşana kadar pozisyonumuzu koruduk, sonra birkaç vuruş daha bekledik.

Alarm yok. Masum tanık yok. İz yok.

Yavaşça nefesimi verdim ve soğuk havada buğulanmasını izledim. Gitme zamanı.

"Her şey yolunda," dedi Damien telsizden, sesi adrenalinin etkisiyle pürüzlüydü.

İçeri girdik, ayak seslerimiz yıllarca birlikte çalışmaktan senkronize olmuştu, ses kaldırımında ancak bir fısıltı halindeydi.

Gregor ve Artem bize katılmakta acele etmediler, her ikisinin de yüzünde asık bir ifade vardı.

Artem'in çenesi sımsıkı sıkılmıştı, bu ifadeyi sadece babamızla konuştuktan sonra görmüştüm. Ruhu şad olsun. Yanağındaki kaslar her kalp atışında zıplıyor, öfkesinin canlı bir metronomu oluyordu.

Pavel ve ben bakıştık.

İkimiz de ne olacağını biliyorduk. Artem daha sonra kendini kaybedecekti. Bundan kaçış yok. Gözlerinin arkasında yanan öfke, patlamadan birkaç dakika önce bir yanardağı izlemek gibi zar zor kontrol altına alınıyordu.

Mac aracımızda kaldı, motor çalışır durumdaydı, biz olay yerini değerlendirirken gözleri beklenmedik bir misafir olup olmadığını tarıyordu. Ön camdan silueti görünüyordu ve kaçış rotamızı sürekli hatırlatıyordu.

Ama önce elimizdeki meseleyle ilgilenmemiz gerekiyordu.

Ceset çalılarının arkasına yayılmış, uzuvları atılmış bir oyuncak bebek gibi iki yana açılmış, kan yapışkan, yayılan bir su birikintisi halinde altında toplanmıştı.

Suikastçi yüzüstü yatıyordu, silahı hâlâ bir elindeydi, parmakları ölümcül bir şekilde donmuştu. Silahı dikkatlice çıkardım ve Damien uzanıp onu ters çevirmeden önce bir kenara koydum. Ceset taze bir ölümün doğal olmayan sertliğiyle hareket ediyordu, sesi ıslak ve müstehcendi.

Adamın gözlerinin arasında düzgün bir kurşun deliği vardı, et ve kemiği delip geçen mükemmel bir koyu daire. Mikhail'in işi.

"Çok iyi atıştı," diye mırıldandı Pavel, soğuk havada nefesi görünüyordu.

Adamın yüzü bozulmamıştı. Bu küçük bir merhametti, bu şekilde onu tanımak daha kolay olacaktı. Gözleri yukarı doğru dikilmişti, çoktan donuklaşmıştı, gözbebekleri o son şaşkınlık anında kocaman açılmıştı.

"Aranızda onu tanıyan var mı?" Gregor sordu, sesi düz ama sertti, aramızdaki boşluğu dolduruyordu.

Hepimiz bir an için cesedi, bir daha asla hareket etmeyecek olan yüz hatlarını inceledik.

Rus. Boynundaki dövmelelerinden de bu anlaşılıyordu; hapishane mürekkebinin tanıdık desenleri işlenen suçların, dökülen kanların hikâyelerini anlatıyordu. Ama yüzü?

Tanınma yok.

Diğerleri sadece başlarını sallayarak cevap verdi, sessizlik sadece soğukta nefesimizin yumuşak tıslamasıyla noktalandı.

Damien çömeldi, eldivenli elleriyle cesette işe yarar bir şey var mı diye yokladı. Pek bir şey bulamadı. Kimlik yok, telefon yok, cüzdan yok. Birkaç mermi ve loş ışıktaki bile kenarı hınzırca parlayan bir savaş bıçağından başka bir şey yoktu.

"Bu profesyonelce," dedi. "Kağıt izi yok." Sesindeki saygı açıkça belli oluyordu.

Hiç şaşırmadım. Hiçbir ciddi suikastçi kimlik taşımazdı. Yakalanırlarsa ya da öldürülürlerse, bu ailelerinin üzerindeki baskıyı azaltırdı. Çalıştıkları insanlardan. Bu

bir işte asla kişisel bir şey taşımamamla aynı nedendi. Marina'ya geri dönebilecek hiçbir şey.

"Pekâlâ," dedi Artem, pahalı ayakkabıları yayılan kana birkaç santim yaklaşırken. Yine kontrolü ele geçirmeye çalışıyordu.

Teknik olarak, çizgiyi aşmıştı. Burası Gregor'un bölgesiydi. Onun kararıydı. Ama Artem bunu böyle görmüyordu. Hiçbir zaman da görmedi.

"Solovyov için çalıştığını biliyoruz," diye devam etti, sesi otoritenin keskinliğini taşıyordu. "Adamlarından birini daha öldürdüğümüzü bilmesini istiyor muyuz? Yoksa merak etmesine izin mi verelim?"

Gregor düşünerek nefesini verdi, nefesi aralarında bir anlık bir hayalet yarattı. Sonra omuz silktilti. "Eninde sonunda anlayacaktır. Ben dövmelemleri geri gönderelim derim. Eski dostumuz için güzel bir mesaj olur." Sözlerindeki sıradan acımasızlık havayı daha soğuk hissettirdi.

Artem'in gözleri parladı, kırılmış cam gibi keskin. "Hayır."

Pavel ve ben bir kez daha bakiştık, a r a m ı z d a k i gerginlik çatırdıyordu. İşte başlıyoruz. Tanıdık dans yeniden başlıyor.

Artem daha iyi bir fikri olduğu için itiraz etmiyordu. İtiraz ediyordu çünkü o ve Gregor sürekli, dile getirilmeyen bir güç mücadelesi içindeydiler, ancak ikisinden biri gömüldüğünde sona erecek bir çekişme.

"Bence bunu örtbas edelim," diye devam etti Artem, her kelimesi hedefini bulan bir kurşun gibiydi. "Bırakalım Solovyov terlesin. Adamının korkup kaçtığını, yakalanıp yakalanmadığını, ölüp ölmediğini merak etsin. Bakalım nasıl tepki verecek." Gülümsemesi tamamen dişliydi, bir avcının sırtışıydı.

Gregor dudaklarını birbirine bastırdı, kelimeleri tarttı, parmak uçları uyluğuna bir kez vurdu, kendine izin verdiği tek şey buydu.

Bir an için tartışacağını düşündüm. Ama sonra beni şaşırtarak başını salladı. "Anlaştık." Başını hafifçe eğdi, ay ışığı gümüş rengi gözlerini yakaladı.

şakaklarında. "Sen Rusya'ya geri dön. Solovyov'a göz kulak ol. Ben buradaki işleri hallederim. Senatör ve diğer birkaç önemli hükümet yetkilisinin gözetim altında olmasını istiyorum."

Artem bundan hoşlanmamıştı. Bunu omuzlarının gerilmesinden, parmaklarının elinde olmayan bir silah için seğirmesinden anlayabiliyordum.

Bakışları sertti, bir bıçak kadar keskindi ve Gregor gözünü kırpmadan eşit bir şekilde karşıladı.

Sessiz bir satranç oyunu. Birisi bir noktada yanlış bir hamle yapacaktı ve bu olduğunda birkaç taş feda edilecekti. Kan akacaktı ve bu düşmanlarımızın hızlı ve temiz ölümü olmayacaktı.

Bu iş bitmemişti. Uzun bir atışla değil.

Damien, Gregor ve Artem arasındaki yoğun gerilimi kesen bir ses tonuyla, "Temizlik ekibini arayacağım," dedi.

"Öyle yap," diye karşılık verdi Artem, sesi eşitti ama sözlerinin ağırlığı açıktı, vaatlerle doluydu. "Kardeşlerim ve ben Solovyov'la ilgileneceğiz. Düşmanımız ortadan kalktığında, ailenin liderliğini ve yapısını iyice gözden geçireceğiz."

Bir el bombası inceliğinde, üstü örtülü bir tehdit.

Gregor'un hakkını yemeyelim, yemi yutmadı. Hiç yemedi. Kontrolü efsaneviydi. Omzunda bir kurşunla milyon dolarlık anlaşmalar yaparken görmüştüm onu, acısını bir kez bile belli etmemişti.

Gregor'un özelliği buydu; sakın, soğukkanlı, asla Damien gibi öfkeyle tepki vermiyordu. Hayır, Gregor öfkesini cerrahi bir hassasiyetle kullanır, onu en derinden keseceği zamana saklardı. Artem'in çekicine karşı neşter gibiydi.

Artem kimi kışkırttığını çok iyi biliyordu. Bir azizle dans eden şeytan.

Ve yine de yaptı.

Önümüzdeki aylar... ilginç olacaktı. Tabii hepimiz hayatta kalabilirsek.

Diğerleri dağıldı, araçlarına binip Gregor'un yerleşkesine geri döndüler. Buradaki işleri bitmiş, geride sadece ölüm ve barut kokusu kalmıştı.

Damien ve ben temizliği denetlemek için geride kaldık. Buna gerek yoktu, ekibimiz etkili ve profesyoneldi ama protokol böyleydi. Ve bizim dünyamızda, protokol sizi hayatta tutan şeydi.

Damien arabasının kaputuna yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, nefesi gece havasında buğulanıyordu. "Yani, kardeşin... gözleri açık."

"Kardeşimin aklından geçenleri bildiğimi iddia etmiyorum." Sözünü kestim, kelimelerin yüksek sesle söylendiğini duymak istemiyordum. Sanki onları söylemek onları gerçek yapabilirmiş gibi.

Gözleri bilerek, rahatsız olmadan sırtıttı. "Ona bir kadın bulmayı düşündün mü? Tecrübelerime göre, onlar mükemmel bir dikkat dağıtıcıdır. Mutlu bir adam elindekiyle yetinir. Artem evinde mutlu olursa belki başkalarının malına mülküne göz dikmekten vazgeçer." Sesi hafifti ama önerisi öyle değildi.

Homurdandım, ses soğuk havada sert çıkıyordu.

Bir hafta önce olsa Damien'ın saçmaladığını düşünürdüm. Ama şimdi?

Şimdi ne demek istediğini çok iyi anlıyordum. Marina'nın düşüncelerimi nasıl tükettiğini, diğer her şeyi nasıl dışarıda bıraktığını. Onun yokluğunun içime kapanmak gibi hissettirmesi, içimi tırmalayan fiziksel bir acı.

"Artem'in yatağında kadın sıkıntısı yok. Ama eğer gerçekten ona uygun birini bulsaydı..." Başımı salladım, nefesim aramızda hayaletler yaratıyordu. "Tanrı hepimize merhamet etsin."

Damien kıkırdadı ve ben de ona katıldım, kan ve gerginliğin arasından sıyrılan nadir bir eğlence anıydı. Kahkahalarımız havada asılı kaldı, ölümün arka planına karşı uyumsuzdu.

Temizlik ekibi, her zamanki gibi etkili, sıradan beyaz bir minibüsle geldi. Yirmi dakika içinde ceset gitmişti. Temizdi. Kesin. Geride hiçbir kanıt kalmamıştı. Burada ne olduğunu kimse bilmeyecekti.

Damien ve ben yerleşkeye dönüş yolunda başka pek bir şey konuşmadık. Şık spor arabası sokaklardan geçerken uğulduyor, hoparlörlerden klasik müzik çalıyor, şiddetli kreşendolar gece çalışmasına uyuyordu. Normalde bundan keyif alabilirdim.

Ama aklımda tek bir düşünce vardı, diğer her şeyi bir yangın gibi yakıp geçiyordu.

Karım.

Marina'ya dönmem gerekiyordu.

Bu aciliyet, bu açlık, yaklaştıkça daha da sıkılaştı, fiziksel bir ağrı içime yerleşti. Neredeyse teninin tadını alabiliyor, parfümünün yasemin kokusunu duyabiliyordum.

Ve sonra-

Kapıdan içeri girdiğimiz anda bir şeylerin ters gittiğini anladım. İçgüdülerim çılgılık attı, ensemdeki tüyleri diken diken eden ilkel bir uyarı.

Yerleşke aynı görünüyordu. Alarm yok. Duman yok. Boğuşma izi yok.

Ama çok sessizdi. Çok hareketsizdi. Tutulmuş bir nefes gibi. Dışarıda kimse yoktu.

İçime bir huzursuzluk sızdı, soğuk parmaklar omurgamda gezindi. Bir şeyler ters gidiyordu. Her şeyin yanlışlığı buz gibi kemiklerime yerleşti.

Artem tezgâhın yanında durmuş, ağzı derin bir kaş çatmayla çarpılmıştı. Gregor da onun duruşunu yansıtıyordu, kollarını kavuşturmuş, okunamaz ama gergindi. İkisi de bir şeyler saklıyordu, ifadeleri sıkı ve kontrollüydü. Aralarındaki hava söylenmemiş kelimelerle titreşiyordu.

Bazen kuzen olduğumuzu unutmak kolaydı. Diğer zamanlarda, şimdi olduğu gibi, bunu görmemek imkansızdı. Çenelerinde aynı inatçı duruş, gözlerinde aynı soğuk öfke.

"Ne oldu?" Sesim ani bir korkuyla sertleşerek talep ettim.

"Yelena?" Damien beni iterek yanımdan geçti, soğukkanlılığı cam gibi paramparça olmuştu.

Karısı doğruca onun kollarına koştu, yüzünü onun göğsüne gömerken vücudu titriyordu. "Ne zaman gittiğini bilmiyoruz," diye boğuk bir sesle konuştu, sesi hıçkırıklarla kesilmişti. "Kendini iyi hissetmediğini ve dinlenmek istediğini söyledi. Çok özür dilerim. Ben-" Sözleri gözyaşlarına karıştı, Damien'in gömleğini ıslattı.

"Sakin ol meleğim. Bana neler olduğunu anlat," diye mırıldandı Damien, yüzündeki bir tutam nemli saç okşarken, sesi gözlerindeki çelikle yatıştırıcı bir tezat oluşturuyordu. Elleri onun üzerinde nazikti, az önce bir kurşun yarasına hayranlıkla bakarken izlediğim bir adamdan şaşırtıcı bir şefkat.

Ve sonra bana çarptı, ciğerlerimdeki havayı dışarı atan fiziksel bir darbe.

"O gitti."

Marina.

Moy zaichonok yine kaçmıştı.

Farkına vardığım şey beni çarptı. Nabzım kulaklarımda atıyor, kaslarım bastıramadığım bir içgüdüyle geriliyordu. Avlanma, sahiplenme, ele geçirme dürtüsü.

Bu sadece hayal kırıklığı değildi.

Bu, halledilmesi gereken başka bir sorun değildi.

O benim karımdı. Benim kadınımdı. Önemli olan tek şey.

Nadia'nın sesi öfkemi bir bıçak gibi kesti, keskin ve acımasız. "Evet. Marina gitti."

Çenemde bir kas kıpırdadı, öfkenin sabit ritmi artıyordu. "Dur tahmin edeyim. Seçimlerden mi bahsediyordu?" Kelimenin tadı dilimde acıydı.

"İnsanların onun yerine seçim yapmasından bahsediyordu," diye sertçe düzeltti Nadia, bakışları bir Ivanov prensesinin tüm kibriyle beni kesiyordu. Çenesini kaldırdı, ona meydan okumam için beni cesaretlendirdi. "Tüm bunlardan önce kendine bir hayat kurduğunu söyledi. Ve buna dahil değildi."

Öfke damarlarımı dağladı, bir dağlama demiri kadar sıcak ve acımasızdı. Vücudumdaki her kas gerildi, yok etmeye hazırды.

"Onu bu pisliğe bulaşmadan önce Rusya'daki hayatına geri götürüyordum!" Hırladım, sesim gergin havada keskin, amansız bir çatlaktı. I

Boynumdaki damarların dışarı çıktığını, kulaklarımda kan hücumunu hissedebiliyordum.

Mikhail'in uyarısı anında geldi, eli belli belirsiz silahına doğru hareket etti. "Dikkat et."

Nefes verdim, ellerim kontrol için savaşıırken açılıp kapanıyor, tırnaklarım avuç içlerimi ısıyor ve hilal şeklinde yaralar açıyordu.

Bakışlarım hâlâ beni izleyen ve gösteriden etkilenmemiş olan Nadia'ya kaydı. Ses tonumu düzeltmek için kendimi zorladım. "Bağırdığım için özür dilerim, Nadia. Nereye gittiğini biliyor musun?" Her kelime bana pahalıya mal oldu, öfke dalgasına karşı sürüklendi.

"Hayır."

Tek bir kelime, keskin ve kesin, ama sadece bu değildi.

Tereddüt etti. Bir saniyenin çok küçük bir kısmı, zar zor fark edilebilecek kadar.

Bu tereddüt bana her şeyi anlattı. Poker masalarında ve sorgu odalarında okumayı öğrendiğim bir şeydi bu.

"Ama," diye devam etti, bakışları bir an için düştü, "Rusya'ya geri dönmek istediğini sanmıyorum. Kızgın görünüyor. Sanki hiçbir söz hakkı olmadan sürükleniyormuş gibi." Son kelimelerde bir sınır, bir suçlama vardı.

Sözler acıdı, dikenler etin derinliklerine battı.

Benimle güvende olması gerekiyordu. Güvendiği kişi ben olmalıydım. Onun yerine kaçtı. İhanet asit gibi yaktı.

Gardımı düşürmüştüm. Benden kaçamayacağını anlamasını sağlamam gerekirken onu rahat bırakmışım. Birbirimiz için ne olduğumuzdan kaçmak yoktu. Onun benim için ne olduğundan.

Gregor içini çekti, anahtarlarını bana fırlatmak için harekete geçmişti bile, metal ışıktaki parlıyordu. "Git. Çok uzaklaşmadan karını al. İnan bana, bu kadınları bulmak çok zordur, eğer çok fazla ilerlemelerine izin verirsen." Sesinde tecrübenin verdiği yorgunluk vardı.

Anahtarları havada yakaladım, metal avucuma soğuk geldi. Şimdiden plan yapıyorum, şimdiden avlanıyorum.

Koşabilirdi. Savaşabilirdi.

Ama o benimdi. Görünmez mürekkeple ruhuma damgalanmıştı. Ve gerekirse onu saçlarından sürükleyerek geri getirecektim.

BÖLÜM 42

MARİNA

T*wo Aylar sonra*

"HEY MARINA, o seksi çocuk senin bölümüne geri döndü," dedi Anna, mutfağa girip patates kızartmalarımdan bir tane daha çalarken bana bilmiş bilmiş sırtarak.

"Gerçekten mi?" diye sordum, kalbim göğsümde tekliyordu, içimde bastıramadığım bir heyecan kabarıyordu.

"Evet, ve kızım, her şeyimi ortaya koydum. Bugün en güzel sütyenimi bile giydim. Bana bakmadı bile. Hepsi boşunaydı. Belli ki o adamın gözü sadece sende."

İyi kocaların da böyle olabileceğini söylemek istedim ama kelimeler dilimde tehlikeli duruyordu. Onları yuttum, onun yerine gülmeye zorladım. O artık benim kocam değildi. Pek sayılmazdı. Bütün mesele de buydu, değil mi?

Yine de yansımamı kontrol etmek için banyoya girdim, dağınık saçlarımı düzelttim ve olması gerekenden daha fazla titreyen ellerimle dudak parlaticımı yeniden sürdüm. Neden umursuyordum ki?

Son birkaç ay çok garipti. Kaçtığım da bunun boşuna olduğunu biliyordum ama orada öylece oturup hiçbir şey yapmadan duramazdım. Eğer kalsaydım, bu bir teslimiyet olurdu.

Böylece, kendi hayatımın kontrolünü ele geçirmek için umutsuz ve pervasız bir girişimde bulunarak Gregor Ivanov'dan bir araba çaldım ve kaçtım.

Kostya ben daha Virginia eyalet sınırını geçmeden peşime düşmüştü. Onu görmeden önce hissedebiliyordum, karanlık bir gölge

Tenimi. Ve sonunda dikiz aynasına baktığımda, şık, siyah bir spor arabanın direksiyonunda o vardı.

Yelena, Gregor'un en sevdiklerinden biri olduğunu söylemişti. Kimsenin dokunmasına izin vermediği.

Ama Kostya kabul etmişti. Çünkü bu kişisel bir şeydi.

Korkmuş olmalıydım. Korkuyordum. Ama orada da başka bir his vardı, adını koymayı reddettiğim sıcak ve ağrıyan bir şey.

Yakalanmışım ve bunu biliyordum. Ama o aradaki mesafeyi hiç kapatmadı. Beni hiç takip etmedi.

İki kez benzin almak için durdum, cüzdanından çaldığım kredi kartını alay eder gibi kullandım, tepki vermesi için cesaretlendirdim. Ama tepki vermedi.

Onun yerine koşmama izin verdi.

Ve bu beni her şeyden çok korkuttu.

Sonunda vazgeçmiş miydi? Zahmete değmeyeceğime mi karar vermişti? Bu düşünce aklıma geldiği anda, bunun yanlış olduğunu anladım. Kostya işlerin peşini bırakmazdı.

Chicago'daki eski kiralık odama ulaştığımda, eşyalarım gitmişti. Hepsi gitmişti.

Geriye kalan tek şey adres ve anahtar içeren bir nottu.

Tehdit yok. Emir yok. Sadece basit, sessiz bir mesaj. Hâlâ benimle oynuyordu.

Kaburgalarımı yavaş yavaş bir korku sardı. Başıma gelecekleri bilmediğim için değil, bildiğim için. Çünkü kaçmak için çok mücadele etmişim ve yine de çaresiz, utanç verici bir yanıma doğruca onun kollarına koşmayı düşünüyordu.

Çıplak yatağın kenarına çöktüm, ellerim kucağımda kenetlenmişti. İşte buydu.

Cesurca bir çaba göstermişim. Defalarca. Peki ya şimdi?

Artık kocamın beni beklediği cezayla yüzleşme vakti gelmişti.

Ve en kötü kısmı? Bundan korkuyor muydum yoksa bunu istiyor muydum emin değildim.

Adres beni Michigan Gölü manzaralı bir çatı katı dairesine götürdü.

Büyüleyiciydi. Koyu renk mobilyalar ve dışarıdaki şehrin çelik ve camını yansıtan cesur, temiz çizgilerle her santimi şık ve hükmediciydi. Hangi odada olduğuma bağlı olarak, nefes kesici bir manzaraya sahiptim.

nehir, göl ve Chicago'nun sonsuz silüeti. Hatta yazın havai fişek gösterilerini izleyebilecek kadar Navy Pier'e yakındım.

O kadar uzun süre burada olsaydım.

Burası Kostya gibi hissettiriyordu. Mekândaki güç açıktı. Bu sadece pahalı mobilyalar ya da lüks değildi, bu oydu. Onun varlığı duvarlarda, geceleri tabandan tavana pencerelerden uzanan gölgelerde hissediliyordu. Neden burada bir çatı katı tuttuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama neden bu işin içinde olduğumu çok iyi biliyordum.

O ilk gece sessizce oturdum, nefesim kesilmişti, kaçınılmaz olanı bekliyordum. Kapıdan hışımla girmesini bekliyordum, öfkesini bekliyordum, kaçmanın neden boşuna olduğunu bana hatırlatmasını bekliyordum.

Ama o hiç gelmedi.

Her gece orada oturup onu bekledim. Ondan korkarak. Onun için umutlandım.

Ve hala hiçbir şey yok.

Haftanın sonunda, sinirlerim paramparça olmuştu. Beklemek dayanılmazdı. Sessizlik daha da kötüydü. Kostya dışarıdaydı, izliyordu, etrafımda dönüyordu ve ne zaman saldıracığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya da saldıracak mıydı?

Bir noktada, kendimi belirsizlik içinde yaşamayı bırakmaya zorladım. Eğer benim için gelmeyecekse, o zaman hareket etmeye devam etmeliydim. Eski işime döndüm, paraya ihtiyacım olduğu için değil. Kartını bile kesmemişti. Hayır, geri döndüm çünkü tutunacak bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacım vardı. Restoran her zaman güvenli ve tanıdık gelmişti. Normal bir şeydi.

Kısa bir süre için kendimi kandırdım.

Ama sonra, üçüncü vardiyamda bunu hissettim.

Bir varlık. Havada bir değişiklik.

Bir tehdidin keskin, sürünen hissi değil. Bu farklıydı. Beni avlayan biri değildi. Beni izleyen biriydi.

Kim olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek kalmadı. Kostya. Nasıl bildiğimi bilmiyordum... Sadece biliyordum.

Ama en garip kısmı orada olması değildi. Hâlâ mesafesini koruyor olmasıydı. Hayatıma girmemişti, beni ait olduğumu düşündüğü yere geri sürüklememişti. Benimle konuşmamıştı bile.

Neden?

Soru içimi kemirdi, kararlılığımın kenarlarını kemirdi.

İlk başlarda endişem dayanılmazdı. Sürekli diğer ayakkabının düşmesini, sonunda bu oyundan bıktığına karar vereceği anı bekliyordum.

Ama o harekete geçmeden geçen günler uzadıkça, bu korku daha da kötü bir şeye dönüştü.

Onu özledim.

Geceleri, lüksle çevrili o devasa yatakta uzanırken, ısıltılı ufuk çizgisine baktım ve onu yanımda hayal ettim.

Chicago'ya kış erken gelmiş, sert rüzgârlar ve yoğun kar yağışı getirmişti ama ben bunu neredeyse hiç hissetmemiştim. Sıcaklık düşmeden çok önce soğuk içime yerleşmişti.

Termostatu ne kadar açarsam açayım, battaniyeler ne kadar kalın olursa olsun, Kostya olmadan donuyordum.

Sonunda ortaya çıkana kadar iki hafta geçti.

Sanki başka bir geceymiş gibi benim bölümümdeki bir masaya oturdu. Varlığı emredici ve tamamen hareketsizdi.

Onu görmeden önce hissettim.

Gözlerim onunkilerle buluştuğu anda midem öyle bir düğümlendi ki canım acıdı.

Başımı öne eğmiş, fırtınayı beklerken kendimi zorladım. Öfkesine, kaçınılmaz cezasına, bana onun olduğumu hatırlattığı ana hazırdım.

Ama tek yaptığı bana sakince bakıp "Ne önerirsiniz?" diye sormak oldu.

Bu bir oyun olmalıydı.

Benimle oynanmasından hoşlanmadım.

Ben de ona pancar çorbası getirdim. Bu koyu kıvamlı, zengin çorba bir dürtü, evi ve daha derin bir şeyi hatırlatmalıydı.

Ama şikayet etmeden yedi.

Ücretli.

Ve sola.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Ve bu, yapabileceği her şeyden daha korkutucuydu. Ertesi gün geri geldi.

Ve bir sonraki.

Her seferinde aynı soruyu soruyordu. "Bugün ne yesem?"- ve her gün ona farklı bir cevap verdim. Bazı seçenekler diğerlerinden daha maceracıydı, karşı çıkıp çıkmayacağını görmek için küçük mutfak testleri. Ama Kostya her lokmayı şikayet etmeden yedi, hesabı ödedi ve gitti.

Çok geçmeden ona en sevdiğim yemekleri getirmeye başladım. Bir anlamı olanları. Hatta mutfağa sadece onun için özel siparişler bile yaptırdım. *Vareniki*'yi, büyükannemin bana öğrettiği ve daha önce ona gösterme fırsatı bulamadığım şekilde, elimle şekillendirdim.

Önüne bir tabak çıtır çıtır, altın rengi patatesli ve soğanlı krep koyduğum gün, içimde bir şeyler değişti. Uzaklaşmak yerine, mola verip karşısına oturdum ve ilk lokmayı dudaklarına götürürken beklentiyle onu izledim.

Konuşmadı.

Ama gözleri mutlulukla kapandığında, boğazından takdir dolu bir inilti döküldüğünde, hiç beklemediğim bir şekilde içime tatmin duygusu doldu.

Bunu ben yaptım. Ona bu zevk anını yaşattım.

"Beğendin mi?" Bunu söylediğini duymaya ihtiyacım olduğu için sordum.

Kostya sadece başını salladı, yavaşça çiğneyerek her saniyenin tadını çıkardı. Ve işte böyle başladı.

Her gün geldi. Her gün yemeklerimizi getirdim ve birlikte oturduk, öğle yemeğinde oyalandık.

Hiçbir şey konuşmadık. Havadan, Chicago'da gidilecek en iyi yerlerden, Michigan Caddesi'ndeki trafiğin ne kadar korkunç olduğundan. Zorlamadı. Benden hiçbir şey talep etmedi. Ve bir şekilde, bu onu her zamankinden daha çok arzulamama neden oldu.

İlk oturduğu andan beri içimi yakan soruyu soracak cesareti bulana kadar bir ay geçti.

"Neden buradasın?"

Arkasına yaslandı, cevap vermeden önce parmaklarındaki kırıntıları temizlemek için acele etmedi.

"Eşim bana yemeğin değerini bilmenin hayattaki en büyük ikinci zevk olduğunu söyler."

Başımı eğdim, kalbim çoktan daha hızlı atmaya başlamıştı. "Peki ya ilki?"

Kostya'nın bakışları benimkilere kilitlendi, sabit, tereddütsüz. "Hayattaki en büyük zevk? Bu benim karım olurdu."

Yanaklarımda bir sıcaklık oluştu ama başka tarafa bakmadım.

"Kostya," diye fısıldadım, sesim artık daha yumuşaktı, artık alay etmiyordum. "Burada gerçekten ne yapıyorsun?"

Dudaklarının kenarları seğirdi, ifadesinde bir parça eğlence vardı.

"Kibirli ve eli ağır biri olduğum konusunda bilgilendirildim."

Bir kaşımı kaldırarak alay ettim. "Bu bir sürpriz olamazdı." Bu sefer sırttı.

"Hayır, pek sayılmaz," diye itiraf etti. "Ama karımı güvende tutma çabalarım sırasında ona ne istediğini sormayı unuttuğum belirtildi. Olayları onun istediği şekilde ele almak için onu yeterince iyi tanımaya zaman ayırmamışım."

Boğazımda bir yumru oluştu. Beni dinliyordu.

"Bu yine de neden burada olduğunu açıklamıyor," dedim, zaten bildiğim halde.

Kostya bakışlarımı tuttu. "Öyle. Burada karımla çıkmaya çalışıyorum. Neyi sevdiğini öğrenmek için. Ve onu neyin mutlu ettiğini... Beni seçmesini sağlamak için."

Oh.

Farkına vardığım şey bir anda, inkâr etmeye çalıştığım her şeyin gücüyle bana çarptı.

Korku, suçluluk ve şüphe döngüsüne hapsolmuş bir şekilde çok uzun süre savaşıp, çok uzun süre kaçmışım. Ama gerçek başından beri oradaydı ve benim onu kabul etmemi bekliyordu.

Onu sevmiştim.

Onu istedim.

Ve şimdi, nihayet her parçamla onun da beni sevdiğini biliyordum.

Gülümsedim, yavaşça ve alaycı bir şekilde öne doğru eğildim, parmaklarımı onunkilerin arasından geçirmek için masaya uzandım. Tutuşu hemen sıkılaştı, sert ve sıcaktı, beni o anın içinde toprakladı.

"Biliyor musun," diye düşündüm, sesimin daha yumuşak, daha samimi, daha kesin bir şeye dönüşmesine izin vererek. "Eğer bu öğle yemeklerini randevu olarak sayarsak, sen ve ben üçüncü randevumuzu çoktan geçtik demektir."

Kostya kıpırdamadan durdu.

Elini sıktım, gülümsemem hınzırca bir hal aldı. "Üçüncü buluşmalar hakkında ne derler bilirsin-"

Sandalyesi o kadar hızlı geri çekildi ki yere çarptı. Ayağa kalktığı anda içimden kahkahalar fişkırdı, keskin mavi bakışları benimkilere ham, çaresiz ve inkâr edilemez bir şeyle bakıyordu.

Bana düşünmem için zaman

vermedi. Şüphe etmem için zaman

vermedi.

Kostya beni ayağa kaldırdı ve kollarına aldı. Kafalar döndü. Konuşmalar kesildi. Ama umurumda değildi.

Yüzümü boynuna gömdüm, kokusunu içime çektim, beni restorandan çıkarırken kollarımı ona doladım.

Yakınına eğildim, dudaklarım kulağına değerken önemli olan tek şeyi fısıldadım. "Beni eve götür."

EPİLOG

VIKTORIA

T Gecenin bir yarısı benim için geldiler.

Yurt odam hiçbir koruma ya da güvenlik sağlamıyordu.

Kapı kırılarak açıldığı anda elimi yastığımın altına sokup her zaman orada sakladığım bıçağı çıkardım. Ama onlarla boy ölçüşemezdim.

Çılgılık bile atamadan başıma bir battaniye örtüldü. Yine de mücadele ettim.

Bir yumruk mideme indi. İki büklüm oldum, kusacağımdan korkarak öğürdüm.

İri eller çırpınan kollarımı kavradı ve arkamdan öyle bir güçle büktü ki omzumda bir şeyin patladığını hissettim. Beyaz bir acı parmak uçlarıma kadar yayıldı.

Çılgılık attım, sesim yüzümü tırmalayan kalın yün battaniye tarafından boğuldu, nefes nefese kaldığımda lifler ağzıma doldu.

"Tutun onu," diye homurdandı bir ses, tuhaf bir şekilde tanıdıktı ama paniğim ve adrenalinim yüzünden çarpıtılmıştı.

Vücudum soğuk zemine çarptı.

Kürek kemiklerimin arasına bastıran bir dizin ağırlığı ciğerlerimdeki havayı zorluyordu.

Sıkı bir şey bileklerimi ısırarak dolaşımı kesti. Parmaklarım anında uyuştı.

Eğildim ve k ı v r a n d ı m , bu sefer böbreğime bir yumruk daha yedim.

Acı anıydı ve sakat bırakıcıydı.

Boğazımda safra birikti.

İkinci saldırgan, nefesi kulağıma sigara ve bayat bira kokusu alabileceğim kadar yakinken, "Lanet olası kaltak yerinde durmuyor," diye mırıldandı.

Biri battaniyeyi ensemden kavrayıp beni yukarı doğru sürüklemek için bir tutamak olarak kullanırken battaniye başımın etrafında sıkıştı. Ayaklarım yerde tutunmak için çabaladı, ayak parmaklarım atılmış ders kitaplarına takıldı ve onları etrafa saçtı.

"Hayır!" Çığlık attım, daha sert mücadele ettim, sadece başka bir darbe ile ödüllendirildim, bu seferki kaburgalarımı yakaladı.

Beni kapı aralığından geçirdiler, kalçam çerçeveye çarparak kırıldı. Sessizliğin bana kimsenin yardıma gelmeyeceğini söylediği koridora. Perşembe günü sabahın üçüydü. Herkes uyuyordu ya da uzun hafta sonu için gitmişti. Pazartesi sabahı dersime kadar kimsenin haberi bile olmayacaktı.

Gece havası bana fiziksel bir darbe gibi çarptı, kalan azıcık nefesimi de çalacak kadar soğuktu. Virginia'da Ekim ayı. Sonbaharın ilk gerçek soğuğu. Sadece uyku şortu ve ince bir tişört giymiştim. Beni ıssız avluda sürüklerken açıkta kalan tenimde tüylerim diken diken oldu.

Metal metale sürtündü. Bir bagajın açılma sesi. Dehşet damarlarımda kristalleşti. Bagaj değil. Bagajdan başka bir şey.

"Lütfen," diye yalvardım, sesim düzensiz bir fısıltıya dönüşmüştü. "Lütfen yapma-"

Dört elleriyle kollarımı ve bacaklarımı kavrayarak beni kaldırdılar ve öne doğru savurdular. Sertçe düştüm, omzum sert bir şeye çarptığında acı dolu bir çığlık attım. Kauçuk paspas ve motor yağı kokusu burun deliklerimi doldurdu. Kesinlikle bir araba bagajı. Eski. Küflü.

Bagaj kapağı kapanıp beni çelikten bir tabutun içine hapsedince karanlık tamamen çöktü. Motor kükreyerek canlandı ve altımdaki metali titretti. Her tümsek ve dönüş beni bagajın kenarlarına çarpıyordu, bağlı bedenim darbelere karşı koyamıyordu.

Odaklanmaya, panik içinde düşünmeye çalıştım. Yastığımın altındaki bıçak gitmişti. Ellerim arkamdan bağlıydı, kendimi kurtarmak için yaptığım her girişimde ipler daha da derine iniyordu. Ayak bileklerim de sabitlenmişti, ip derimi ısıırıyordu, zaten kan olduğunu tahmin ettiğim şeyle kayganlaşmıştı.

Ter ve gözyaşlarıyla nemlenmiş battaniye yüzüme bir ölüm kefeni gibi yapıştı.

Çığlık atmaktan boğazım acımişti, saniyeleri, sonra dakikaları sayarken sesim boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü, zamanı elimdeki tek yolla işaretliyordum.

Yüz yirmi yedi dakika. Bu kadar uzun sürmüştü.

Araba sonunda yavaşladı, lastikler çakılların üzerinde çatırdıyordu.

Durduk, motor durmadan önce bir süre rölantide çalıştı. Araba kapıları açıldı ve çarparak kapandı.

Ayak sesleri gevşek taşlar üzerinde çıtırdarak yaklaştı. Sandık paslı bir iniltiyle açıldı.

Soğuk hava içeri doldu, çam ve nemli toprak kokusunu da beraberinde getirdi. Eller beni kabaca tutup dışarı sürükledi.

Uzun süre bağlı kaldığım için uyuşmuş olan bacaklarım, beni ayağa kaldırmaya çalıştıklarında altıma çöktü.

Kendimi tutamadığım için yere çakıldım, keskin çakıllar çıplak dizlerime, kollarıma ve yüzüme battı.

Biri beni dizlerimin üzerine çekti ve battaniyeyi başımdan çekti. Karanlıkta geçirdiğim saatlerden sonra ay ışığının ani seli kör ediciydi. Gözlerimi hızla kırıştırdım, ışığa duyarlı gözlerimden yaşlar süzülürken dünya yavaşça odaklanmaya başladı.

Ve sonra onları gördüm.

Babam tepemde dikiliyordu, yüzü soğuk bir küçümseme maskesiydi. Yanında, kardeşim Matvey arabaya yaslanmış, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bir böceği gözlemleyen birinin ilgisizliğiyle beni izliyordu.

"Hayır," diye fısıldadım, inançsızlığım korkuyla savaşıyordu. "Sen-"

"Bunu anlaman yeterince uzun sürdü," diye alay etti Matvey arabadan inerken. "Hâlâ her zamanki gibi aptalsın."

Beni nereye getirdiklerini anlamaya çalışarak çılgınca etrafıma bakındım. Ağaçlar her yanımızı sarmıştı, dalları gece gökyüzüne karşı iskelet gibiydi. Arabanın arkasında uzanan toprak yol karanlığın içinde kayboluyordu. Tek ışık yukarıdaki yarım aydan ve yirmi metre ilerideki eski bir av kulübesini aydınlatan arabanın farlarından geliyordu.

Kardeşim yaralanmamış kolumdan tutarak beni ayağa kaldırdı ve ayak bileklerimdeki bağları kesip attı. Bacaklarım titriyor, tekrar pes etmekle tehdit ediyordu. Fermuarlı bağlar bileklerimi o kadar derinden kesmişti ki parmaklarımdan kan damlayarak yere düştü.

"Neden?" Sesim çatlayarak başardım. "Neden sen-"

"Çünkü sonunda amacına hizmet etmenin zamanı geldi," dedi babam, kaşlarını çatarak saatini kontrol ederken. "Geç kaldık. Ivanov memnun olmayacak."

"Ivanov?" Bu isim benim için hiçbir şey ifade etmiyordu ama babamın saygı ve korku karışımı bir ifadeyle bu ismi söylemesi midemin sıkışmasına neden oldu.

Beni kulübeye doğru sürüklerken Matvey'in parmakları koluma saplandı. "Artem Ivanov, Bratva'da çok önemli bir adam. Çok zengin. Çok güçlü. Sen bizim giriş biletimizsin."

"Beni satıyorsun," dedim, korkunç gerçek kristalleşiyordu. "Mal gibi."

"Her zaman olduğun gibi nankör bir yük gibi," diye düzeltti babam, arkamızdan gelerek. "İki yıl boyunca üniversitede zamanını boşa harcamana izin verdik. Şimdi nihayet işe yarayacaksın."

İçimde bir şeyler koptu. Öfke, korkunun içinden kaynıyordu. Topuklarımı yere vurdum, çaresizlikten doğan bir güçle kolumu Matvey'in elinden kurtardım.

Kaçmak için döndüm, bunun beyhude olduğunu biliyordum, bu ormanda gidecek hiçbir yer olmadığını biliyordum ama saf hayvan içgüdüsüyle kaçmaya çalışıyordum.

Üç adım atmıştım ki Matvey beni saçlarımdan yakaladı ve öyle bir güçle geriye doğru çekti ki saç tellerim kafa derimden koptu.

"Sen her zaman dramatiktin," diye kulağıma tısladı, kolu boğazıma dolanarak beni boğmaya çalıştı. "Tıpkı annem gibi."

Ondan bahsetmek -o kadar sıradan, o kadar zalimce- içimde yeni bir keder ve öfke dalgası yarattı. Elini sıkıca kavradım ve doğrudan yüzüne tükürdüm, tükürük ve kan karışımı yanağına sıçradı.

Gözleri şokla açıldı, sonra öfkeyle daraldı. O tepki veremedi babam bir adım öne çıktı ve açık avucuyla yüzüme vurdu. Darbe o kadar sertti ki başım yana kaydı ve görüşüm bulanıklaştı.

Babam çenemi kavradı, parmakları morartıcı bir güçle etime saplandı ve beni ona bakmaya zorladı. Benimkine çok benzeyen gözlerinde baba sevgisini andıran hiçbir şey yoktu.

"Dikkatle dinle Viktoria," dedi, sesi alçak ve tehlikeliydi. "Artem Ivanov senden ne isterse yapacaksın. Bu aileyi utandırmayacaksın." Parmakları, ben inleyene kadar sıkılaştı. "Yoksa sen on altı yaşındayken başladığım işi bitiririm."

Damarlarıma buz

doldu. Bodruma.

Günlerce süren karanlık.

"Beni anlıyor musun?" diye sordu yüzümü sallayarak.

Ona bu zevki tattırmayı reddederek hiçbir şey söylemedim. Sessizliğim bana bir tokat daha kazandırdı, bu seferki dudağımı yarmıştı. Kan çenemden aşağı damladı.

Tişörtümün üzerine sıçradı ve beyaz kumaşı kıpkırmızı boyadı. "Cevap ver bana!" diye kükredi.

"Evet," diye fısıldadım, kelimenin tadı teslimiyet gibiydi.

"Güzel." Yüzümü iterek serbest bıraktı. "Onu temizle," diye talimat verdi Matvey'e. "Ivanov bir saat içinde burada olacak ve kendi kızımı kontrol edemediğimi düşünmesine izin vermeyeceğim."

Matvey başıyla onayladı, tekrar kolumdan tutup beni kulübeye doğru çekti. Yaklaştıkça, ilk görüldüğünden daha harap olduğunu görebiliyordum, pencereler tahtalarla kaplanmış, sundurma sarkmış, ahşap yılların ihmaliyle griye dönmüştü.

"Neredeyiz biz?" Sesim titreyerek sordum.

"Seni kimsenin bulamayacağı bir yerde," diye cevap verdi Matvey, botuyla kapıyı tekmeleyerek açarken.

Kulübenin içi karanlık ve küflüydü, küf ve başka bir şey kokuyordu, metalik ve tanıdık bir şey. Kan. Matvey pille çalışan bir feneri yakıp tek kişilik odayı aydınlattığında farkına vardı.

Bir köşede, tanımlamak istemediğim pas rengi lekelerle boyanmış bir şilte duruyordu. Ortada ahşap bir sandalye duruyordu ve yanında düzgünce sarılmış bir ip vardı. Başka bir köşede bir kova. Toz ve örümcek ağlarından başka bir şey yoktu.

"Evim güzel evim," dedi Matvey, beni sandalyeye doğru iterek. "En azından Ivanov seninle ne yapacağına karar verene kadar."

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum. "Neden şimdi?"

Babamın yüzü donuklaştı. "Solovyov'a borçluyuz. Borcunu istedi. Ivanov'lar kargaşa içinde. Patronları zayıf ve dikkati dağılmış durumda. Şimdi saldırma zamanımız geldi. Ve bunu yapmak için Artem'i kullanacağız."

"Kızınla birlikte ödediğin bir borç," dedim acı bir şekilde.

"Minnettar ol," diye araya girdi Matvey, duvara yaslanmış, o ölü gözlerle beni izliyordu. "Çok daha kötüsünü isteyebilirdi."

"Kız kardeşini satmaktan daha kötü ne olabilir?"

Gülümsedi ama ifadesi gözlerine hiç ulaşmadı. "Hayal gücünüzü kullanın."

Tiksintiyle ürperdim. Babam saatini tekrar kontrol etti, bileklerimdeki fermuarları çakıyla kesip ellerimin arasına bir su şişesi sokarken hareketleri tedirgindi.

"Acele et," diye tersledi. "Yüzünü temizlemek için suyu kullan."

"Peki ya reddedersem?" Çenemi meydan okurcasına kaldıracak sordum. "Sanırım bunun cevabını biliyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

Öfke ve dehşet içimde savaşıyordu ama kendimi korumak galip geldi. Titreyen ellerimle, beni kaçırmak için kullandıkları battaniyenin bir köşesini beceriksizce ıslattım ve yüzümü sildim, kumaş kan ve kirle kaplanmıştı.

"Aferin kızıma," dedi babam, bu övgü alışılmadık olduğu kadar iğrençti de.

Dışarıda, çakıl taşları üzerindeki lastiklerin çıtırtısı başka bir aracın yaklaştığını haber veriyordu.

Babam başını kaldırdı, gözleri büyüdü. "Erken geldi," dedi, sesinde bir panik havası vardı.

Bana döndü ve omuzlarımdan tuttu. Acı dolu bir çığlığı bastırdım. Omzum kesinlikle çıkıktı ama bunu onlara söylersem lanetlenirdim. Geçmiş deneyimlerimden biliyordum ki, bu sadece bana daha fazla acı çektirmek için yaramı istismar etmelerine yol açacaktı.

"Beni dinleyin. Saygılı olacaksınız. İtaatkâr olacaksınız. O ne önerirse kabul edeceksin. Anladın mı?"

Hiçbir şey söylemeden ona baktım ve nefretim benim adıma konuşmasına izin verdim.

Eli seğirdi, açıkça bana tekrar vurmak istiyordu, ama araba kapılarının çarpma sesi onu durdurdu.

"Son şansın, Viktoria," diye uyardı Matvey, önümde çömelip bileklerimi birbirine bağlarken. "Ya işbirliği yaparsın ya da gerçekten ne kadar harcanabilir olduğunu öğrenirsin."

Ayak sesleri kulübeye yaklaştı, ağır ve kasıtlı.

Babam ceketini düzeltti, saçlarını düzeltti. Matvey ayağa kalktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak duruşunu genişletti. İkisi de beklenti ve korku karışımı bir duyguyla kapıya bakıyordu.

Ve korkumu yarıp geçen bir netlikle fark ettim ki *korkuyorlardı*. Hayatım boyunca bana korku salmış olan bu adamlar, o kapıdan içeri girmek üzere olan kişiden korkuyorlardı.

Ayak sesleri durdu. Eşikten bir gölge düştü, devasa ve heybetli, yoluna çıkan her şeyi karartıyordu.

Ve beni yataktanemden sürüklediklerinden beri ilk kez korkudan başka bir şey hissettim. Tehlikeli bir şey. Umut hissettim.

Ama bu dünyada umut iki ucu keskin bir bıçaktı. Babamı ve kardeşimi titreten bu adam benim kurtuluşum olabilirdi... ya da tamamen yok oluşuma neden olabilirdi.

Kesin olan bir şey vardı ki, bir şeytanı başka bir şeytanla takas etmek üzereydim ve hangisinin daha karanlık bir ruha sahip olduğunu söylemek mümkün değildi.

Ay ışığı onu siluet haline getirmişti, karanlığın kendisinden oyulmuş bir dağ gibi bir adam.

Yüzünü göremiyordum, sadece gece gökyüzünü kapatan geniş omuzlarını, hiçbir şey ondan kaçmadığı için asla acele etmesine gerek olmayan bir adamın yırtıcı durgunluğunu görebiliyordum.

Ondan bir alevın sıcaklığı gibi yayılan güç, aramızdaki havayı kavuruyordu.

Babam içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi.

Yabancı fener ışığına doğru adım attı ve yüzünü ilk kez gördüm. Mermerden kesilmişti ve bir o kadar da soğuktu. Gözleri kış fırtınalarının renginde, kayrak grisi ve acımasız.

Artem Ivanov.

Babam ve kardeşim bu korkunç adamla tehlikeli bir ikili oyun oynuyorlardı... beni piyon olarak kullanıyorlardı.

Ve herkes piyonların ne kadar kolay kurban edildiğini biliyordu.

DEVAM EDECEK...

[Çarpık Teklif](#)

[Ivanov Suç Ailesi, Beşinci Kitap](#)

ABOUT ZOE BLAKE

Zoe Blake, romantik gerilim destanı The Cavalieri'nin USA Today Çok Satan Yazarıdır Milyarder Mirası, kendi mirasının yanı sıra mücevher, seyahat ve tarihin en kötü şöhretli ailelerinin müstehcen dedikodularına olan takıntısından esinlenmiştir.

Aşırı sahiplenici milyarderler, tabu sahneler ve beklenmedik sürprizlerle dolu Karanlık Romantik kitaplar yazmaktan zevk alıyor. Elde ettiği haksız kazancı genellikle martini, seyahat ve kırmızı ruja harcıyor. Suyu zar zor kaynatabildiği için seksi bir şefle evli olacak kadar şanslı.

[Zoe'nin Web Sitesine Göz Atın](#)

ALSO BY ZOE BLAKE

IVANOV SUC AİLESİ ÜÇLEMESİ

Karanlık Bir Mafya Romantizmi

Vahşi Yemin

Gregor & Samara'nın hikayesi

Masumiyetini ödeme olarak kabul ettim.
Benim gibi bir canavarla nişanlanmak için çok genç ve naifti.
Onun korunaklı dünyasına sadece acı ve karanlık getirecektim.
Bu yüzden kaçtı.
Gitmesine izin vermeliydim.
Güçlü bir Rus mafya ailesiyle evlenmeyi hiç istemedi.
Bunların hiçbiri onun seçimi değildi.
Ne yazık ki onun için umurumda değil.
Ona sahibim... ve üç yıllık arayıştan sonra... onu buldum.
Kaçak gelinim itaatsizliğin sonuçları olduğunu öğrenmek üzereydi... cezalandırıcı olanları.
Onu kollarımda ve kontrolüm altında tutmak bir saplantı haline gelmişti.
Hiçbir şey beni onu Tanrı'nın ve insanların gözü önünde sahiplenmekten alıkoyamazdı.
Sonunda benim oldu... ve onu asla bırakmayacağım.

Kötü Yemin

Damien & Yelena'nın hikayesi

Bir emir verdiğimde, buna itaat edilmesini beklerim.
Kendi iyiliği için fazla zeki ve bu onu öldürtecek.
Mantığıma aykırı olarak, onu güçlü Rus mafya ailemin koruması altına aldım.
Bu yüzden küçük fingerdek kaçtığında kızgınlığımı hayal edin.
Üç uzun yıl boyunca onun izini sürdüm, hep bir adım gerisindeydim.
Onu bulmak ve sahiplenmek bir saplantı haline gelmişti.
Ona sahip olma isteğimi dizginlemek giderek zorlaşıyordu... ona sahip olmak.
Ama artık kovalamaca sona erdi.
Onu buldum.

Yakında benim olacak.
Ve onu tekmeleyerek ve çığlık atarak mihraba sürüklemek zorunda kalsam bile bunu
resmileştirmeyi planlıyorum.
Bu sefer... benden kaçış yok.

İhanete Uğramış Onur

Mikhail & Nadia'nın hikayesi

Masumiyeti onu öldürtecekti.
Tabii önce ben ona ulaşmazsam.
O, güçlü Rus mafya ailesi Ivanov'un korunan küçük kız kardeşidir - yasağın tam tanımı.
Güvenlik Şefi olarak benim görevim her zaman ona göz kulak olmak ama asla dokunmamaktı.
Bugün bitiyor.

Bana itaat etmedi ve kendini tehlikeye attı.
Onu ele geçirmenin zamanı gelmişti.
Onu kurtarabilecek tek kişi benim ve kardeşleri de dahil olmak üzere beni durdurmaya çalışan herkesle
savaşacağım.
Onur ve sadakatin canı cehenneme.
O artık benim.

Şiddetli Takip

Konstantine & Marina'nın hikayesi

Onunla ölmesini isteyenler arasında duran tek kişi benim.
Onun kız kardeşiyle evliydim, Rus mafya dünyamın çapraz ateşinde ölen bir kadınla.
Ona göre ben, elleri kanlı bir canavardan başka bir şey değilim.
Onu hayatta tutan ellerin aynı eller olduğunu görmüyor.
Benden defalarca kaçtı, her kaçış onu ikimizi de avlayan düşmanlara daha da yaklaştırdı.
Gözlerinde yanan nefret, aramızda tutuşan yasak ateşle eşleşiyor.
Rakip bratva onu ortadan kaldırana kadar durmayacak.
Benim çözümüm mü? Onu benim yapmak. Onu dokunulmaz bir şekilde korumam altına alacak
bir evlilik.
Her fırsatta benimle savaşıyor, öfkesinde şiddetli ve güzel, kız kardeşinin ölümü ve paramparça hayatı için
beni suçluyor - gerçeği asla öğrenemiyor.
Tehlike yaklaştıkça, onu korumaya olan yeminim ve o yakınımdayken beni tüketen umutsuz açlık arasında
kalıyorum.
Bir pusu onu kollarımda kanlar içinde bıraktığında her şey değişti.
Bu evlilik artık pazarlığa açık değil. Benim
yüzüğümü takacak ve benim adımları taşıyacak.

O benim olacak, onu elimde tutmak için kırmam gerekse bile.

Çarpık Teklif

Artem & Viktoria'nın hikayesi

Bu hikâyedeki kahraman ben değilim, ben kendisine ait olmayanı alan bir canavarım.
Onu en yüksek teklifi verene satmam gerekiyordu, ittifakları mühürleyecek ve ailesinin gücünü güçlendirecek bir evlilik.

Ama onu kanlar içinde ve meydan okur halde görmek her şeyi değiştirdi.

Babası ve kardeşleri onu bir piyon olarak kullanabileceklerini
düşündüler. Tamamen farklı bir oyun oynadığımı fark etmediler.

Hepsini yok ettim, onu görünüşte özgür bıraktım ama onun yerine bana zincirledim.
Kaçabileceğini, içine doğduğu şiddetten uzakta normal bir hayat kurabileceğini düşünüyor.

Benim koruduğum şeye tamamen sahip olduğumu anlamıyor.

Ve şimdi, o benim.

Sorun ne?

Her nefesinde benimle savaşıyor, kimsenin malı olmayı reddediyor... özellikle de benim.

Şiddetli meydan okuması onu daha çok istememe neden oluyor.

Bilmediği şey ise özgürlüğünün kanla ödenmesi gerektiği ve bu borcun vadesinin geldiği.

Düşmanlar yaklaşıp benim olanı tehdit ederken, kararım kesindir.

O benim karım olacak.

Benim işaretimi taşıyacak.

Bana tamamen teslim olacak.

Önce onu kırmam gerekse bile.

Uğursuz Söz

Pavel & Alina'nın hikayesi

Onun tanık olduğu şeyden daha tehlikeli olan tek şey benim.

Onun bir sorun olması gerekiyordu - başa çıkacağım, unutacağım, sileceğim bir sorun.

Onun yerine, benim saplantım oldu.

Babasının borçları içinde boğulan, katiller ve Bratva patronları arasında çalışan, sessizliğin onu güvende tutacağına inanan bir otel hizmetçisi.

Sonra görmemesi gereken bir şey gördü.

Kaçmalıydı. Çılgılık atmalıydı. Yalvarmalıydı.

Bunun yerine, bakışlarımı meydan okuyan ve kırılmamış bir şekilde tuttu.

Şimdi, gitmesine izin veremem.

Onu hayatta tutmanın tek yolu benimle evlendirmek - Bratva yasalarını tatmin edecek ve onu sıkı bir şekilde kontrolüm altına alacak bir evlilik.

Teklif ettiğim şey koruma değil, sahiplenme.

Her nefesinde benimle savaşıyor, vücudu dokunuşuma verdiği her titrek tepkiyle ona ihanet ediyor.

Nabız parmaklarımın altında hızla atarken gözleri kaçmayı vaat ediyor.

Asla bana ait olmayacağına yemin ediyor, direnişinin sadece benim kararlılığımı körüklediğini anlamıyor.

Fısıldanan her tehdit. Her çalıntı öpücük. Her acımasız söz onu dünyanın derinliklerine çekiyor.

Çünkü sadece ona sahip olmak istemiyorum.

Onu kırmak istiyorum. Sonra onu tamamen sahiplenmek.

Ve ben her zaman istediğimi alırım.

Tutsak Ödülü

Roman & Zoya'nın hikayesi

Bana ait olanı çaldı. Şimdi her şeyi ondan alacağım.

Düzeltilmem gereken bir sorun. Kazanmam gereken bir savaş. Arzulamayı göze alamayacağım bir kadın.

Ölümçül hatası mı? Bir Ivanov almak.

Kuzenim kayıp, hamile karısı ölüme terk edilmiş.

Suçluluk duygusu boynumda bir ilmik gibi, onun gittiği her saniye daha da sıkılıyor.

Hiçbir zaman tam olarak Ivanov olamadım - yarı Rus, yarı Kübalı, asla yeterli olmadı.

Ama bu sefer kendimi kanıtlayacağım.

Los Infidels'e sızacağım. Pavel'i bulacağım. Ve bundan sorumlu olan azılı mafya prensesini

kaçıracağım. Her nefesinde benimle savaşıyor, pençeliyor, küfrediyor, onu tamamen

paramparça etmem için bana meydan okuyor.

Asıl sorun ne?

Onu sadece kırmak istemiyorum. Ona sahip olmak istiyorum.

Nefret açlığa dönüşür. İntikam saplantıya dönüşür.

Birdenbire savaşımız aile sadakatiyle değil, hakimiyetle ilgili oldu.

Boyun eğmiyor.

Boyun eğmeyi

reddediyorum.

Birimiz düşmeli. Ve

ben asla kaybetmem.

ACIMASIZ SAPLANTI SERİSİ

Karanlık Bir Mafya Romantizmi

Tatlı Zulüm

Dimitri & Emma'nın hikayesi

Masum bir hataydı.
Yanlış kapıyı çaldı.
Benimkini.
Daha iyi bir adam olsaydım, gitmesine izin verirdim.
Ama ben değilim.
Ben zalim bir piçim.
Onun erdemini acımasızca kendime mal ettim.
Bu yeterli olmalıydı.
Ama değildi.
Daha fazlasına
ihtiyacım vardı.
Canım çekti.
O benim takıntım oldu.
Onun tatlılığı ve saflığı karanlık ruhumla alay
ediyordu. Ona sahip olma ihtiyacı beni neredeyse
delirtiyordu.
Bir Rus silah tüccarının saf bir kütüphaneci öğrencinin peşine düşmeye hakkı yoktu.
O benim dünyama ait değildi.
Ona sadece acı getirirdim.
Ama artık çok geçti.
O benimdi ve onu tutuyordum.

Tatlı Ahlaksızlık

Vaska & Mary'nin hikayesi

Bana hayır demek için o muhteşem kırmızı dudaklarını açtığı an, o benim
olmuştu. Ben güçlü bir Rus silah tüccarıydım, o ise masum bir öğretmendi.
Seçme şansı olsaydı, benden olabildiğince uzağa kaçardı.
Ne yazık ki ona bir tane vermiyordum.
Sadece onu almayacaktım; tüm dünyasını ele geçirecektim.
Nerede yaşadığını.
Ne yediğini.
Çalıştığı yer.
Her şey benim kontrolüm altında olacaktı.
Buna saplantı deyin.
Ahlaksızlık deyin.

Ona benim dediğın sürece umurumda değıl.

Tatlı Vahşet

Ivan & Dylan'ın Hikayesi

Ailesinin hatalarının cezası olarak onu ele geçirmeye kararlı bir vahşiydim.
Güçlü bir Rus silah tüccarı olarak, kimse benden bir şey çalıp yanına kâr bırakamaz.
Tehlikeli bir oyunda masum bir piyundu.
Amcasının Rusya'dan gönderdiği pakette benim çalınan paramın olduğunu bilmiyordu.
İyi bir adam olsaydım, parayı geri verip gitmesine izin verirdim.
Bir centilmen olsaydım, sırf onu korkutmak için bir kısmını almasına bile izin verebilirdim.
Önümde bakire bir kurban gibi uzanan canlı ve güzel bebeğē bakarken, soğuk kalbimi karartan
her günah ve kabahat için Tanrı'ya şükrettim.
İyi bir adam değildim.
Bir centilmen olmadığımđan emindim... ve onu bırakmaya hiç niyetim yoktu.
O artık benimdi.
Ve kimse benim olanı alamaz.

Tatlı Vahşet

Maxim & Carinna'nın hikayesi

O benimle savaştıkça, ben onu daha çok istiyorum.
O güzel, arsız ağzı yüzünden.
Bu bende onu dizlerinin üzerine çöktürme ve acımasız bir vahşi gibi ona hükmetme isteğı uyandırıyor.
Bir Rus silah tüccarı olarak onun gibi masum bir üniversite öğrencisinin peşine acımasızca
düşmemeliydim ama bu beni durdurmazdı.
Kaderin bir cilvesi bizi bir araya getirmiş olabilir, ama onu kendi değerli varlığım olarak tutsak edecek
olan benim çarpık saplantımdır.
O artık benim.
Onu benden almaya çalışman için sana meydan okuyorum.

Tatlı Vahşet

Luka & Katie'nin Hikayesi

Ben sadece onu bulmak için tutulmuş bir mafya paralı askeriyydim, ama şimdi onu tutacağım.
O, tehlikeli bir bölge savaşında piyon olarak kullanılmak üzere kaçırılmış bir Rus mafya prensesidir.
Onu kurtarmak benim işimdi. Onu güvende tutmak benim saplantım haline gelmişti.
Yaptığı her hareketi gölgeler içinde izliyorum.
Vahşi bir hayvan gibiydim: acımasız, vahşi ve bencilce kendi ihtiyaçlarımın peşindeydim. Ta ki
ona kadar.

Şimdi, ne pahasına olursa olsun onu benim yapacağım.
Ben onun koruyucusuyum ama kimse onu benden koruyamaz.

Tatlı Yoğunluk

Anton & Brynn'in hikayesi

Benden çalmaya cüret ettiğinde nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu bilemezdi.
Benim yaşımdaki bir adam için çok gençti, ancak yirmilerindeydi.
Çok saf ve el değmemiş.
Ne yazık ki onun için bu beni durdurmuyacaktı.
Onu gördüğüm an sahiplendim.
Onu benim yapmaya kararlıydı... ne pahasına olursa olsun.
Chicago'nun en seçkin kumar kulübünün sahibiydim, Rus Mafyası'nın suç patronu rolüm için bir paravan.
Ve o, açık çeneme doğru uçan kırılğan küçük bir kuştı.
Naif ve tatlı, ısırmaya karşı koyamadığım bir cazibeydi.
Ona hükmetmek ve kontrol etmek için duyduğum yoğun dürtü bir saplantı haline gelmişti.
Üstün gücümü ve servetimi onun hayatını ele geçirmek için acımasızca kullanacaktım.
O direndikçe ben daha vahşi ve acımasız oluyordum.
Anlaması gerekiyordu... O artık benimdi.
Benimkini.

Tatlı Şiddet

Macarius & Phoebe'nin hikayesi

Başka bir adamın arabasına çarpmış olsaydı, yürüyüp gidebilirdi ama benimkine çarptı.
Bileğindeki morlukları görünce öfkemi kontrol etmekte zorlandım.
İtirazlarına rağmen gitmesine izin vermedim. Bu masum
güzelliğe kim zarar verirse, bedelini ağır ödeyecekti.
Chicago'nun en seçkin kumar kulübüne sahip bir Rus Mafya suç patronu olarak, intikam almak için çok yaratıcı ve acı verici yöntemlerim var.
Böylesine tehlikeli bir dünyada tek başına olmak için çok genç ve naif görünüyor.
Bir dadiya ihtiyacım vardı ve bu rol için ona talip olmaya karar verdim.
Benim sert ve otoriter disiplinime direnebilir, ama ona bu konuda bir seçim şansı vermeyeceğim.
Bir koruyucuya ihtiyacı var ve bu kişi benden başkası olursa lanetlenirim.
Onu sahiplenme dürtüsüne direnmek tüm kısıtlamalarımı test edecek.
Kaybetmeye mahkum olduğum bir savaş bu.
Her geçen gün takıntım ve kıskançlığım daha da artıyor.
Kontrolümün kırılması an meselesi... ve onu benim yapmam.

Benimkini.

Tatlı Düşmanlık

Varlaam & Vivian'ın Hikayesi

Asistan istemedim, isteseydim de onu seçmezdim. Sivri dili ve disiplinsizliğiyle ihtiyacı olan şey sıkı bir el, iş değil.

Sınırlarımı ne kadar zorlarsa, onu dizlerimin üzerine yatırmak için o kadar istekli oluyorum. Bir Rus mafya babası ve Chicago'nun en seçkin kumar kulübünün sahibi olarak, onun maskaralıklarının dikkatimi dağıtmasına izin veremem.

Ya da sırlarını.

Çünkü masum yeni asistanımın bir şeyler sakladığından şüpheleniyorum.

Ve gerçeğe nasıl ulaşacağımı biliyorum.

İlişkimizde gücün kimde olduğunu anlamasının tam zamanı.

İstediğimi elde etmek için onu yakınımında tutacağım, her hareketini kontrol edeceğim.

Ama artık bilginin peşinde değilim. Onun zihnini, bedenini ve ruhunu istiyorum.

Tehlikeli oyunumuzun risklerini hafife aldı ve şimdi ağır bir bedel ödüyor.

Ödeme olarak onun özgürlüğünü alacağım.

O artık benim.

Benimkini.

CAVALIERI MİLYARDER MİRASI

Düşmanlardan Aşıklara Karanlık Bir Romantizm

Baba'nın Skandalları

Cavalieri Milyarder Mirası, Birinci Kitap

Ondan etkilenmek yanlış değildi... ama buna göre hareket etmek yanlış olurdu.

Güçlü ve varlıklı Cavalieri ailesinin reisi olarak seçimlerim çevremdeki herkes için sonuçlar doğuruyordu.

Atalarımdan kalma, milyarder dolarlık şaraphanemin kökleri, tıpkı acımasızlık ve skandal mirasımız gibi zengin İtalyan topraklarının derinliklerine uzanıyor.

Onu sınır dışı eden şey benim yarı yaşında olması değildi.

Benim için hiçbir şey yasak değildi.

Kendi kurmadığı bir tuzağa yakalanmış yaralı bir kuş, benim için hiçbir risk oluşturmuyordu.

Asıl sorun ona sahip olmak için duyduğum saplantılı arzuydu.

İkimiz için de.

Ama şimdi onu gördüm, dudaklarının tadına baktım, gitmesine izin veremem.

Hoşuna gitse de gitmese de benim korumama ihtiyacı var.

Bunu onun iyiliği için yapıyorum ama o her seferinde benimle savaşıyor.
Teklif ettiğim lüksü reddediyor, umutsuzca elimden kaçmaya çalışıyor.
Geçmişimle ilgili karanlık söylentiler ona ulaşmadan önce ona itaat etmeyi öğretmeliyim.

Mahvet onu.

Onu benim yapmadan önce ne yaptığımı öğrenmemeli.

Oğlun Günahları

Cavalieri Milyarder Mirası, İkinci Kitap

Yıllardır benden nefret ediyordu... Artık ona bir sebep vermenin zamanı geldi de geçiyor.
Cavalieri adının mirasının oğlu ve varislerinden biri olduğunuzda, düşmanlarınızdan daha acımasız
olmanız gerekir.

Ve bazen, çizgiler bulanıklaşır.

Yıllar önce, onu bana karşı bir intikam planında piyon olarak kullanmaya
çalıştılar. Onu önemsememe rağmen, ona bir hiçmiş gibi davranmalarına izin
verdim.

O zamanlar onu koruyamayacak kadar kibirli ve bencildim.

Ama şimdi buradayım. Her birinin izini sürerek hayatımı riske atmaya hazırım.

Yaptıklarının bedelini ödeyecekler, tıpkı benim ona karşı işlediğim günahların bedelini
ödeyeceğim gibi.

Ne yazık ki bana olan nefretinden vazgeçmesi, benimle savaşmayı
bırakması için yeterli olmayacak.

Çünkü hoşuna gitse de gitmese de, onu yanımda tutacak güce, servete ve bağlantılara sahibim ve onu
benim yapmak için bu üçünü de acımasızca kullanmaya niyetliyim.

Kardeşin Sırları

Cavalieri Milyarder Mirası, Üçüncü Kitap

Birlikte olmamamız gerekiyordu... sonra kaderin karanlık bir cilvesi devreye girdi ve bunun bedelini
ödeyecek olan biziz.

Cavalieri isminin en büyük oğlu ve varisi olarak, milyar dolarlık bir imparatorluktan çok daha fazlası bana
miras kaldı.

Sırlar, yalanlar ve skandallarla dolu bir miras alıyorum.

Babam hakkında kötü niyetli söylentilerle dolu bir çocukluk geçirdikten sonra, ben de aynı günahın
kurbanı oldum.

Yanlış bir aile onuru duygusuyla sevmediğim bir kadınla evlendim.

Şimdi gizemli koşullar altında öldü.

Bana da dul damadı oynamak kaldı.

Çünkü kimse karım hakkındaki gerçeği bilemez...

Özellikle de kız kardeşi.

Onu tehlikeden korumanın tek yolu yakınımda tutmak ve yine de onun yakınlığı bana işkence ediyor.

O benim sadece ismen kız kardeşim, ama onu arzulamaya hakkım yok.

Yaptıklarımın sonra olmaz.

Her şeyin onun için olduğunu anlayacağını ummak çok fazla.

Her zaman onunla ilgiliydi.

Sadece o.

Ne de olsa ben babamın oğluyum.

Ve bu dünyada aşık bir Cavalieri erkeğinden daha acımasız bir şey yoktur.

Patriğin Baştan Çıkarılması

Cavalieri Milyarder Mirası, Dördüncü Kitap

Tek bir silah sesiyle, gömülü geçmişimin şiddet dolu sırlarını günümüze taşıyor.

Tetiği o çekmemiş olabilir ama ellerinde hâlâ kan var.

Ve bunu ona ödetmek için çok yaratıcı yollar biliyorum.

Güçlü aile mirasımızı oluşturan Cavalieri atalarım kadar acımasızım.

Ama hiçbir servet kan dökülmeden inşa edilmez.

Geçilmesi tehlikeli bir adam olarak ün kazandım ve yol boyunca düşmanlar edindim.

Bu yüzden sevdiklerimi korumak için patriklik görevini kardeşime devrediyorum ve kuzey İtalya'ya taşıyorum.

Yıllarca gölgede kaldım.

Sonra kindar bir mafya örgütü aileme saldırdı.

Artık hiçbir şey beni sorumlulardan intikam almaktan alıkoyamayacak.

Ve bu süreçte o da dahil olmak üzere kimi incittiğim umurumda değil.

İster baştan çıkarma, ister cezalandırma ya da her ikisi olsun, onu bir amaca ulaşmak için bir araç olarak kullanmak niyetindeyim.

Yine de, küçük kediciğim pençelerini gösterdikçe, onu daha çok mırıldatmak istiyorum.

Planım onu mafya örgütünü devirmemde bana yardım etmeye zorlamak ve sonra gölgelere çekilmek.

Ama benimle savaşmaya devam ederse... Onu da yanımda götürmek zorunda kalabilirim.

Nişanlıların Küçümsenmesi

Cavalieri Milyarder Mirası, Beşinci Kitap

İntikamla örülmüş, nefretle bağlanmış bir birlik ve... hepsinin altında... çarpık bir güç oyunu.

Cavalieri ailesinin gerçek mirası, benim doğuştan hakkım, beni hor gördüğüm bir kadına bağlıyor: neredeyse ailemin sonunu getirecek olan mafya babasının kızı.

Onu hem düşmanım hem de müstakbel karım yapacaktım.

Nefret karşılıklı; onun damadı olmamı hiç istemiyor.

Ailesinin hırslarının esiri olmuş, bir çıkış yolu arıyor. Benim görevim onu
korumak, yaldızlı kafesinden kaçmamasını sağlamak.
Ama onunla geçirdiğim her an, her öfke kıvılcımı, aramızda büyüyen arzu ateşine yakıt ekliyor.
Tutku ve öfkenin uçucu düellosunda kapana kısıldık. Yine
de, ben onu evcilleştirmeye çalıştıkça, o benimle daha
fazla savaşıyor, Yaklaşan evliliğimiz tehlikeli bir oyuna
dönüşüyor. Şimdi, düğün yaklaştıkça, şüphelerim artıyor.
Gelinim iddia ettiği kişi değil.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

